

“GANI MANAS AVIS”

1. UN 2. PĒTERA VĒSTULE

ROBERTS MAKAIVERS

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2017. GADA 2. CETURKSNIM**

Avju ganīšana

Tā kā šī ceturkšņa pētījumu objekts ir 1. un 2. Pētera vēstule, mēs lasīsim tāda cilvēka vārdus, kas bija ar Jēzu Viņa kalpošanas vissvarīgākajos brīžos. Pēteris bija arī tas, kurš kļuva par pirmkristiešu draudzes ievērojamu vadītāju. Šie fakti vien padara viņa vēstules lasīšanas vērtas. Bet šīs vēstules kļūst vēl interesantākas, ņemot vērā faktu, ka tās ir rakstītas draudzēm, kas piedzīvoja grūtus laikus: tās piedzīvoja vajāšanas no ārpusē un viltus skolotāju rašanos iekšienē.

Pēteris brīdina, ka visa cita starpā, ko šie viltus skolotāji sludina, ir šaubas par Jēzus otro nākšanu. "Kur paliek apsolījums par viņa atnākšanu? Kopš sentēvi ir aizmiguši mierā, viss paliek tāpat kā no radības iesākuma." (2. Pēt. 3:4) Mūsdienās, gandrīz pēc 2000 gadiem, mums šis jautājums arī nav svešs.

Paralēli Pētera brīdinājumiem par viltus skolotājiem arī draudzes piedzīvotās ciešanas ir tēma, pie kuras viņš atgriežas vairākkārt. Šīs ciešanas, viņš saka, atspoguļo Jēzus ciešanas, uzņemoties mūsu grēkus Savā miesā, kad Viņš nomira pie krusta (1. Pēt. 2:24). Bet labā ziņa ir tā, ka Jēzus nāve atnesa brīvību no mūžīgās nāves, ko radīja grēks, kā arī iespēju dzīvot taisnu dzīvi šeit un tagad, ja mēs Viņam uzticamies (1. Pēt. 2:24).

Pēteris raksta, ka Jēzus ne tikai nomira par mūsu grēkiem, bet arī atgriezies uz šīs zemes un piedalīsies Dieva tiesā (2. Pēt. 3:10-12). Viņš uzsver, ka tiesas faktam vajadzētu atstāt nozīmīgu praktisku ietekmi uz ticīgā dzīvi. Kad Jēzus atgriezies, Viņš iznīcinās grēku un šķīstīs zemi ar uguni (2. Pēt. 3:7). Tad kristieši saņems mantojumu, ko Dievs viņiem ir noglabājis Debesīs (1. Pēt. 1:4).

Pēteris ļoti praktiski runā par to, kā kristiešiem vajadzētu dzīvot. Pirmkārt un pāri visam kristiešiem vajadzētu mīlēt citam citu (1. Pēt. 4:8). Viņš apkopo savu skatījumu, sakot: "Un beidzot esiet visi vienprātīgi, pilni līdzjūtības, brāļu mīlestības, sirds iejūtības, pazemības." (1. Pēt. 3:8)

Pētera vēstules satur arī dedzīgu evaņģēlija sludināšanu, kas ir Bībeles centrālā vēsts. Galu galā, ja kāds izprot Kunga glābjošo žēlastību, tad tas

ir Pēteris – tas pats Pēteris, kas atklāti un rupji noliedza Savu Kungu (pat lādējās): “Es to cilvēku nepazīstu!” (Mat. 26:74), tas pats, kam Jēzus vēlāk teica: “Gani manas avis!” (Jāņa 21:17). Šīs divas vēstules ir pierādījums tam, ka Pēteris tieši to dara – gana Kunga avis.

Protams, katra šīs ganīšanas daļa ietver lielo patiesību par glābšanu ticībā Kristum – tēmu, ko tik spēcīgi sludināja Pētera darbabiedrs apustulis Pāvils. Šī ir patiesība par Dieva žēlastību. Pēteris izprata to ne tikai teorētiski vai kā doktrīnu, bet viņš pats bija piedzīvojis šīs žēlastības realitāti un spēku.

Kā rakstīja Mārtiņš Luters savos komentāros par Pēteri: “Šī Sv. Pētera vēstule ir viena no izcilākajām Jaunās Derības grāmatām, un tā ir patiesais, šķīstais Evaņģēlijs. Jo Pēteris dara to pašu, ko Pāvils un visi pārējie evaņģēlisti, – viņš iedveš patieso ticības doktrīnu, ka mums ir dots Kristus, kas atņem mūsu grēkus un glābj mūs.” (Commentary on the Epistles of Peter and Jude (Grand Rapids: Kregel Publications, 1982), pp. 2, 3.)

Jēzus teica, lai Pēteris gana Viņa avis. Arī mēs esam starp šīm avīm. Dosimies ganībās!

Roberts Makaivers ir uzaudzis Jaunzēlandē un strādājis galvenokārt Avondeilas koledžā, kur viņš mācīja Bībeli un arheoloģiju. Viņš ir vairāku grāmatu autors, tai skaitā “The Four Faces of Jesus” un “Beyond the Da Vinci Code”.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

PĒTERA PERSONĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:1-11, Mat. 16:13-17, Mat. 14:22-33, Lūk. 22:31-34, 54-62, Gal. 2:9, 11-14.

ATMIŅAS PANTS:

"Bet, vētru redzēdams, viņš nobijās un sāka grimt; un viņš sauca: 'Kungs, glāb mani!' Tūdaļ, roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un viņam sacīja: 'Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?'" (Mat. 14:30-31)

Pēteris ir autors divām Bībeles grāmatām (1. un 2. Pētera vēstule), kuras nosauktas viņa vārdā. Viņš bija viens no agrīnajiem Jēzus sekotājiem. Viņš bija ar Jēzu, kamēr Kungs šeit kalpoja. Viņš bija viens no pirmajiem mācekļiem, kas redzēja tukšo kapu. Pēterim bija bagātīga pieredze, no kuras viņš, Svētā Gara iedvesmots, varēja smelties, lai uzrakstītu šīs spēcīgās vēstules. "Nevis sagudrotiem stāstiem sekodami, bet kā viņa varenības aculiecinieki mēs jums atklājām mūsu Kunga Jēzus Kristus spēku un atnākšanu." (2. Pēt. 1:16)

Pēteris bieži parādās evaņģēlijos, atklājot gan savas uzvaras, gan neveiksmes. Viņš parasti bija tas, kurš mācekļu vārdā runāja ar Jēzu. Pēc augšāmcelšanās un debesbraukšanas notikumiem Pēteris kļuva par ievērojamu draudzes vadītāju. Par viņu runā Apustuļu darbu grāmata un arī Vēstule galatiešiem.

Vissvarīgākais ir tas, ka Pēteris zināja, ko nozīmē pieļaut kļūdas, saņemt piedošanu un iet uz priekšu ticībā un pazemībā. Piedzīvojis savā dzīvē Dieva žēlastību, viņš paliek kā spēcīga balss mums visiem, kam ir nepieciešams piedzīvot šo pašu žēlastību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. aprīlī.

Ej prom no manis!

Kad mēs pirmo reizi satiekam Pēteri, viņš ir zvejnieks Galilejas jūrā (Mat. 4:18, Marka 1:16 un Lūk. 5:1-11). Viņš bija visu nakti strādājis, nenokārdams nevienu zivi. Bet tad viņš un viņa biedri paklausīja Jēzus pavēlei atgriezties uz ezeru un mēģināt vēlreiz. Cik pārsteigts bija Pēteris un pārējie, kad viņi noķēra tik daudz zivju, ka viņu laivas grima. Kas gan notika viņu prātos pēc šī brīnuma?

Izlasī Lūk. 5:1-9. Ko Pētera vārdi Jēzum Lūk. 5:8 mums pastāsta par Pēteri? Tas ir, ko tie liecina par to, kur viņš atradās garīgi? _____

Pēteri noteikti bija dziļi ietekmējis tas, ko viņš zināja par Jēzu. Pat pirms šī brīnuma, kad Jēzus bija licis zvejniekiem izmest tīklus, Pēteris, kaut arī skeptiski noskaņots, jo viņi nebija neko noķēruši, vienalga teica: "Es izmetīšu tīklus Tavā vārdā." Šķiet, ka Jēzus jau kaut ko zināja par Jēzu, un šis zināšanas mudināja viņu paklausīt. Patiešām, pierādījumi liecina, ka Pēteris jau pirms šī notikuma bija bijis kopā ar Jēzu.

Varbūt viena no atslēgām ir Lūk. 5:3, kur runāts par to, kas notika pirms brīnuma ar zivīm. "Iekāpis laivā, kas piederēja Sīmanim, Viņš lūdza tam atirt laivu mazliet no krasta; apsēdies Viņš no laivas mācīja ļaudis." Varbūt Jēzus sludināšana Pēteri dziļi ietekmēja.

Tomēr pēc brīnuma ar zivīm Pēteris ieraudzīja Jēzū kaut ko vairāk, kaut ko svētu – pretstatā viņa paša grēcīgumam. Pēteris izprata savu grēcīgumu, un viņa labprātība to atzīt publiski parāda, cik atklāts viņš bija pret Kungu. Nav brīnums, ka viņš tika aicināts! Lai arī kādas bija viņa vainas (un to bija daudz), Pēteris bija garīgs cilvēks, kas bija gatavs sekot Kungam, lai arī ko tas maksātu.

Izlasī Lūk. 5:11. Kāds svarīgs princips šeit ir atklāts? Ko šis pants mums stāsta par to, kāda veida nodošanos Jēzus sagaidīja? Ko mums atklāj tas, ka šie zvejnieki bija labprātīgi atstāt visu, kad viņu tīkli bija pilni? _____

Atzīstot Kristu

Viens no varenākajiem brīžiem Jēzus stāstā ir atklāts sarunā ar Pēteri. Jēzus tikko bija runājis ar rakstu mācītājiem un farizejiem, kas bija izaicinājuši Viņu rādīt kādu zīmi apstiprinājumam, kas Viņš ir (sk. Mat. 16:1-4). Tad vēlāk, būdams kopā ar mācekļiem, Jēzus runāja par diviem brīnumiem, ko Viņš bija darījis – divreiz pabarojis tūkstošus tikai ar dažām maizēm un zivīm. Visu to Viņš darīja, brīdinot mācekļus no “farizeju un saduķeju rauga” (Mat. 16:11).

Izlasi Mat. 16:13-17. Kas šeit notiek? Kāda nozīme ir Pētera vārdiem, ko viņš teica Jēzum? _____

Šeit Pēteris drosmīgi runāja par savu ticību Jēzum. Un no Mat. 16:20 kļūst skaidrs, ka arī citi ticēja Kristum kā Mesijam. Tam bija jābūt pagrieziena punktam Jēzus kalpošanā, kaut arī mācekļiem, tai skaitā Pēterim, bija vēl daudz jāmācās.

“Mācekļi joprojām gaidīja, ka Kristus sāks valdīt kā laicīgs valdnieks. Tie cerēja, ka Viņš vienmēr nepaliks nabadzībā un ēnā, bez slavas un goda, ka tuvojās laiks, kad Jēzus tomēr uzcelš valstību, kaut arī tik ilgi slēpj savu nodomu. Mācekļiem nekad nenāca prātā, ka priesteru un rakstu mācītāju ienaidis netiks uzvarēts, ka no Kristus atteiksies Viņa tauta, ka tā Viņu notiesās un piesitīs krustā kā Jaundari.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 415. lpp.)

Tiklīdz mācekļi atzina Jēzu kā Mesiju, Jēzus sāka mācīt, ka Viņam būs jācieš un jāmirst (sk. Mat. 16:21-23). Šo domu Pēteris nespēja pieņemt. Pēteris bija pat aizgājis tik tālu, ka “norāja” Jēzu. Tad Jēzus pagriezās pret viņu un teica: “Atkāpies no Manis, sātan!” (Mat. 16:23) Šie ir vieni no skarbākajiem vārdiem, ko Viņš kādam bija izteicis Savas kalpošanas laikā, tomēr Viņš to darīja Pētera dēļ. Pētera vārdi atspoguļoja viņa paša ilgas, viņa savtīgo attieksmi pret to, ko viņš gribēja. Jēzum bija viņš jāapstādina tieši šeit un tagad (lai arī Jēzus patiešām teica šos vārdus sātanam, Pēteris bija tas, kurš saņēma vēsti). Pēterim bija jāmācās, ka kalpošana Kungam ietver ciešanas. Tas, ka viņš šo mācību apguva, kļūst skaidrs no viņa vēlākajiem rakstiem (sk. 1. Pēt. 4:12).

Cik bieži tavas personīgās ilgas nonāk konfliktā ar to, ko Dievs vēlas, lai tu dari? Kā tu izlem, ko darīt šādās situācijās? _____

Staigāšana pa ūdeni

Laikā, ko mācekļi pavadīja ar Jēzu, viņi redzēja daudz ko vērā ņemamu, lai gan tādu notikumu, kas līdzinātos Mat. 14:13-30, Marka 6:30-52 un Jāņa 6:1-21 aprakstītajiem, nav daudz. Jēzus izmantoja piecus nelielus maizes klaipus un divas zivis, lai pabarotu vairāk nekā 5000 cilvēku. Kas gan notika viņu prātos pēc tam, kad viņi bija redzējuši kaut ko tādu?

Izlasi Mat. 14:22-33. Kādu svarīgu vēsti mēs varam paņemt sev no šī stāsta, kas palīdz mums, ejot kopā ar Kungu? _____

Ar pūļa pabarošanu šie vīri bija kļuvuši par Jēzus spēka aculieciniekiem ievērojamā veidā. Viņš patiešām pārvaldīja dabas pasauli. Tas noteikti palīdzēja Pēterim izteikt šo drīzāk drosmīgo vai pat pašpaļāvīgo lūgumu: "Kungs, ja Tu tas esi, liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu." (Mat. 14:28)

Kāda ticības atklāsme!

Jēzus, redzēdams šo ticību, aicināja Pēteri nākt, ko viņš arī darīja, un tā bija Pētera ticības izpausme. Staigāt pa ūdens virsu, kad jūra ir mierīga, būtu viena lieta, bet Pēteris to darīja vētrā.

Parasti no šī stāsta mācāmies par skatiena nenovēršanu no Jēzus. Bet šeit ir kas vairāk. Pēteris noteikti uzticējās Jēzum, citādi viņš nekad nebūtu izteicis šādu vēlmi un mēģinājis to īstenot. Tomēr īstenošanas procesā viņš sāka baidīties un grimt.

Kāpēc? Vai Jēzus nevarēja noturēt Pēteri virs ūdens, par spīti Pētera bailēm? Tomēr Jēzus ļāva Pēterim aiziet līdz tai vietai, kur viņš nevarēja neko citu darīt kā bezpalīdzībā saukt: "Kungs, glāb mani!" (Mat. 14:30) Tad Jēzus izstiepa savu roku un izpildīja to, ko Pēteris lūdza. Fakts, ka "roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra", lai gan Viņš varēja noturēt Pēteri virs ūdens bez fiziska kontakta, noteikti palīdzēja Pēterim saprast, cik ļoti viņam ir jāmacās būt atkarīgam no Jēzus.

Mēs varam iesākt lielā ticībā, uzticoties Kunga spēkam, bet, kad situācija kļūst baista, mums ir jāatceras Jēzus vārdi Pēterim: "Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?"

Noliedzot savu Kungu

Izlasi Lūk. 22:31-34, 54-62. Kādas mācības mēs varam gūt no Pētera kļūdām?

Pētera nodomi bija labi. Un viņš parādīja lielāku drosmi nekā citi mācekļi. Viņš sekoja Jēzum, lai redzētu, kas ar Viņu notiks. Bet, to darot, viņš bija nolēmis slēpt savu patieso identitāti. Šī patiesības slēpšana, šī novirzīšanās no labā un pareizā ceļa, noveda viņu pie Kunga noliegšanas trīs reizes – tieši tā, kā Jēzus viņu bija brīdinājis.

Šis skumjais notikums Pētera dzīvē ir ļoti pamācošs. Tas parāda, cik postošas sekas var patiesības pakļaušana kompromisam.

Kā mēs zinām, kristietības vēsture ir pilna ar šausmu darbiem, kad kristieši atstāja svarīgas patiesības. Lai gan dzīve pati par sevi ietver kompromisus, un reizēm mums ir jābūt labprātīgiem dot un ņemt, izšķirošās patiesībās mums ir jāstāv stingri. Kā tautai mums ir jāmacās, kas ir tas, no kā mēs nekad nedrīkstam atkāpties nekādos apstākļos (sk., piemēram, Atkl. 14:12).

Saskaņā ar E. Vaitu Pētera atkāpšanās un kļūda sākās Ģetzemanē, kad tā vietā, lai lūgtu, viņš gulēja un līdz ar to nebija garīgi gatavs tam, kas tuvojās. Ja viņš būtu bijis uzticīgs lūgšanā, kā E. Vaita raksta, "viņš nebūtu noliedzis savu Kungu" ("Laikmetu ilgas" 714. lpp.).

Jā, Pēteris smagi krita. Bet, lai arī cik liela bija viņa kļūda, Dieva žēlastība bija vēl lielāka. "Kur vairojies grēks, tur pārpārēm vairojas žēlastība." (Rom. 5:20) Jēzus piedošana bija tā, kas padarīja Pēteri par vienu no lielākajiem pirmkristiešu draudzes vadītājiem. Cik spēcīga mācība mums visiem par Dieva žēlastības realitāti! Kāda mācība mums visiem, ka, neskatoties uz mūsu kļūdām, mums ir jāiet uz priekšu ticībā!

Jā, Pēteris zināja, ko nozīmē saņemt piedošanu. Viņš zināja no pirmavota, kas ir evaņģēlijs, jo viņš bija piedzīvojis ne tikai sava cilvēciskā grēcīguma realitāti, bet arī to, cik dziļa un plaša ir Dieva mīlestība un žēlastība pret grēciniekiem.

Kā mēs varam mācīties piedot tiem, kas mūs ir lielā mērā pieviluši, kā Pēteris pievīla Jēzu? _____

Pēteris kā draudzes vadītājs

Jēzus kalpošanas laikā Pēteris bieži uzņēmās 12 mācekļu vadītāja lomu. Viņš parasti bija viņu runas vīrs. Kad Matejs nosauc mācekļus, viņš saka: "Vispirms .. Pēteris." (Mat. 10:2) Pēterim bija arī redzama loma agrīnajā draudzē. Tieši Pēteris uzņēmās iniciatīvu izvēlēties mācekli, kas aizstās Jūdu Iskariotu, kas bija nodevis Jēzu (Ap.d. 1:15-25). Vasarsvētku dienā tieši Pēteris pūlim paskaidroja, ka viņi redz apsolīto Gara dāvanu, ko Dievs ir izlējis pār Viņa ļaudīm (Ap.d. 2:14-36). Tas bija Pēteris, kurš sludināja par augšāmcelšanos no mirušajiem, par to tika arestēts, runāja ar augsto priesteri un sapulcināja jūdu vadītājus (Ap.d. 4:1-12). Pēteris tika aizvests pie Kornēlija – pirmā pagāna, kurš tika pieņemts kā Jēzus sekotājs (Ap. d. 10:1-48). Tieši Pēteri uz 15 dienām apciemoja Pāvils, kad viņš pēc savas atgriešanās pirmo reizi bija ieradies Jeruzālemē (Gal. 1:18). Patiešām, aprakstot Jēzus sekotāju loku Jeruzālemē tajā laikā, Pāvils kā trīs draudzes "pīlārus" nosauc Pēteri, Jēkabu, Jēzus brāli, un Jāni, mīļoto mācekli (Gal. 2:9).

Izlasī Gal. 1:18, 19; 2:9, 11-14. Ko šie panti mums stāsta par Pēteri pat tad, kad viņš ieņēma tik svarīgu lomu agrīnajā draudzē? _____

Pat kā draudzes vadītājs, pat kā cilvēks, kas nepārprotami bija Kunga aicināts (Jēzus teica Pēterim: "Gani manas avis." [Jāņa 21:17]), pat kā cilvēks, kas bija saņēmis atklāsmi par to, ka "nevienu cilvēku nevajag saukt par apgānītu vai nešķīstu" (Ap.d. 10:28), Pēterim vēl joprojām bija jāaug.

Draudzes pirmajās dienās gandrīz visi kristieši bija jūdi, no kuriem daudzi bija "dedzīgi Mozus bauslībā" (Ap. d. 21:20). Pēc viņu likuma skaidrojuma ēšana kopā ar pagāniem bija problēma, jo pagāni tika uzskatīti par nešķīstiem. Kad daži jūdu kristieši no Jēkaba atnāca uz Jeruzālemi, Pēteris pārtrauca ēst kopā ar pagāniem Antiohā.

Pāvilam šāda uzvedība bija uzbrukums pašam evaņģēlijam. Viņš uzskatīja Pētera rīcību par liekulību un nebaidījās viņu uzrunāt šajā jautājumā. Pāvils izmantoja izdevību izskaidrot kristīgās ticības galveno mācību: taisnošanu vienīgi ticībā (sk. Gal. 2:14-16).

Lai gan Pēteris bija Dieva aicināts, viņam bija vēl neiepažītas jomas, kurās bija vajadzīgi labojumi. Kā mēs reaģējam, kad citi mēģina norādīt uz mūsu "neiepažītajām jomām"? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Laikmetu ilgas" nodaļas "Aicināšana pie jūras" 244.–251. lpp. un "Nakts uz ezera" 377.–382. lpp.

Sākot ar zvejnieka agrīno sava grēcīguma atzišanu līdz pat drosmīgajam paziņojumam par Jēzu, ka "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls" (Mat. 16:16), līdz briesmīgajai Kunga noliegšanai un pat viņa uzvarām un kļūdām kā draudzes vadītājam, Pēteris noteikti bija viens no pieredzējušākajiem kristiešiem. Tāpēc Svētā Gara nekļūdīgajā iedvesmā viņš varēja rakstīt ne tikai teorētiskas zināšanas, bet no savas pieredzes. Viņš pazina ne tikai Kristus glābjošo žēlastību, bet arī Viņa pārveidojošo žēlastību: "Pirms krišanas viņš vienmēr rīkojās kā barvedis un centās valdīt, runādams neapdomīgi attiecīgā mirkļa iespaidā. Viņš vienmēr bija gatavs citus palabot un izteikt savu spriedumu, pirms bija skaidri izpratis pats sevi vai to, ko gribēja sacīt. Bet Pēteris atgriezās, un atgrieztais Pēteris ļoti atšķīrās no kādreiz straujā, nesavaldīgā Pētera. Agrākā dedzība viņā palika, bet to regulēja Kristus žēlastība. Viņš vairs nebija impulsīvs, pašpaļāvīgs un sevi slavējošs, bet gan mierīgs, savaldīgs un gatavs mācīties. Tagad viņš Kristus ganāmpulkā spēja paēdināt kā jērus, tā avis." (E. Vaita "Liecības draudzei" 5. sēj. 334., 335. lpp.)

Kurš no mums kaut kādā ziņā nevarētu salīdzināt sevi ar Pēteri? Kurš gan reizēm nav stāvējis drosmīgi par savu ticību? Un kurš gan reizēm nav piedzīvojis nožēlojamu kļūdu?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tas mums stāsta par Dieva žēlastību, ka pat pēc tik apkaunojošas Jēzus noliegšanas Pēteris vienalga ieņēma redzamu un svarīgu lomu ne tikai agrīnajā draudzē, bet visā kristīgajā ticībā (galu galā viņš ir sarakstījis daļu no Jaunās Derības)? Redzot, kā Pēteris smagi krita un augstu cēlās, ko varam mācīties par to, kā izturēties pret tiem, kas kaut kādā veidā nolieguši Kungu?

2. Grupā pārrunājiet, kādas briesmas draudzei rada kompromisi. Kā mēs varam zināt, kurās lietās mums vajadzētu būt elastīgiem un kurās nekādos apstākļos nedrīkstam ielaist kompromisu? Kādus katastrofālus kompromisus varam atrast draudzes vēsturē? Ko varam mācīties no tiem?

3. Pēterim nācās dažas mācības gūt īpaši smagā veidā. Ņemot vērā viņa kļūdas, kā mēs šīs svarīgās lietas varam mācīties vieglākā veidā nekā Pēteris?

NEIZNĪCĪGS MANTOJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:1, 2; Jāņa 3:16; Ec. 33:11; 1. Pēt. 1:3-21; 3. Moz. 11:44, 45; 1. Pēt. 1:22-25.

ATMIŅAS PANTS:

“Būdami paklausīgi patiesībai un šķīstījuši savas dvēseles nevilnotā brāļu mīlestībā, mīliet cits citu no sirds pastāvīgi.” (1. Pēt. 1:22)

Rad vien cilvēks pēta Bībeli, īpaši pievērsoties vienai grāmatai vai pat kādai grāmatas daļai, ir daži jautājumi, uz kuriem ir jārod atbildes, ja vien tas ir iespējams.

Pirmkārt, būtu labi zināt, kas bija mērķauditorija. Otrkārt, varbūt pat vēl svarīgāk, būtu labi zināt, kāds tieši bija rakstīšanas iemesls. Par kādu jautājumu autors gribēja runāt (piemēram, Pāvils rakstīja galatiešiem par teoloģiskajām kļūdām, kas tika mācītas par glābšanu un likumu)? Kā zināms, liela daļa Jaunās Derības ir sarakstīta kā vēstules, un cilvēki parasti raksta vēstules, lai nodotu īpašu vēsti adresātiem.

Citiem vārdiem, lasot Pētera vēstules, būtu labi zināt viņa vēstules vēsturisko kontekstu, cik vien tas ir iespējams. Kam viņš rakstīja un kāpēc? Protams, vissvarīgākais: kādu vēsti mēs (kam arī šī vēstule, pateicoties inspirācijai, ir domāta) varam no tā paņemt?

Kā mēs drīz redzēsim, jau dažos pirmajos pantos Pēterim ir daudz svarīgu patiesību, ko atklāt mums pēc tik daudziem gadsimtiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. aprīlī.

Trimdiniekiem

Ja tev iedotu papīra lapu, uz kuras būtu rakstīts "Augsti godātais kungs!" tu saprastu, ka lasi vēstuli, un tu secinātu, ka vēstule nāk no kāda, kas tev nav tuvs cilvēks.

Tieši tāpat kā mūsdienās vēstulēm ir standarts, kā tās parasti iesāk, arī toreiz tāds bija. Pēteris iesāk tā, kā sāktos jebkura senatnē rakstīta vēstule: viņš nosauc autoru un tos, kam vēstule adresēta.

Izlasi 1. Pēt. 1:1. Ko mēs varam uzzināt no šī viena panta, kas palīdz mums nedaudz saprast kontekstu? _____

Pēteris skaidri nosauc sevi. Viņa vārds ir pirmais vārds vēstulē. Tomēr viņš nekavējoties nosauc sevi arī par 'Jēzus Kristus apustuli' – līdzīgi kā Pāvils to bieži darīja (Gal. 1:1, Rom. 1:1, Ef. 1:1). Pēteris tādējādi uzreiz nostiprina savas 'pilnvaras', uzsverot savu dievišķo aicinājumu. Viņš bija 'apustulis' jeb 'sūtītāis', un Viņu ir sūtījis Kungs Jēzus Kristus.

Pēteris nosauc arī reģionu, kam viņa vēstule domāta: Ponta, Galatija, Kapadokija, Āzija un Bitīnija. Tās visas ir vietas Mazāzijā, mūsdienu Turcijas teritorijā uz austrumiem no Bosfora jūras šauruma.

Debates bijušas par to, vai Pēteris rakstīja galvenokārt jūdiem vai pagāniem. 1. Pēt. 1:1 izmantotie apzīmējumi parasti attiecās uz jūdiem, kas 1. gadsimtā dzīvoja ārpus Svētās Zemes. Savukārt 1. Pēt. 1:2 lietotie vārdi ir piemēroti gan jūdiem, gan kristiešiem. Nosaucot tos, kas ir ārpus kopienas, par "pagāniem" (1. Pēt. 2:12, 4:3), arī tiek uzsvērts tas, ka Pēteris raksta jūdiem.

Citi pētnieki savukārt spriež, ka Pētera rakstītais 1. Pēt. 1:18 un 4:3 šķiet atbilstošāks pagāniem, kas atgriezušies pie kristietības. Galu galā – vai Pēteris būtu rakstījis jūdiem par "nīcīgo dzīvi, ko esat mantojuši no tēviem"? Vai viņš jūdu lasītājiem teiktu: "Pietiek, ka pagājušajā laikā jūs dzīvojāt pēc savas pagānu gribas, nododoties izlaidībai, kārībām, pārmērīgai vīna dzeršanai, dzīrošanai, žūpošanai un nepiedienīgai elku pielūgšanai" (1. Pēt. 4:3)?

Katrā gadījumā mums šodien svarīgāka nav mērķauditorija, bet gan pati vēsts.

Izredzēti

Izlasi 1. Pēt. 1:2. Ko vēl šis pants liecina par to, kam Pēteris rakstīja? Kā viņi nosaukti? _____

Vienalga, vai tas bija rakstīts jūdu vai pagānu ticīgajiem, Pēteris bija pārliecināts par vienu: viņi bija izvēlēti "pēc Dieva Tēva paredzējuma" (1. Pēt. 1:2).

Tomēr šeit mums ir jābūt uzmanīgiem. Tas nenozīmē, ka Dievs iepriekš izvēlējies dažus cilvēkus, kas tiks glābti, un pārējos, kas ies bojā, un cik labi ir paveicies tiem, kas, izrādās, ir Dieva izredzētie jeb izraudzītie glābšanai. To Bībele nemāca.

Izlasi 1. Tim. 2:4, 2. Pēt. 3:9, Jāņa 3:16, Ec. 33:11. Kā šie panti palīdz mums saprast, ko Pēteris domāja, nosaucot šos cilvēkus par izredzētajiem? _____

Raksti skaidri pasaka, ka Dieva plāns ir, lai visi tiktu glābti, plāns, kas ir izveidots cilvēces labā pat pirms pasaules radīšanas: "Viņš arī izredzēja mūs Kristū pirms pasaules radīšanas." (Ef. 1:4) Visi ir izredzēti tādā ziņā, ka Dieva sākotnējais nodoms bija, lai visi būtu glābti un neviens neietu bojā. Viņš bija visai cilvēcei iepriekš nolēmis mūžīgo dzīvi. Citiem vārdiem, glābšanas plāns paredzēja, ka uz visiem attieksies Kristus upura nopelns, pat ja ne visi pieņems to, ko šajā upurī sagādātā taisnošana piedāvā.

Dieva paredzējums ir vienkārši Viņa zināšana par to, kāda būs cilvēku brīvā izvēle attiecībā uz glābšanu. Viņa zināšana nav ietekmējusi cilvēku izvēli, līdzīgi kā māte jau iepriekš zina, ka viņas bērns izvēlēsies šokolādes kūku, nevis zaļās pupiņas, kaut arī viņa gribētu, lai bērns izdara pareizo izvēli.

Kādu pārliecību tu vari gūt no iedrošinošās patiesības, ka Dievs tevi ir izraudzījis glābšanai? _____

Galvenās tēmas

Izlasi 1. Pēt. 1:3-12. Kāda ir Pētera galvenā vēsts šajos pantos? _____

Jau savā sveicienā lasītājiem 1. Pēt. 1:1, 2 Pēteris piemin Tēvu, Dēlu un Svēto Garu (1. Pēt. 1:2). Trīs dievības personas ir viņa tēma līdz pat 13. pantam. Tēvs un Dēls ir 1. Pēt. 1:3-9 tēma, un Svētais Gars ir uzmanības centrā no desmitā līdz divpadsmitajam pantam.

Rakstot par Tēvu, Dēlu un Svētā Gara darbu, Pēteris ievada daudzas no tēmām, pie kurām viņš vēl atgriezīsies.

Pēteris iesāk ar to, ka kristieši ir piedzimuši no jauna (1. Pēt. 1:3; sk. arī Jāņa 3:7). Visu viņu dzīvi ir pārveidojusi Jēzus augšāmcelšanās un īpašais mantojums, kas sagaida kristiešus Debesīs (1. Pēt. 1:3, 4). Šeit, tāpat kā daudzās citās vietās Jaunajā Derībā, Jēzus augšāmcelšanās ir kristiešu cerības atslēga.

Šī cerība dod kristiešiem iemeslu priecāties par spīti faktam, ka daudzi, kas lasa 1. Pētera vēstuli, cieš. Šīs ciešanas pārbauda un attīra viņu ticību, tāpat kā uguns pārbauda un attīra zeltu. Lai gan Pētera lasītāji nav redzējuši Jēzu Viņa zemes kalpošanas laikā, viņi mīl Viņu un tic Viņam. Un viņu ticības rezultāts ir glābšana un apsoliņums – “neiznīcīgs, neaptraipīts un nevīstošs mantojums, kas ir uzglabāts Debesīs” (1. Pēt. 1:4).

Pēteris arī atklāj, ka senatnes pravieši jau ir paredzējuši “žēlastību, kam jānāk pār jums” (1. Pēt. 1:10). Vecās Derības pravieši “meklēja un pētīja” (1. Pēt. 1:10) glābšanu, ko šie ļaudis tagad piedzīvoja Jēzū.

Tā kā viņi piedzīvo vajāšanas ticības dēļ, Pēteris norāda, ka viņi ir daļa no daudz plašāka konflikta starp labo un ļauno. Beigās viņš cenšas palīdzēt tiem palikt uzticīgiem patiesībai pat pārbaudījumu vidū.

1. Pēt. 1:4 raksta, ka ir kāds mantojums, “kas ir uzglabāts Debesīs jums”. Padomājiet par to personīgā līmenī. Debesīs ir rezervēta vieta tieši tev personīgi. Tad kā tev personīgi vajadzētu atsaukties uz šo brīnišķīgo apsoliņumu? _____

Dzīvojot glābšanas dzīvi

Izlasi 1. Pēt. 1:13-21. Kam saskaņā ar šo pantu vajadzētu motivēt kristieša uzvedību? _____

Vārds "tāpēc", ar ko sākas 1. Pēt. 1:13 (RV), parāda, ka tas, ko Pēteris teiks tālāk, izriet no tikko rakstītā. Kā mēs redzējam vakardienas pētījumā, Pēteris tikko bija runājis par Dieva žēlastību un cerību, kas kristiešiem ir Jēzū Kristū (1. Pēt. 1:3-12).

Šīs žēlastības un cerības rezultātā Pēteris aicina lasītājus "apjozt prāta gurnus" (1. Pēt. 1:13). Tas ir, atsaucoties glābšanai, kas viņiem ir Jēzū, viņiem jāsatgavo savi prāti, lai varētu stāvēt stipri un būt uzticīgi (1. Pēt. 1:13).

Izlasi 1. Pēt. 1:13. Ko nozīmē balstīt savu cerību pilnībā uz žēlastību, kas ir atklāta Jēzū? _____

Nav šaubu, Pēteris raksta, ka viņu cerība balstās tikai Jēzū. Bet tad viņš uzsver, ka no kristiešiem tiek sagaidīts noteikts uzvedības līmenis kā viņu glābšanas rezultāts. Viņš norāda galveno motivāciju, kas ir pamatā kristieša uzvedībai: 1) Dieva raksturs (1. Pēt. 1:15, 16), 2) gaidāmā tiesa (1. Pēt. 1:17) un 3) glābšanas cena (1. Pēt. 1:17-21).

Pirmais, kam vajadzētu motivēt kristieša uzvedību, ir Dieva raksturs. Šis raksturs var tikt apkopots šādos vārdos: Dievs ir svēts. Pēteris citē 3. Moz. 11:44, 45, sakot: "Esiet svēti, jo Es esmu svēts!" (1. Pēt. 1:16) Tāpēc arī tiem, kas seko Jēzum, ir jābūt svētiem (1. Pēt. 1:15-17).

Otrais kristieša uzvedības motivācijas punkts atrodams tajā, ka Dievs, kas ir svēts, taisnīgi tiesās ikvienu saskaņā ar to, ko katrs būs darījis (1. Pēt. 1:17).

Trešā motivācija izriet no lielās patiesības, ka kristieši ir atpirkti. Tas nozīmē, ka par viņiem ir samaksāta ļoti augsta cena: Kristus dārgās asinis (1. Pēt. 1:19). Pēteris uzsver, ka Jēzus nāve nebija vēstures nejaušība, bet gan kaut kas tāds, kas bija nolemts pirms pasaules rašanās (1. Pēt. 1:20).

Kas tevi motivē būt kristietim? Ko tu atbildētu un kāpēc, ja kāds tev jautātu, kāpēc tu esi kristietis? Līdzdali savas atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

Mīliet cits citu

Pēteris pēc tam virza kristiešus ņemt vērā to, kāda būs svēta un uzticības pilna dzīve.

Izlasi 1. Pēt. 1:22-25. Kādu svarīgu domu viņš šeit pasaka, ko nozīmē būt kristietim? _____

Pētera sākuma punkts ir, ka kristieši jau ir šķīstīti un dzīvo paklausībā patiesībai (1. Pēt. 1:22). Darbības vārds "šķīstīt" vai "attīrīt" ir cieši saistīts ar vārdiem "svēts" un "svētums", kas saistās ar to, ko Pēteris rakstīja dažus pantus iepriekš (1. Pēt. 1:15). Caur viņu nodošanos Jēzum un viņu kristību (salīdzini ar 1. Pēt. 3:21, 22), kristieši ir šķīstījuši sevi, nošķirdami sevi Dievam, un viņi to dara, paklausot patiesībai.

Šī pārmaiņa viņu dzīvēs rada dabisku iznākumu – viņi secina, ka ir ciešās attiecībās ar citiem, kam ir līdzīgs pasaules skatījums. Šīs attiecības ir tik tuvas, ka Pēteris, lai tās aprakstītu, izmanto ar ģimeni saistītu valodu. Kristiešiem ir jārikojas brāļu un māsu mīlestībā. Grieķu valodas vārds "filadelfija", kas izmantots 1. Pēt. 1:22, kur viņš runā par "brāļu mīlestību", burtiski nozīmē "brāļu/māsu mīlestība". Tā ir mīlestība, kas ģimenes locekļiem ir citam pret citu.

Ir vairāki atšķirīgi vārdi grieķu valodā, kas ir tulkoti kā "mīlestība": "filia" (draudzība), "eros" (kaislīgā mīlestība starp vīrieti un sievieti), "agape" (šķīsta mīlestība, kas meklē otra labumu). Vārds, ko Pēteris izmanto, rakstot "mīliet cits citu no sirds" (1. Pēt. 1:22) atvasināts no "agape", kas parasti nozīmē šķīstu mīlestību, kas meklē citu cilvēku labumu. Acīmredzot tāpēc viņš ir pievienojis frāzi mīlēt cits citu "no sirds" – no tādas sirds, kas ir piedzimusi no jauna (1. Pēt. 1:23; sk. arī 1. Pēt. 1:3) – caur Dieva dzīvo un paliekošo vārdu. Šī ir tāda mīlestība, kas nāk vienīgi no Dieva, šādu mīlestību neparādīs savtīga, uz sevi vērsta un neatjaunota sirds, un tas noteikti ir iemesls, kādēļ Pēteris liek tādu uzsvāru uz šķīstīšanu un "paklausību patiesībai" (1. Pēt. 1:22). Patiesība nav kaut kas tāds, kam vienkārši ir jātic; tā ir jāizdzīvo.

Kā mēs varam mācīties būt mīlošāki? Kas mums diendienā būtu jāmaina, lai mēs spētu parādīt mīlestību, kas nāk no "šķīstas sirds"? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Izmeklētas vēstis" 1. sējumā nodaļas "Kristus – dzīvības ceļš" 365.–368. lpp. un "Pilnīga paklausība caur Kristu" 373.–376. lpp.

Tas ir pārsteidzoši, cik bagātīga un dziļa ir pirmās Pētera vēstules pirmā nodaļa un cik daudz tā aptver. Pēteris iesāk vēstuli ar pārdomām par Dievības raksturu, ievedot pārdomās gan par Tēvu, Dēlu un arī Svēto Garu. Tēvs ir nodrošinājis Glābēju Savā Dēlā Jēzū Kristū, un mēs esam izredzēti Viņā svēttapšanai un paklausībai. Mēs nākam pie Jēzus mīlestībā, un Viņā mēs priecājamies ar cēlu prieku, jo caur Viņa nāvi un augšāmcelšanos mums ir 'neiznikstošā mantojuma' apsolījums Debesīs. Pat pārbaudījumos mēs varam lielā mērā priecāties par glābšanu, kas mums ir piedāvāta Kristū. "Viņa vēstules kļuva par līdzekli pārbaudījumos un bēdās esošo drosmes atdzīvināšanai un ticības stiprināšanai, kā arī to kristiešu pamudināšanai uz labiem darbiem, kas daudzo kārdināšanu dēļ atradās briesmās zaudēt paļaušanos uz Dievu." (E. Vaita "Apustuļu darbu" 517. lpp.)

Tikmēr Svētais Gars strādāja caur praviešiem, lai ieskicētu dienas, kurās dzīvoja Pēteris un viņa lasītāji. Tāpēc kristiešiem ir jādzīvo svēta dzīve, pilna ar paklausību patiesībai, kopienās, ko raksturo tāda veida mīlestība, kas nāk no "šķīstas sirds".

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārskatiet savas atbildes uz jautājumu trešdienas pētījuma beigās: Kas motivē mūs būt kristiešiem? Kas ir kopīgs jūsu atbildēs? Kā tās atšķiras?

2. Divas reizes pirmajā nodaļā (3. un 21. p.) Pēteris runā par Jēzus augšāmcelšanos. Kas īpašs ir augšāmcelšanās, ka tā ir tik svarīga mūsu ticībai?

3. Pēteris runāja par "neiznīcīgu mantojumu" (sk. arī Dan. 7:18). Ko tas nozīmē? Padomā par lietām šajā pasaulē un šajā dzīvē, kas iznīkst vai kas var tikt iznīcinātas vienā mirklī. Ko tas mums stāsta par to, cik brīnišķīgs patiesībā ir mūsu apsolītais mantojums?

4. Kā pārbaudījumos var augt mūsu ticība? Tas ir, kādu izvēli diendienā mēs varam izdarīt, kas palīdzētu mums mācīties no savām ciešanām?

ĶĒNIŠĶĪGA PRIESTERU SAIME

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 2:1-3, Ebr. 4:12, 1. Pēt. 2:4-8, Jes. 28:16, 2. Moz. 19:3-6, 1. Pēt. 2:5, 9, 10.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķa priesteru saime, svēta tauta, tā īpašums, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā, lai jūs sludinātu viņa izcilos darbus.” (1. Pēt. 2:9)

Būdams pats dziļi jūdu kultūrā, reliģijā un vēsturē, Pēteris nosauc kristiešus, kam viņš raksta, par svētu tautu, paša Dieva tautu. To darot, viņš lieto derības valodu no Vecās Derības, lai atsauktos uz seno Israēlu, šeit attiecinot to uz Jaunās Derības draudzi.

Un nav nekāds brīnums: pagānu ticīgie Jēzū ir kļuvuši par Dieva derības ļaudīm. Arī viņi tagad ir Dieva apsolījumu saņēmēji. “Ja daži zari ir nolauzti, bet tu, zars no savvaļas olīvkoka, uzpotēts to vietā, esi saņēmis daļu no dārza olīvkoka saknes treknuma, tad nelielies citu zaru priekšā; bet, ja lielies, tad zini: nevis tu nes sakni, bet sakne – tevi!” (Rom. 11:17, 18)

Šīs nedēļas pantos Pēteris norāda saviem lasītājiem uz svēto atbildību un augsto aicinājumu, kas viņiem ir kā Dieva derības ļaudīm, tiem, kas (izmantojot Pāvila valodu) ir uzpotēti olīvkokam. Un šo atbildību skaitā ir tās pašas, kas bija senajam Israēlam, – pasludināt lielo glābšanas patiesību, kas ir piedāvāta Kungā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. aprīlī.

Dzīvot kā kristiešiem

Pirmā Pētera 2:1 sākas ar vārdu "tādēļ", kas norāda, ka turpmāk rakstītais izriet no tā, kas bijis iepriekš. Pirmā Pētera 1. nodaļa, kā mēs redzējām, veiksmīgi atklāja, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā un kā mums vajadzētu uz to reaģēt. Nākamajā nodaļā Pēteris šo pašu tēmu turpina tālāk.

Izlasī 1. Pēt. 2:1-3. Ko Pēteris mums saka par to, kā mums vajadzētu dzīvot?

Pēteris izmanto divus atsevišķus salīdzinājumus, lai parādītu, ka kristiešiem ir divkāršs pienākums. Viens ir negatīvs, tajā kaut kas ir jāatmet. Otrs ir pozitīvs, tajā mums vajadzētu censties kaut ko darīt.

Pirmajā salīdzinājumā Pēteris mudināja kristiešus atbrīvoties no ļaunprātības, krāpšanas, liekulības, skaudības un ļaunas runāšanas (1. Pēt. 2:1). To darot, kristieši uzvedīsies citādi nekā daudzi no apkārtējiem. Tā kā viņi ir atmetuši ļaunprātību, viņi neilgosies kaitēt citiem, bet meklēs viņu labumu. Tā kā kristieši ir atmetuši liekulību, viņi nekrāps citus, bet būs taisnīgi un godīgi. Kristieši neapskaudīs tos, kam ir vairāk nekā viņiem. Viņi būs apmierināti ar savu dzīvi un dzīvos tur, kur dievišķā Aizgādība viņus nolikusi. Viņi arī neizteiks tādus apgalvojumus, lai tīši bojātu citu reputāciju.

Otrs salīdzinājums, ko Pēteris izmanto, ir nupat piedzimuši bērni, kas alkst pēc piena (1. Pēt. 2:2). Tā ir pozitīvā puse viņa pamācībās. Kristieša dzīve nav tikai sliktā atstāšana. Šāda dzīve būtu tukša. Nē, tā ir tiekšanās pēc garīgās barības ar tādu pašu neatlaidību, kā izsalcis zīdāinis raud pēc piena. Viņš norāda lasītājiem uz šīs garīgās barības avotu (sk. arī Ebr. 4:12, Mat. 22:29, 2. Tim. 3:15-17), uz Dieva Vārdu, Bībeli. Dieva Vārdā mēs varam augt garīgi un morāli, jo tajā ir vispilnīgākā mums pieejamā iespējamā atklāsme par Jēzu Kristu. Jēzū mums ir vislielākā Svētā Dieva rakstura un būtības atklāsme, un tas ir Dievs, ko mēs mīlam un kam kalpojam.

Kā šīs divas idejas ir saistītas savā starpā; citiem vārdiem, kāpēc garīgās barības meklēšana Vārdā palīdz mums nolikt malā sliktu rīcību un attieksmi, no kā mūs brīdina Pēteris? _____

Dzīvais akmens

Izlasi 1. Pēt. 2:4-8 (sk. arī Jes. 28:16, Ps. 118:22, Jes. 8:14, 15). Kādas svarīgas patiesības Pēteris šeit piemin? Ko viņš mums pasaka par to, kā mums vajadzētu rīkoties, atsaucoties Jēzum? _____

Pastāstījis saviem lasītājiem par ilgām pēc garīgās barības, Pēteris nekavējoties pievērš viņu uzmanību Jēzum Kristum, dzīvajam akmenim, kas visdrīzāk ir atsauce uz Jeruzālemes templi. 1. Pēt. 2:4-8 viņš citē trīs Vecās Derības pantus, kas izgaismo stūrakmens nozīmi, ainojot Jēzus lomu Viņa draudzē. Pēteris nav vienīgais, kas šos pantus saista ar Jēzu. Jēzus pats izmanto Ps. 118:22 kādas līdzības noslēgumā (Mat. 21:42). Pēteris dara līdzīgi Ap.d. 4:11, uzrunājot jūdu vadītājus. Savukārt Pāvils Rom. 9:33 izmanto Jes. 28:16.

Pēteris grib pateikt, lūk, ko: lai arī Jēzus bija atmests un krustā sists, Viņš bija Dieva izredzēts kļūt par Sava garīgā nama stūrakmeni. Kristieši savukārt ir dzīvi akmeņi, kas iebūvēti šajā garīgajā namā. Izmantojot stūrakmens un būvakmeņu terminoloģiju, Pēteris apraksta draudzi. Tā ir balstīta uz Jēzu, bet veidota no Viņa sekotājiem.

Ievēro, ka, kļūstot par kristietī, tu kļūsti par daļu no vietējās draudzes un kristīgās kopienas. Tieši tāpat kā ķieģeli iebūvē lielākā būvē, tā arī kristieši nav aicināti būt par Jēzus sekotājiem izolēti no citiem. Kristietis, kas nepielūdz un nedarbojas kopā ar citiem kristiešiem, lai izplatītu Dieva valstību, ir acīmredzama pretruna. Kristieši ir kristīti Kristū, un, esot kristīti Kristū, viņi ir kristīti Viņa draudzē.

Pēteris arī runā par draudzes funkciju. Tai ir jāveido "svēta priesterība" (1. Pēt. 2:5), kas pienes "garīgus upurus". Ebreju Bībelē priesteri bija starpnieki starp Dievu un Viņa ļaudīm. Pētera un citu rakstnieku vārdi Jaunajā Derībā bieži izmanto tempļa un priesterības valodu, lai atklātu draudzi kā Dieva dzīvo templi un Viņa ļaudis kā tās priesterus. Viņš norāda uz Vecās Derības kalpošanas sistēmu, lai atklātu patiesības par to, kā kristiešiem mūsdienās vajadzētu dzīvot un darboties.

Izlasi vēlreiz 1. Pēt. 2:5. Ko nozīmē "pienest garīgus upurus"? Kā kristieši kā daļa no kopienas to dara? _____

Dieva derības ļaudis

Pēteris ļoti daudz raksta no Vecās Derības perspektīvas. Un šīs perspektīvas centrā ir derība – tēma, kas ir tik centrāla jūdu un kristiešu teoloģijā.

Kas tad ir derība? "Derība" (ebreju "berit") ir vārds, kas apraksta līgumu jeb formālu vienošanos starp divām pusēm. To var slēgt divi cilvēki (piemēram, Lābans un Jēkabs 1. Moz. 31:44) vai divi ķēniņi (piemēram, Sālamans un Hiram 1. Ķēn. 5:26, kur "berit" tulkots kā "derība"). To varēja slēgt arī starp ķēniņu un viņa tautu, kā, piemēram, Dāvids un Israēla vecaji (2. Sam. 5:3).

Redzamākā starp šīm tēmām ir īpašās derības attiecības, kas pastāv starp Dievu un Viņa izredzētajiem ļaudīm, Ābrahāma pēcnācējiem.

Izlasi 1. Moz. 17:1-4, 2. Moz. 2:24, 2. Moz. 24:3-8. Ko šie panti mums stāsta par derību, ko Dievs slēdza ar Israēlu? _____

Pirmajā Bībeles grāmatā ziņots, kā Dievs slēdza derību ar Ābrahāmu (1. Moz. 15:9-21, 17:1-26). Dievs "atcerējās" šo derību, kad Viņš glāba Sāvus ļaudis no apspiestības Ēģiptē (2. Moz. 2:24). Dievs atjaunoja to Mozus laikā, kad Viņš deva desmit baušļus un citus likumus Israēla bērniem (2. Moz. 19:1–24:8, īpaši 2. Moz. 24:3-8).

Bet derības apsolījumi nebija bez nosacījumiem. "Kungs slēdza derību, ka, ja viņi būs uzticīgi, paklausot Viņa prasībām, Viņš svētīs viņus visās jomās un visos viņu roku darbos." (E. Vaita "Liecības draudzei" 2. sēj., 574. lpp.)

Patiešām, pravieši atkārtoti brīdināja Israēlu par briesmām nepaklausīt Dieva likumam, bieži izmantojot valodu, kas atgādināja derību. Ir izteikti apgalvojumi, ka daudzi Bībeles pravietojumi ir ar nosacījumu, izņemot Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumus. Lūk, cik centrāla ir paklausības ideja attiecībā uz derības apsolījumiem. Derības svētību apsolījumi ir ar nosacījumu par paklausību Dieva likumiem, un pravietojumi par sodu attiecas tikai uz nepaklausīgajiem.

Ko tev nozīmē būt derības attiecībās ar Dievu? Kādus pienākumus tev uzliek šīs derības attiecības? _____

Ķēnišķīgi priesteri

2. Mozus grāmatā 19. nodaļā Kungs teica Mozum: "Tad Mozus kāpa pie Dieva, un Kungs sauca uz viņu no kalna: "Tā saki Jēkaba namam, stāsti Israēla dēliem: jūs redzējāt, ko es darīju ēģiptiešiem, ka es jūs nesu uz ērgļa spārnieniem un atvedu pie sevis! Un tagad – ja jūs man klausīt klausīsiet un turēsiet manu derību, tad no visām tautām jūs būsiet mans īpašums, jo mana ir visa zeme! Jūs man būsiet priesteru valsts un svēta tauta! – saki šos vārdus Israēla dēliem!"

Šī ir evaņģēlija vēsts, kas atklāta tūkstoš gadu pirms krusta notikumiem: Dievs izglābs Savus ļaudis, glābjot viņus no grēka un tā važām, un tad Viņš pavēl tiem mīlēt Viņu un paklausīt Viņam kā īpašiem derības ļaudīm Viņa un pasaules priekšā.

Izlasi 1. Pēt. 2:5, 9, 10 un 2. Moz. 19:6. Ko Pēteris domā, nosaucot kristiešus par "ķēnišķīgiem priesteriem" un "svētu tautu" (1. Pēt. 2:9)? Ko šī valoda atklāj mums kā septītās dienas adventistiem par mūsu pienākumiem? _____

"Garīgs nams", "izredzēta paaudze", "ķēnišķīgi priesteri" un "Dieva tauta" ir goda apzīmējumi, kas Bībelē apraksta īpašas attiecības, kas Dievam bija ar Ābrahāma pēcnācējiem. Tagad, Jaunās Derības kontekstā, Jēzus un krusta kontekstā, Pēteris izmanto to pašu derības valodu un attiecina to uz draudzes locekļiem. Derības apsoliņumi, kas izteikti Israēlam, tagad ir paplašināti un tie iekļauj ne tikai jūdus, kas tic Jēzum, bet arī pagānu ticīgos. Jā, caur Jēzu arī pagāni var saukties par Ābrahāma bērniem. "Un, ja jūs piederat Kristum, jūs esat Ābrahāma pēcnācēji, mantinieki pēc apsoliņuma." (Gal. 3:29) Caur Kristu ikviens, neskatoties uz dzimšanu, var kļūt par daļu no šīs "ķēnišķīgās priesterības".

Svēta tauta? Ķēnišķīgi priesteri? Attiecinot uz sevi, ko šiem jēdzieniem vajadzētu nozīmēt mums saistībā ar to, kā dzīvojam gan katrs personīgi, gan kā kopiena? Kā mēs varam labāk izdzīvot šo augsto aicinājumu? _____

Pasludinot slavu

Paralēles ar Vecās Derības draudzi nebeidzas tikai ar glābšanu un to, ka mēs esam Dieva aicināti un izredzēti. Jautājums ir: aicināti un izredzēti uz ko? Pēteris ātri dod atbildi.

Viņš norāda, ka šīs īpašās attiecības ir ar kādu nolūku. Kristiešiem ir "jāsludina Viņa izcilie darbi, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā" (1. Pēt. 2:9, ESV). Tas bija jādara senajam Israēlam. Dievs aicināja viņus būt par Viņa lieciniekiem pasaulē. Dieva nolūks bija svētīt visu pasauli caur seno Israēlu, Viņa derības ļaudīm.

Izlasi šos pantus. Kas tiem visiem ir kopīgs? 5. Moz. 4:6, 26:18, 19; Jes. 60:1-3, Zah. 8:23. _____

Senajam Israēlam kā derības tautai bija misija aizsniegt pasauli ar evaņģēliju, ar Kunga piedāvāto glābšanu. Kristiešiem ir tāda pati dievišķā misija. Viņi ir aicināti līdzdalīt citiem savu pieredzi un zināšanas par Dievu un to, ko Viņš ir izdarījis pasaulei caur Kristu.

Izlasī 1. Pēt. 2:10. Kāpēc šis pants ir tik centrāls visā kristiešu misijā un mērķī?

Pasaule ir iegrimusi grēkā, nāvē, gaidāmajā nolemtībā. Bet Jēzus atdeva Savu dzīvību, lai ikvienu glābtu no šīs iznīcības. Šodien, tāpat kā senajā Israēlā, pagodinājuma apzīmējumi ir arī atbildības apzīmējumi. Kristiešiem ir ārkārtīgi augsts statuss: Dieva ļaudis. Bet tas uzliek atbildību aicināt citus pievienoties šim augstajam statusam. Kā apgalvots 1. Pēt. 2:10, kristieši tagad veido paši savu tautu. Kādreiz viņi nebija tauta, bet tagad ir saņēmuši žēlastību kļūt par svētu tautu (sk. Hozejas 1, 2). Bībelē "svēts" parasti nozīmē nošķirts īpašai kalpošanai. Tāpēc kā "svētai" tautai kristiešiem ir jānošķiras no pasaules, un to var redzēt tajā, kādu dzīvi viņi dzīvo. Viņiem ir jābūt arī kā ugunij aukstā naktī, kas velk citus pie siltuma. Kristiešiem ir uzlikta atbildība dalīties ar citiem godības pilnajā glābšanā, kas ir viņu daļa.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Draudze ir ļoti dārga Dieva acīs. Viņš to vērtē nevis par tās ārējiem sasniegumiem, bet patiesās dievbijības dēļ, kas atšķir to no pasaules. Viņš to vērtē pēc draudzes locekļu izaugsmes Kristus atziņā, saskaņā ar viņu progresu garīgajā pieredzē.

Kristus no sava viņa kalna alkst saņemt svētuma un nesavtības augļus. Viņš meklē mīlestības un labestības principus. Pat viss mākslai pieejamais skaistums nespēj līdzināties tam skaistumam, kuram jāatklājas cilvēkos, kas ir Kristus pārstāvji. Žēlastības atmosfēra, kas apņem ticīgā cilvēka dvēseli, un Svētais Gars, kas darbojas pie prāta un sirds, padara cilvēku par “dzīvības smaržu uz dzīvību”, pavērdams Dievam iespēju svētīt viņa darbu.” (E. Vaita “Kristus līdzības” 298. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko nozīmē būt acinātam no tumsas “Viņa brīnišķajā gaismā”? Ja tev būtu jāpaskaidro šī doma kādam, kas netic Jēzum, ko tu teiktu? Kas ir tumsa? Kas ir gaisma? Un kāda ir atšķirība starp abiem tajā kontekstā, par ko Pēteris runā?

2. “Redziet, es jums mācu likumus un tiesas, ko Kungs, mans Dievs, jums pavēlēja pildīt tajā zemē, kuru jūs ejat iemantot. Turiet un pildiet tos – tā jūs būsiet gudri un saprātīgi to tautu acīs, kas, dzirdot par visiem šiem likumiem, sacīs: tiešām, gudra un saprātīga ir šī lielā tauta! Jo kura gan būtu tā lielā tauta, kurai Dievs tik tuvu kā Kungs, mūsu Dievs, vienmēr, kad mēs viņu piesaucam! Un kura gan būtu tā lielā tauta, kuras likumi un tiesas ir tik taisnīgas kā visa šī bauslība, ko es jums šodien dodu.” (5. Moz. 4:5-8) Kā šie vārdi attiecas uz jums kā septītās dienas adventistiem, un ko Dievs mūs ir acinājis darīt, ņemot vērā visu, kas jums ir dots?

3. Izlasi 1. Pēt. 2:3. Ko Pēteris domājis ar vārdiem “ja vien jūs esat baudījuši, cik Kungs ir labs”? Kā jūs esat baudījuši Viņa žēlastību?

4. Paskaties uz savu vietējo draudzi. Kas tajā ir tāds, kas padara to un tās locekļus pievilcīgus tiem, kas neko nezina par septītās dienas adventistiem vai par to, kam mēs ticam?

SOCIĀLĀS ATTIECĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 2:13-23; 1. Pēt. 3:1-7; 1. Kor. 7:12-16; Gal. 3:27, 28; Ap.d. 5:27-32;
3. Moz. 19:18.

ATMIŅAS PANTS:

“Vispirms esiet pastāvīgi mīlestībā cits pret citu, jo mīlestība aplāj daudzus grēkus!” (1. Pēt. 4:8)

Pētera vēstule nepārprotami risina arī dažus tā laika sarežģītos sociālos jautājumus. Piemēram, kā kristiešiem jāsadzīvo ar vardarbīgu un korumpētu valdību, kādu lielākā daļa no viņiem piedzīvoja toreiz: pagānisko Romas impēriju? Ko Pēteris pastāstīja saviem lasītājiem, un ko viņa vārdi nozīmē mums šodien?

Kā vajadzēja reaģēt kristiešu vergiem, kad kungi pret tiem izturējās skarbi un netaisnīgi? Lai gan mūsdienu darba devēju un ņēmēju attiecības atšķiras no 1. gadsimta kungu un vergu attiecībām, tas, ko Pēteris saka, noteikti būs saprotams mums, kam ir darīšana ar nesaprātīgiem priekšniekiem. Cik pārsteidzoši, ka Pēteris, atbildot uz jautājumu, kā kristiešiem vajadzētu reaģēt uz sliktu izturēšanos, norādīja uz Jēzu un kā Viņš izturējās tādos gadījumos (1. Pēt. 2:21-24).

Kā vīriem un sievietēm vajadzētu izturēties vienam pret otru, īpaši ja viņiem ir atšķirības tik fundamentālā jautājumā kā reliģiskā pārliecība?

Visbeidzot kā kristiešiem vajadzētu attiekties pret sociālo kārtību, ja sociālā un/vai politiskā kārtība ir nepārprotami netaisnīga un pretēja kristīgajai ticībai?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. aprīlī.

Valsts un draudze

Kaut arī rakstīta pirms daudziem gadiem, Bībele tomēr aizskar jautājumus, kas ir ļoti aktuāli šodien, tādus kā attiecības starp kristiešiem un viņu valdību.

Dažos gadījumos viss ir gana skaidrs. Atklāsmes 13. nodaļa runā par laiku, kad paklausība politiskajiem spēkiem nozīmēs nepaklausību Dievam. Šādā gadījumā mūsu izvēle ir skaidra (sk. ceturtdienas tēmu).

Izlasi 1. Pēt. 2:13-17. Ko Vārds kopumā mums šeit pasaka par to, kā izturēties pret valdību? _____

Tiem, kas dzīvoja Romas impērijā, tās ļaunie darbi bija labi zināmi. Tā bija izaugusi no iedomīgu vadoņu untumainās gribas, visas problēmas atrisinot ar brutālu militāro spēku. Jebkurai pretestībai tā atbildēja ar vardarbību. Sistemātiskas mocības un nāves sodi, piesitot krustā, bija tikai divi no šausmu līdzekļiem, ar ko sodīt dumpiniekus. Romas valdību raksturoja radu būšana un korupcija. Valdošās elites varu raksturoja absolūta iedomība un cietsirdība. Neskatoties uz to, Pēteris aicina lasītājus pieņemt ikvienas cilvēciskas iestādes autoritāti impērijā, sākot ar imperatoru līdz pat pārvaldniekiem (1. Pēt. 2:13, 14).

Pēteris apstiprina, ka imperatori un valdnieki soda tos, kas dara ļaunu, un slavē tos, kas dara labu (1. Pēt. 2:14). To darot, viņiem ir svarīga loma sabiedrības veidošanā.

Neskatoties uz visiem tās trūkumiem, Romas impērija nodrošināja stabilitāti. Tā atbrīvoja no kara. Tā īstenoja skarbu tiesu, bet tomēr šī tiesa bija balstīta uz likumu. Tā būvēja ceļus un ieviesa naudas sistēmu, lai uzturētu savas militārās vajadzības. To darot, Roma radīja vidi, kurā iedzīvotāji varēja augt un daudzos gadījumos piedzīvot labklājību. Skatoties šādā gaismā, Pētera komentāri par valdību ir saprātīgi. Neviena valdība nav pilnīga, un noteikti tāda nebija arī tā, kuras pakļautībā dzīvoja Pēteris un draudze, kurai viņš rakstīja. No viņa mēs varam mācīties, ka kristiešiem ir jācenšas būt labiem pilsoņiem, paklausot savas zemes likumiem, cik vien tas ir iespējams, pat ja valdība, kuras pakļautībā viņi dzīvo, nepavisam nav nevainojama.

Kāpēc kristiešiem ir svarīgi būt labiem pilsoņiem, cik vien iespējams, pat ne ideālā politiskā situācijā? Ko tu vari darīt, lai padarītu sabiedrību labāku – kaut pavisam nedaudz? _____

Kungi un kalpi

Izlasi 1. Pēt. 2:18-23. Kā mēs šodien saprotam šo pantu sarežģīto saturu? Kādus principus mēs no tiem varam paņemt sev? _____

Uzmanīga 1. Pēt. 2:18-23 lasīšana atklāj, ka šie panti nevis apstiprina verdzību, bet dod garīgu padomu, kā uztvert grūtos apstākļus, kurus reizēm nav iespējams mainīt.

Vārdu, kas tulkots kā "kalps" vai "vergs" 1. Pēt. 2:18 ('oiketes'), lieto attiecībā uz mājkalpotājiem. Biežāk lietotais vārds, runājot par vergiem, ir "doulos", kas lietots Ef. 6:5 – pantā, kas dod līdzīgu padomu vergiem.

Lielā mērā saslāņotajā Romas impērijā vergi tika uzskatīti par likumīgu īpašumu un pilnīgi atradās savu kungu varā, drīkstot izturēties pret vergiem gan labi, gan nežēlīgi. Vergu izcelsme bija visdažādākā: sakautas armijas, vergu bērni vai tie, kam bija jāatmaksā parādi. Dažiem vergiem bija uzticētas liela atbildība. Daži pārvadīja lielus savu saimnieku īpašumus. Citi vadīja savu kungu biznesa struktūras un daži pat izglītoja kungu bērnus.

Verga brīvību varēja nopirkt, un šādā gadījumā vergs tika saukts par "atpirktu". Pāvils lieto šo terminoloģiju, lai aprakstītu, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā (Ef. 1:7, Rom. 3:24, Kol. 1:14).

Ir svarīgi atcerēties, ka daudzi agrīnie kristieši bija vergi. Viņi saprata, ka atrodas sistēmā, ko viņi nevar mainīt. Tie, kam nebija paveicies, kuru kungi bija skarbi un nesaprātīgi, bija īpaši grūtā situācijā. Pat tie, kam bija labāki kungi, varēja piedzīvot smagu ticības pārbaudi. Pētera norādījumi visiem kristiešiem, kas bija vergi, saskan ar citiem apgalvojumiem Jaunajā Derībā. Viņiem ir jāpakļaujas un jāpacieš, tieši tāpat kā Kristus pakļāvās un izturēja (1. Pēt. 2:18-20). Tas, ka kāds cieš sodu par to, ka ir darījis jaunu, nav goda lieta. NĒ, patiesais Kristus gars atklājas, kad viņi cieš netaisnīgi. Tādās reizēs kristiešiem līdzīgi Jēzum nav jāatdara jaunums, ne arī jābaidās, bet vienkārši jāuztic sevi Dievam, kas tiesās taisnīgi (1. Pēt. 2:23).

Kā mēs varam praktiski izmantot to, ko Pēteris šeit raksta? Vai tas nozīmē, ka mums nekad nav jāiestājas par savām tiesībām? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Sievas un vīri

Izlasi 1. Pēt. 3:1-7. Par kādiem īpašiem apstākļiem Pēteris runā šajos pantos. Kādā ziņā tas, kas šeit ir pateikts, ir aktuāls mūsdienu sabiedrībā? _____

Pantos ir kāda nozīmīga norāde, kas uzmanīgam lasītājam palīdzēs saprast, par ko tieši Pēteris runā 1. Pēt. 3:1-7. 1. pantā Pēteris raksta, ka viņš runā par vīriem, kas "neklausa vārdam". Citiem vārdiem, Pēteris runā par to, kā ir tad, ja sieva, kas ir kristiete, ir precējusies ar vīru, kas nav kristietis (pat ja tādu nav daudz).

Kristīga sieva piedzīvos daudz sarežģījumu, būdama precējusies ar vīru, kam nav tāda pati ticība. Kam vajadzētu notikt šādos apstākļos? Vai viņai vajadzētu šķirties no vīra? Pēteris līdzīgi Pāvilam neierosina domu, ka kristīgām sievietēm vajadzētu atstāt savus neticīgos vīrus (sk. 1. Kor. 7:12-16). Tieši otrādi – sievietēm, kas dzīvo ar neticīgu vīru, jādzīvo parauga cienīga dzīve.

Lomas, kādas sievietei bija pieejamas 1. gadsimta Romas impērijā, lielā mērā noteica sabiedriskais stāvoklis. Romiešu sievietēm, piemēram, bija vairāk tiesību attiecībā uz īpašumu un likumīgo atlīdzību nekā daudzām sievietēm, kurām rakstīja Pēteris. Bet dažās 1. gadsimta sabiedrībās sievietei nebija ļauts iesaistīties politikā, valdībā, un lielākajā daļā reliģiju viņas nevarēja būt vādītājas. Pēteris aicina kristīgās sievietes pieņemt standartu, kas ir cienījams tajā vidē, kurā viņas atrodas. Viņš aicina viņas uz šķīstumu un bijību (1. Pēt. 3:2). Viņš izsaka domu, ka kristīgai sievietei vajadzētu būt vairāk ieinteresētai savā iekšējā skaistumā, nevis matu sakārtojumā, rotaslietās vai dārgā apģērbā (1. Pēt. 3:3-5). Kristīga sieviete uzvedīsies tādā veidā, kas ieteiks kristietību tiem, kas ar viņu dzīvo vistuvāk – viņas vīram.

Pētera vārdiem nekādā ziņā nevajadzētu būt kā atļaujai vīriem darīt pāri savām sievietēm. Kā viņš norāda, vīriem vajadzētu parādīt iejūtību pret savām sievietēm (1. Pēt. 3:7).

Lai gan Pēteris runā par īpašu gadījumu, kad kristīgas sievas precētas ar neticīgiem vīriem, mēs varam šeit nedaudz saskatīt kristīgas laulības ideālu: kristīgiem partneriem savstarpēji jāatbalsta viens otru ar neviltotu godīgumu, kalpojot Dievam visās savās ikdienas gaitās.

Sociālās attiecības

Izlasi Rom. 13:1-7, Ef. 5:22-33, 1. Kor. 7:12-16 un Gal. 3:27, 28. Kā tas, ko Pāvils saka, saskan ar Pētera rakstīto 1. Pēt. 2:11-3:7? _____

Pāvils par jautājumiem, kas aizskarti 1. Pēt. 2:11-3:7, runā vairākās vietās. Tas, ko viņš saka, lielā mērā saskan ar Pētera teikto. Piemēram, Pāvils tāpat kā Pēteris aicina lasītājus pakļauties "valdībām" (Rom. 13:1). Valdnieki ir Dieva iecelti un ir bieds tiem, kas dara ļaunu, nevis labu (Rom. 13:3). Tādējādi kristiešiem vajadzētu dot "ikvienam, kas tam pienākas: kam pienākas nodokļi – nodokļus, kam muiža – muižu, kam bijība – tam izrādiet bijību, kam pienākas cieņa – tam cieņu" (Rom. 13:7).

Pāvils arī uzsver, ka sievietēm, kas precējušās ar neticīgiem vīriem, vajadzētu dzīvot priekšzīmīgu dzīvi, kā rezultātā viņu vīri varētu pievienoties draudzei (1. Kor. 7:12-16). Arī Pāvilam kristīgas laulības modelis ir savstarpējs atbalsts (Ef. 5:25). Vīriem vajadzētu mīlēt savas sievas, kā Kristus ir mīlējis savu draudzi (Ef. 5:25). Turklāt vergiem viņš iesaka klausīt saviem laicīgajiem kungiem, kā viņi klausītu Kristum (Ef. 6:5).

Pāvils bija labprātīgs strādāt noteiktās kultūras robežās. Viņš saprata, kas viņa kultūrā var mainīties un kas nevar. Tomēr viņš kristietībā saskatīja arī ko tādu, kas varēja ienest pārmaiņas sabiedrības uzskatos. Tieši tāpat kā Jēzus necentās īstenot nekāda veida politisku revolūciju, lai mainītu sociālo kārtību, to nedarīja arī Pēteris un Pāvils. Izmaiņas varēja notikt, pateicoties sabiedrības dievbijīgo cilvēku ietekmei.

Izlasi Gal. 3:27-29. Lai gan ir skaidrs, ka tas ir teoloģisks apgalvojums, kādai spēcīgai ietekmei šim pantam vajadzētu būt attiecībā uz kristiešu savstarpējām attiecībām – pateicoties tam, ko Jēzus viņu labā ir izdarījis? _____

Kristietība un sociālā kārtība

Lai arī Pāvils un Pēteris zināja, ka cilvēku organizācijas un valdības ir kļūdainas un dažreiz grēcīgas, un, neskatoties uz slikto pieredzi ar valdībām un reliģiskajiem vadītājiem, viņi abi aicināja agrīnos kristiešus pakļauties autoritātēm (1. Pēt. 2:13-17, Rom. 13:1-10), maksāt nodokļus un izpildīt darba saistības. Cik vien iespējams, kristiešiem jābūt paraugpilsoņiem.

Izlasi Ap.d. 5:27-32. Kāda ir saistība starp paklausību, ko Pēteris parāda autoritātēm (1. Pēt. 2:13-17), un to, ko Pēteris un citi apustuļi darīja šajā vienā gadījumā? _____

Sākotnējie kristīgās draudzes panākumi noveda pie Pētera un Jāņa aresta (Ap.d. 4:1-4). Valdnieki, vecaji un rakstu mācītāji viņus izjautāja un tad ļāva iet, stingri piekodinot, ka viņi nedrīkst sludināt (Ap.d. 4:5-23). Drīz pēc tam viņi atkal tika arestēti un viņiem jautāja, kāpēc viņi nav ievērojuši to, ko autoritātes viņiem pavēlējušas (Ap.d. 5:28). Pēteris atbildēja: "Dievam ir jāklausa vairāk nekā cilvēkiem." (Ap.d. 5:29)

Kādas svarīgas patiesības mums ir jāpaņem no šiem vārdiem? _____

Pēteris nebija liekulis, runājot vienu un darot citu. Kad bija jautājums par to, vai paklausīt cilvēkiem vai Dievam, viņa izvēle bija skaidra. Protams, kristiešiem ir jāklausa un jāatbalsta valdība, pat ja arī viņi pūlas ieviest sociālas izmaiņas. Kad uz spēles ir likti morāli jautājumi, kristiešiem šodien tāpat kā senākos laikos jāiesaistās likumīgā sociālo pārmaiņu veicināšanā, kas atspoguļotu Jēzus vērtības un mācību. Kā to vajadzētu darīt, tas atkarīgs no daudziem faktoriem, bet uzticīgs un lojāls pilsonis automātiski nenozīmē, ka viņam nevajadzētu censties uzlabot sabiedrību.

Izlasi 3. Moz. 19:18 un Mat. 22:39. Kā pavēlei mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu vajadzētu ietvert vajadzību pēc pārmaiņām, ja tās patiešām varētu padarīt dzīvi labāku un patīkamāku tavam tuvākajam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas "Lielā cīņa" nodaļu "Nākamā cīņa" (582.–592. lpp.), "Svētie Raksti – drošs vadonis" (593.–602. lpp.) un "Bēdu laiks" (613.–634. lpp.).

E. Vaita aizstāvēja domu, ka septītās dienas adventistiem jābūt labiem pilsoņiem un jāpaklausa valsts likumiem. Viņa pat ieteica neparādīt atklātu un redzamu nepaklausību vietējiem svētdienas likumiem, tas ir, lai gan ir jāievēro septītās dienas sabats kā svēts, kā to Dievs ir pavēlējis, viņiem nav atklāti jāpārkāpj likums, kas aizliedz strādāt svētdienās. Kādā īpašā gadījumā viņa tomēr skaidri pateica, ka adventistiem nevajadzētu paklausīt likumiem. Ja vergs bija aizbēdzis no sava kunga, likums pieprasīja, ka tam ir jātiek atgrieztam kungam. Viņa nostājās pret šo likumu un teica, lai adventisti tam nepaklausa, lai arī kādas būs sekas: "Kad cilvēku likumi nonāk pretrunā ar Dieva likumiem, tad jāpaklausa pēdējiem, lai kādas arī būtu sekas. Mūsu zemes likums, kas prasa, lai mēs izdodam vergu viņa kungam, mums tas nav jāizpilda un jāsamierinās ar sekām, šo likumu pārkāpjot. Vergs nav otra cilvēka īpašums. Dievs ir viņa likumīgais Kungs, un cilvēkam nav tiesības ņemt Dieva roku darbu savās rokās un saukt to par savu." ("Liecības draudzei" 1. sējums, 201., 202. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz jautājumu pirmdienas tēmas beigās: Vai kristiešiem nekad nav jāiestājas par savām tiesībām? Pārdomājiet arī jautājumu, kas tad ir mūsu tiesības?

2. Miniet piemērus, kad kristiešu ietekme uz sabiedrību ir bijusi tik spēcīga, ka ir mainījusi sabiedrību uz labu. Kādas mācības mēs varam paņemt no šiem gadījumiem?

3. Miniet piemērus, kad kristieši tā vietā, lai palīdzētu izlabot sabiedrības vainas, ir paši tās pārņēmuši un pat centušies tās attaisnot? Kādas mācības mēs varam gūt arī no šiem stāstiem?

4. 1. Pēt. 2:17 (NIV) teikts: "Godiniet imperatoru." Tajā laikā imperators, iespējams, bija Nerons, viens no ļaunākajiem un nežēlīgākajiem valdniekiem, kāds jebkad bijis. Kādu vēsti šis pants sniedz mums? Kā tas, ko Pēteris rakstīja šī panta sākumā ("godāji visus") palīdz mums labāk saprast, ko viņš saka?

5. Izlasiet kopā 1. Pēt. 2:21-25. Kā šajos pantos ir izteikta evaņģēlija vēsts? Kādu cerību tie mums piedāvā? Uz kādu rīcību tie mūs aicina? Cik labi mums izdodas ievērot šeit teikto?

DZĪVOT DIEVAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 3:8-12; Gal. 2:20; 1. Pēt. 4:1, 2; Rom. 6:1-11; 1. Pēt. 4:3-11;
2. Sam. 11:4.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Kungs uzlūko taisnos un uzklausa viņu lūgšanas, bet Kunga vaigs ir vērstš pret tiem, kas dara ļaunu.” (1. Pēt. 3:12)

Bībeles rakstnieki zināja par cilvēka grēcīguma realitāti. Kā gan ne? Pasaule ož pēc tā. Turklāt viņi zināja arī par savu grēcīgumu (sk. 1. Tim. 1:15). Viņi zināja, cik tas ir nopietns; galu galā bija vajadzīgs Jēzus Kristus krusts, lai atrisinātu grēka problēmu. Tik dziļi iesakņojies šajā pasaulē ir grēks.

Tajā pašā laikā Bībeles rakstnieki lielā mērā arī apzinājās Kristus spēku mainīt mūsu dzīvi un darīt mūs par jauniem radījumiem Viņā.

Šajā nedēļā Pēteris turpinās mums stāstīt par jauno dzīvi, kas kristiešiem būs pēc tās nodošanas Dievam un kristībām. Pārmaiņa būs tik liela, ka citi to pamanīs. Pēteris nesola, ka šī pārmaiņa vienmēr būs viegla; patiešām, viņš runā par vajadzību ciest miesā (1. Pēt. 4:1), lai mums būtu apsolītā uzvara.

Pēteris turpina tēmu, kas ir visā Bībelē: mīlestības realitāte Jēzum ticošā cilvēka dzīvē. Viņš raksta: “Vispirms esiet pastāvīgi mīlestībā cits pret citu, jo mīlestība aplāj daudzus grēkus!” (1. Pēt. 4:8) Ja mēs mīlam un mēs piedodam, mēs atspoguļojam to, ko Jēzus ir izdarījis un joprojām dara mūsu labā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. aprīlī.

Esot “vienā prātā”

Izlasi 1. Pēt. 3:8-12. Kādu domu Pēteris šeit izsaka, kā kristiešiem vajadzētu dzīvot? Ko viņš atkārtu tādu, kas iepriekš jau ir rakstīts 1. Pēt. 2:20-21? _____

Pēteris iesāk ar to, lai viņi visi ir “vienā prātā” (homofrones). Viņš nerunā par vienādību tādā ziņā, ka visiem ir jādodomā, jārikojas un jātic vienādi. Vislabākais piemērs šai domai ir atrodams 1. Kor. 12:1-26. Šajos pantos Pāvils norāda, ka ķermenis sastāv no daļām. Ir rokas un acis, bet kopā visas daļas veido vienu miesu. Tieši tāpat draudzi veido atsevišķi cilvēki ar atšķirīgām garīgajām dāvanām. Viņi darbojas kopā, lai augtu vienotā kopienā. Protams, vienotību vienmēr nav viegli sasniegt. Kristīgās draudzes vēsture ir pierādījusi, ka pārāk bieži tā ir patiesība. Tāpēc Pēteris brīdina ticīgos no nesaskaņām. Tad viņš atklāj saviem lasītājiem, kā viņi var parādīt šo kristieša ideālu būt vienotiem.

Piemēram, kristiešiem vajadzētu rīkoties līdzjutībā (1. Pēt. 3:8). Jēzus pats teica, ka Viņa patiesos mācekļus pazīs pēc tā, ka viņiem būs mīlestība savā starpā (Jāņa 13:35). Tālāk Pēteris raksta, ka kristiešiem būs maiga sirds (1. Pēt. 3:8). Viņi būs līdzjutīgi pret citu grūtībām un neveiksmēm.

“Sietiet sevi krustā, uzskatiet citus augstākus par sevi. Tā jūs būsiet viens ar Kristu. Debesu Universa, draudzes un pasaules priekšā jūs nesīsiet nekļūdīgu pierādījumu, ka esat Dieva dēli un meitas. Dievs tiks pagodināts ar jūsu rādīto priekšzīmi.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 188. lpp.)

Cik bieži mēs rīkojamies saskaņā ar Pētera padomiem, īpaši šo: “Neatmaksājiet Jaunu ar Jaunu” (1. Pēt. 3:9)? Kāda veida nāvi savam ego mums vajadzētu piedzīvot, lai sekotu šiem vārdiem? Kā mēs varam to piedzīvot? (Sk. Gal. 2:20.)

Ciest miesā

Jā, Jēzus nomira par mūsu grēkiem, un mūsu cerība un glābšana ir atrodama vienīgi Viņā, Viņa taisnībā, kas mūs apklāj un kurai pateicoties mēs Dieva acīs esam taisni. Pateicoties Jēzum, tu esi "pieņemts Dieva priekšā tā, it kā nekad nebūtu grēkojis." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus" 62. lpp.)

Bet Dieva žēlastība nebeidzas tikai ar pasludināšanu, ka mūsu grēki ir piedoti. Dievs dod arī spēku uzvarēt grēkus.

Izlasi 1. Pēt. 3:18, 21; 1. Pēt. 4:1, 2, kā arī Rom. 6:1-11. Kāda ir saikne starp ciešanām un uzvaru pār grēku? _____

Ir kāds mazs grieķu vārdiņš, kas izmantots 1. Pēt. 3:18 un uzsver Jēzus upura visaptverošo būtību. Tas ir "hapax", kas nozīmē "vienreiz par visu". Pēteris lieto "hapax", lai uzsvērtu Jēzus ciešanu un Viņa nāves visaptverošo būtību.

Frāze "kad nu" 1. Pēt. 4:1 saista 1. Pēt. 4:1, 2 ar to, kas tikko ir bijis pateikts 1. Pēt. 3:18-22. Šajos iepriekšējos pantos Pēteris norāda, ka Kristus cieta par mūsu grēkiem, lai varētu mūs aizvest pie Dieva (1. Pēt. 3:18), un ka arī kristība mūs tagad glābj (1. Pēt. 3:21).

Kristība varbūt ir vislabākais konteksts, lai saprastu šo Pētera vārdus: "[..] jo tas, kas cietis miesā, ir ticis vajā no grēka" (1. Pēt. 4:1). Kristībās kristieši piedalās Jēzus ciešanās, nāvē un augšāmcelšanās; kristietis ir izdarījis izvēli: "[..] atlikušo dzīves laiku vairs nedzīvo cilvēku iekārēm, bet pēc Dieva gribas." (1. Pēt. 4:2) Tas var notikt tikai tad, ja ik dienas nododam sevi Kungam un sītam miesu krustā "kopā ar kaislībām un iekārēm" (Gal. 5:24).

Rom. 6:1-11 Pāvils skaidro, ka kristībās kristieši ir vienoti ar Jēzu Viņa nāvē un augšāmcelšanās. Kristībās mēs nomirstam grēkam. Pēc tam šī nāve grēkam jāisteno dzīvē. Pāvila vārdi "uzskatiet arī jūs sevi kā mirušus grēkam, bet dzīvus Dievam Jēzū Kristū" (Rom. 6:11) atklāj kristīgās dzīves noslēpumu.

Kad tu pēdējo reizi "cieti miesā", lai cīnītos pret grēku? Ko tava atbilde liecina tev par tavu kristīgo dzīvi? _____

No jauna piedzimis

Kristū mums ir jauna dzīve, jauns sākums. Mēs piedzimstam no jauna. Īpaši tie, kas pieņēmuši Kristu pieaugušā vecumā, uzsāks manāmi atšķirīgu dzīvesveidu. Kurš gan nav dzirdējis pārsteidzošus stāstus par pasaulīgiem cilvēkiem, kas piedzīvojuši radikālas pārmaiņas, pateicoties Jēzus glābjošajai žēlastībai?

Patiešām – pēc tam, kad Pēteris ir runājis par nāvi savam es un jaunu dzīvi Jēzū (kristībā piedzīvojot Viņa nāvi un augšāmcelšanos), viņš runā par pārmaiņām, ko cilvēks piedzīvos.

Izlasi 1. Pēt. 4:3-6. Kādas pārmaiņas notiks cilvēka dzīvē, un kā citi reaģēs uz šīm pārmaiņām? _____

Trīs izteicieni, ko Pēteris lieto attiecībā uz alkoholu, ir "pārmērīga vīna dzeršana, dzīrošana, žūpošana". Mūsdienu valodā runājot, izprieceas beigušās. Saskaņā ar Pēteri, pārmaiņai, ko kristietis piedzīvo, vajadzētu būt pietiekami lielai, lai tie, kas pazina kristietī vēl kā neticīgu, "brīnītos", kāpēc viņš vai viņa vairs nepiedalās vecajās izlaidībās (1. Pēt. 4:4). Tādējādi mēs šeit saskatām izdevību liecināt neticīgajiem pat bez sludināšanas. Dievbijīga kristieša dzīve var būt lielāka liecība nekā visas pasaules svētrunas.

Ko Pēteris šajos pantos saka par tiesu? _____

Šeit tāpat kā citur Bībelē (Jāņa 5:29, 2. Kor. 5:10, Ebr. 9:27) Pēteris nepārprotami atklāj, ka kādu dienu notiks tiesa par darbiem, kas darīti "miesā" (1. Pēt. 4:2). Kad Pēteris runā par to, ka evaņģēlijs ir sludināts "tiem, kas jau miruši" (1. Pēt. 4:6), viņš skaidro, ka pat pagātnē ļaudīm, kas tagad ir miruši, esot dzīviem, bija iespēja iepazīt Dieva glābjošo žēlastību. Tādējādi Dievs viņus var taisnīgi tiesāt.

Cik atšķirīgi tu dzīvo tagad, kad tici Jēzum, salīdzinot ar laiku, kad neticēji Viņam? Kādu izmaiņu Jēzus ir paveicis tavā dzīvē? _____

Miesas grēki

Uzskaitot nepareizo, ko cilvēki ir darījuši pagātnē un ko viņi ir pārtraukuši darīt, kļūdami par ticīgiem, Pēteris min arī tādu kategoriju, ko varētu apzīmēt kā "seksuālie grēki".

Izlasi vēlreiz 1. Pēt. 4:3. Ko vēl Pēteris šeit nosauc? _____

Diviem vārdiem šeit ir noteiktas ar seksualitāti saistītas blakusnozīmes: "izlaidība" ("aselgia", kas nozīmē "juteklība") un "kāribas" ("epithumia", kas nozīmē "iekāre"). Tomēr kristieši bieži vien pārsteidzīgi gūst nepareizu priekšstatu par seksualitāti. Bībele nav pret seksu. Tieši pretēji, Dievs radīja seksu un Viņš piešķir seksualitāti cilvēkiem kā lielu svētību. Seksualitāte bija Ēdenē, iesākumā. "Tāpēc vīrs pametīs savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un viņi būs viena miesa. Un viņi abi bija kaili – vīrs un viņa sieva, bet nekaunējās." (1. Moz. 2:24, 25) Tam vajadzēja būt vienai no galvenajām laulības sastāvdaļām, kas savienotu vīru un sievu nešķiramā vienotībā un veidotu vislabāko pamatu bērnu audzināšanai. Šai tuvībai un intimitātei vajadzēja atspoguļot to, ko Dievs vēlas ar Saviem ļaudīm (sk. Jer. 3, Ec. 16, Hoz. 1-3).

Pareizā vietā laulībā starp vīrieti un sievieti seksualitāte ir liela svētība; nepareizā vietā, nepareizā kontekstā tā var būt viens no visiznīcinošākajiem spēkiem pasaulē. Šo grēku postošās sekas pārsniedz cilvēka saprašanu. Kurš no mums gan nezina par daudzu cilvēku dzīvi, kuru izpostījusi šīs brīnišķās dāvanas nepareiza izmantošana?

Kas kopīgs šiem pantiem? 2. Sam. 11:4, 1. Kor. 5:1, 1. Moz. 19:5, 1. Kor. 10:8.

Protams, nav vajadzīga Bībele, lai zinātu sāpju un ciešanu stāstus, ko atnesuši šie grēki. Tomēr mums jābūt arī uzmanīgiem. Noteikti šāda rakstura grēkiem var būt spēcīga negatīva ietekme uz cilvēkiem, un sabiedrība arī ir noraidoša pret tiem. Grēks ir grēks, bet Kristus nāve spēj aplāt arī seksuālos grēkus. Kā kristiešiem mums vajadzētu būt uzmanīgiem, īpaši šajā jūtīgajā jomā, lai pārliecinātos, ka izņemam "vispirms [...] baļķi no savas acs, tad saskatīsi, kā izņemt gruzīti no sava brāļa acs" (Lūk. 6:42).

Mīlestība aplāj visu

Pat Pētera laikos kristieši dzīvoja, gaidot Jēzus drīzo nākšanu un tā laika pasaules galu. Mēs to zinām, jo 1. Pēt. 4:7 viņš raksta: "Bet visam gals ir jau klāt, tādēļ esiet saprātīgi un skaidrā prātā, lai varētu lūgt Dievu!" Citiem vārdiem, esiet gatavi uz galu. Katrā gadījumā "gals" mums katram nekad nebūs tālāk par brīdi, kad nomirsim. Mēs aizveram savas acis nāvē un – vienalga, vai paiet tūkstošiem gadu vai tikai dažas dienas, – nākamais, ko mēs piedzīvojam, ir Jēzus otrā nākšana un šīs pasaules gals.

Kā kristiešiem saskaņā ar Pētera tekstiem vajadzētu dzīvot, jo "visam gals ir jau klāt"? Sk. 1. Pēt. 4:7-11. _____

Būdami nopietni un modri lūgšanā, kristieši ir "pastāvīgi mīlestībā cits pret citu, jo mīlestība aplāj daudzus grēkus" (1. Pēt. 4:8).

Ko tas nozīmē? Kā mīlestība aplāj grēku? Atslēga ir atrodama Pētera citētajā pantā Sak. 10:12, kur teikts: "Ienaids kūda uz ķildu, bet ikvienu vainu apslēpj mīlestība." Ja mēs cits citu mīlam, tad daudz ātrāk un vieglāk piedodam tiem, kas mums dara pāri, kas mūs aizvaino. Kristus mīlestība liek Viņam mums piedot. Mūsu mīlestībai vajadzētu likt mums piedot citiem. Kur ir mīlestība, daudz vieglāk aizmirst un piedot gan nelielus, gan arī lielākus aizvainojumus.

Pēteris noteikti izteica to pašu domu, ko Jēzus un Pāvils, rakstot, ka viss likums ir apkopots pienākumā mīlēt Dievu no visas sirds un mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu (Mat. 22:34-39, Rom. 13:8-10).

Pēteris arī aicina kristiešus būt viesmīļiem. Otrā nākšana ir tuvu, bet kristiešiem nevajadzētu tāpēc nošķirties no sabiedrības. Visbeidzot, kad kristieši runā, viņiem tas ir jādara kā tādiem, kas runā Dieva vārdus. Citiem vārdiem, laika nopietnība aicina uz nopietnu sarunu par garīgām patiesībām.

"Mīlestība aplāj daudzus grēkus." Kurš ir grēkojis pret tevi? Kā tu vari atklāt mīlestību, kas nepieciešama, lai "apklātu" šos grēkus? Kāpēc to darīt ir labi arī tevis paša dēļ? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mīlestība, kas ir pacietīga un laipna, nepārvērtīs vienu neapdomību nepiedodamā uzbrukumā, tā arī nerakstīs ar lieliem burtiem citu nepareizo rīcību. Raksti skaidri māca, ka pret tiem, kas kļūdās, ir jāizturas apdomīgi un pacietīgi. Ja tiks izvēlēts pareizais ceļš, acīmredzami stūrgalvīgā sirds var tikt mantota Kristus. Jēzus mīlestība aplāj daudzus grēkus. Viņa žēlastība nekad nevada pie citu nepareizību izcelšanas, ja vien tā nav pozitīva nepieciešamība.” (E. Vaita “Counsels to Parents, Teachers and Students” 267. lpp.) Padomā, piemēram, par Jēzu un sievieti, kas tika pieķerta laulības pārkāpšanā (Jāņa 8:1-11). Mēs parasti skatāmies uz šo stāstu kā uz Kristus žēlastību pret kritušo sievieti, un tā ir patiesība. Bet šeit ir vēl kas dziļāks. Stājoties pretī reliģiskajiem vadītājiem, kas bija sievieti pie Viņa atveduši, kāpēc Jēzus rakstīja “viņu pašu dzīves grēcīgos noslēpumus” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 461. lpp.) smiltīs, kur vārdi ātri izdzisa? Kāpēc Viņš neizteica apsūdzību atklāti, paziņojot ikvienam, ka Viņš zina par viņu pašu grēkiem, kas ir tikpat slikti vai pat vēl ļaunāki par kritušās sievietes grēkiem? Tā vietā Jēzus parādīja, ka zina par viņu liekulību un ļaunumu, un tomēr to neizreklamē visu priekšā. Varbūt tas bija veids, kā Jēzus aizsniedza šos cilvēkus, parādot viņiem, ka zina viņu nodomus, un dodot viņiem iespēju tikt glābtiem. Cik spēcīga mācība mums, kad mums jāstājas pretī tiem, kas ir grēkojuši.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie jautājuma par vienotību salīdzinājumā ar vienādību. Vai ir kādi jautājumi, kuros mums ir jābūt pilnīgā domu vienotībā, lai darbotos kā draudze? Ja jā, kas tie ir un kā mēs varam panākt šo nepieciešamo vienādību? Salīdzinājumam: kurās jomās pieredzes dažādība nevis kaitē, bet ir noderīga?

2. Kāda ir bijusi tava paša pieredze ar nepieciešamību “ciest miesā”, lai atbrīvotos no grēka? Ko tas nozīmē? Vai Dieva spēks mūsu dzīvē, lai mūs mainītu, automātiski nozīmē, ka mums, lai iegūtu uzvaru, nav jācieš miesā? Ja nē, tad kāpēc?

3. Paskaties apkārt, kādu postu tik daudzās dzīvēs ir radījis alkohols. Ko mēs kā draudze varam darīt, lai palīdzētu citiem ieraudzīt tā briesmas? Ko mēs varam darīt, lai mūsu jaunieši saprastu, kāda kļūda var būt pat tikai eksperimentēšana ar vielu, kas var viņiem nodarīt tik lielu ļaunumu?

CIEŠANAS KRISTUS DĒĻ,

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:6, 3:13-22, 2. Tim. 3:12, 1. Pēt. 4:12-14, Atkl. 12:17, 1. Pēt. 4:17-19.

ATMIŅAS PANTS:

“Uz to jūs esat aicināti, jo arī Kristus ir cietis jūsu dēļ, atstādams jums paraugu, lai jūs sekotu Viņa pēdās.” (1. Pēt. 2:21)

Sr labi zināma vajāšanu vēsture dažos pirmajos kristietības gadsimtos. Pati Bībele, īpaši Apustuļu darbu grāmata, sniedz ieskatu tajā, kas sagaida draudzi. Ir skaidrs, ka vajāšanas ar visām ciešanām, ko tās nes, bija skarba realitāte tiem kristiešiem, kuriem Pēteris rakstīja.

1. Pēt. 1. nodaļā mēs lasām: “Par to jūs liksmojaties, šobrīd vēl nedaudz ciezdami, ja tā vajag, dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz cildenāka par iznīcīgā zelta pārbaudi ugunī, parādītu, ka jūs esat teicami, slavējami un godājami dienā, kad atklāsies Jēzus Kristus.” (6., 7. p.) Viens no pēdējiem teikumiem vēstulē arī runā par to pašu: “Bet visas žēlastības Dievs, kas Kristū Jēzū jūs aicinājis mūžīgajā godībā, pats atjaunos jūs pēc tam, kad īsu brīdi būsiet cietuši, darīs jūs nelokāmus, stiprus un nesatricināmus.” (1. Pēt. 5:10).

Īsajā vēstulē ir vismaz trīs izvērstas rindkopas, kas runā par lasītāja ciešanām Kristus dēļ (1. Pēt. 2:18-25, 13:13-21, 4:12-19). Tāpēc ciešanas, ko izraisījušas vajāšanas, ir galvenā tēma 1. Pētera vēstulē, un par to mēs šonedēļ runāsim.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas pētījumiem, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. maijā.

Pirmkristiešu vajāšanas

Izlasi 1. Pēt. 1:6, 5:10. Par ko Pēteris runā, un kā viņš ieteica saviem lasītājiem reaģēt uz to, ko viņi piedzīvo? _____

Mūsu ēras pirmajos gadsimtos cilvēks varēja piedzīvot šausmu pilnu nāvi tikai tāpēc, ka bija kristietis. Vēstule, kas rakstīta Romas imperatoram Trajānam, ilustrē, cik trausla bija pirmkristiešu drošība. Vēstuli rakstīja Plīnijs, kas rakstīšanas laikā bija Pontas un Bitīnijas pārvaldnieks (111.–113. g.) – šie divi reģioni ir minēti 1. Pēt. 1:1.

Plīnijs bija rakstījis Trajānam, prasot padomu, ko darīt ar cilvēkiem, kas tiek apsūdzēti kā kristieši. Viņš paskaidroja, ka tiem, kas apgalvoja, ka ir kristieši, viņš bija izpildījis nāvessodu. Citi teica, ka kādreiz ir bijuši kristieši, bet vairs nav. Plīnijs jāva viņiem pierādīt savu nevainību, liekot viņiem pienest upurus Trajāna un citu dievu statujām un nolādēt Jēzu.

Dzīva imperatora pielūgsmē Romā tika praktizēta ļoti reti, lai gan Romas impērijas austrumu daļā, uz kuriem tika sūtīta 1. Pētera vēstule, imperatori atļāva un dažkārt pat iedrošināja celt sev tempļus. Dažiem no šiem tempļiem bija savi priesteri un altāri, uz kuriem tika pienesti upuri. Liekot kristiešiem pierādīt savu lojalitāti impērijai, pienesot upuri imperatora statujai, Plīnijs sekoja jau ilgi pastāvošai praksei Mazāzijā.

Pirmajā gadsimtā bija brīži, kad kristieši bija lielās briesmās tikai tāpēc, ka viņi bija kristieši. Tā tas bija īpaši imperatora Nērona (54.–68. g.) un Domiciāna (81.–96. g.) valdīšanas laikā.

Tomēr 1. Pētera vēstulē aprakstītās vajāšanas ir vairāk vietēja rakstura. Īpaši vajāšanu gadījumi vēstulē minēti tikai daži, bet varbūt tie ietver nepareizas apsūdzības (1. Pēt. 2:12), nievāšanu un apkaunojumu (1. Pēt. 3:9, 4:14). Lai gan pārbaudījumi bija smagi, šķiet, ka tie nebeidzās ar ieslodzījumu vai nāvi, vismaz tajā laikā. Tomēr, dzīvojot kā kristieši, ticīgie nonāca nesaskaņās ar nozīmīgiem elementiem plašākā 1. gadsimta sabiedrībā, un viņi varēja piedzīvot ciešanas savas ticības dēļ. Tādējādi Pēteris, rakstot pirmo vēstuli, aizskāra nopietnu problēmu.

Ciešanas un Kristus paraugs

Pārlasi 1. Pēt. 3:13-22. Kā kristiešiem vajadzētu reaģēt uz tiem, kas viņiem sagādā ciešanas kristīgās ticības dēļ? Kāda ir saistība starp Jēzus ciešanām un tām ciešanām, ko ticīgie piedzīvo savas ticības dēļ? _____

Kad Pēteris saka: "Pat ja arī jūs ciestu taisnības dēļ, jūs esat laimīgi." (1. Pēt. 3:14), viņš atbalso Jēzus vārdus: "Laimīgi taisnības dēļ vajātie, jo viņiem pieder Debesu valstība." (Mat. 5:10) Tad viņš raksta, ka kristiešiem nevajadzētu baidīties no tiem, kas viņiem uzbrūk, bet viņiem vajadzētu godāt Kristu kā Kungu savās sirdīs (1. Pēt. 3:15). Šis Jēzus apliecinājums viņu pašu sirdīs palīdzēs apturēt bailes, ko viņi piedzīvo no tiem, kas stājas viņiem pretī.

Tad viņš ierosina, ka kristiešiem vienmēr vajadzētu būt spējīgiem izskaidrot cerību, kas viņiem ir, bet tas jādara sirsnībā un bijībā (sk. 1. Pēt. 3:15, 16).

Pēteris uzstāj, ka kristiešiem ir jāpārliecinās, ka viņi nedod citiem iemeslu viņus apsūdzēt. Viņiem ir jātur sava sirdsapziņa tīra (1. Pēt. 3:16). Tas ir svarīgi, jo tad tos, kas apsūdz kristiešus, apkaunos apsūdzētā kristieša nevainojamā dzīve.

Skaidrs, ka nav nekāda labuma, ja cieš tas, kas rīkojas nepareizi (1. Pēt. 3:17). Izšķirošo atšķirību rada ciešanas par to, ka dara labi un pareizi. "Jo labāk ir ciest, darot labu, ja tāda ir Dieva griba, nevis darot ļaunu." (1. Pēt. 3:17)

Tad Pēteris izmanto Jēzus paraugu. Jēzus pats cieta par Savu taisnību. Viņa dzīves svētums un šķīstums bija kā pastāvīgs pārmetums tiem, kas Viņu ienīda. Ja ir kāds, kas ir cietis, darot labu, nevis ļaunu, tad tas ir Jēzus.

Bet Viņa ciešanas bija arī vienīgais glābšanas līdzeklis. Viņš nomira grēcinieka vietā ("taisnais par netaisnajiem" – 1. Pēt. 3:18), lai tiem, kas Viņam tic, būtu mūžīgās dzīvības apsolījums.

Vai tu esi kādreiz cietis tāpēc, ka esi darījis labu? Kāda bija šī pieredze, un ko tu iemācījies par to, ko nozīmē būt kristietim un atspoguļot Kristus raksturu?

Ugunīgie pārbaudījumi

Izlasi 1. Pēt. 4:12-14. Kāpēc Pēteris raksta, ka viņiem nevajadzētu būt pārsteigtiem savās ciešanās? Sk. arī 2. Tim. 3:12, Jāņa 15-18. _____

Pēteris skaidro, ka ciest vajāšanas par to, ka esi kristietis, nozīmē piedalīties Kristus ciešanās. Tas nav nekas negaidīts. Tieši pretēji, kā rakstīja Pāvils: "Visi, kas grib dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, tiks vajāti." (2. Tim. 3:12) Jēzus pats brīdināja savus sekotājus par to, ko viņi piedzīvos: "Tad tie jūs nodos, lai mocītu un nonāvētu, un jūs būsiet visās tautās ienīsti mana vārda dēļ. Tad daudzi kritīs apgrēcībā un viens otru nodos un viens otru nīdīs." (Mat. 24:9, 10)

E. Vaita raksta: "Tāpat notiks ar ikvienu, kas gribēs dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū. Vajāšanas un nicināšana sagaida visus, kas ir piepildīti ar Kristus Garu. Vajāšanu raksturs var mainīties līdz ar laiku, bet pats princips – gars, kas tās izraisa, – paliek tas pats, kas jau kopš Ābela dienām ir nonāvējis Kunga izredzētos." ("Apustuļu darbi" 576. lpp.)

Izlasi Atkl. 12:17. Kas šeit ir pateikts par kristiešu vajāšanu realitāti pēdējās dienās? _____

Nav šaubu, uzticīgam kristietim vajāšanas var būt pastāvīga realitāte, un tieši par to Pēteris runā, brīdinot savus lasītājus par "ugunīgajiem pārbaudījumiem", ko viņi piedzīvo.

Uguns ir laba metafora. Uguns var būt iznīcinošs, bet tas var arī attīrīt no visiem netīrumiem. Tas ir atkarīgs no tā, kas piedzīvo uguni. Mājas ugunī tiek iznīcinātas, bet sudrabs un zelts – attīrīti. Lai arī nekad nevajadzētu speciāli izsaukt vajāšanas, Dievs tās var izmantot uz labu. Tādējādi Pēteris pasaka saviem lasītājiem (un mums): Jā, vajāšanas ir sliktas, bet nekritiet izmisumā, it kā tas būtu kaut kas negaidīts. Dodieties uz priekšu ticībā.

Ko mēs varam darīt to labā, kas cieš savas ticības dēļ? Kā varam viņus iedrošināt un pat palīdzēt viņiem? _____

Tiesa un Dieva ļaudis

Salīdzini 1. Pēt. 4:17-19 ar Jes. 10:11, 12 un Mal. 3:1-6. Kas šeit ir kopīgs?

Visās Rakstu vietās tiesas process ir attēlots, sākoties ar Dieva ļaudīm. Pēteris pat saista savu lasītāju ciešanas ar Dieva tiesu. Viņam ciešanas, ko piedzīvo viņa lasītāji kristieši, varbūt nav nekas cits kā Dieva tiesa, kas sākas ar Dieva namu. "Tādēļ tie, kas cieš pēc Dieva gribas, lai nemitējas darīt labu un nodod savas dvēseles uzticamajam Radītājam." (1. Pēt. 4:19)

Izlasī Lūk. 18:1-8. Kā tas palīdz jums saprast Dieva tiesu? _____

Bībeles laikos tiesa parasti bija kaut kas tāds, pēc kā ļoti ilgojās. Nabaga atraitnes aina Lūk. 18:1-8 parāda plašāko attieksmi pret tiesu. Atraitne zina, ka uzvarētu savā lietā, ja tikai viņa varētu atrast tiesnesi, kas izskatītu viņas gadījumu. Diemžēl viņai nav naudas un attiecīga stāvokļa sabiedrībā, lai viņas gadījums tiktu uzklausīts, tomēr viņa ar neatlaidību panāk, ka tiesnesis viņu uzklausā un dod viņai to, ko viņa ir pelnījusi. Kā Jēzus saka: "Vai tad Dievs lai neiztiesātu par labu saviem izredzētajiem, kas viņu piesauc dienu un nakti?" (Lūk. 18:7) Grēks ir ienesis ļaunumu pasaulē, un Dieva ļaudis visos laikmetos ir ilgi gaidījuši uz Dievu, lai Viņš visu taisnīgi iztiesā.

"Kas gan lai nebītos, Kungs, un neslavētu Tavu vārdu? Jo vienīgi Tu esi svēts, visas tautas nāks tavā priekšā un pielūgs tevi, jo tavi taisnie spriedumi ir atklājušies." (Atkl. 15:4)

Padomājiet par visu ļaunumu pasaulē, kas ir palicis nesodīts. Kāpēc tad mēs runājam par taisnību un Dieva taisno tiesu, kas jums kā kristiešiem ir tik svarīga? Kādu cerību tu gūsti no apsollījuma, ka tiesa notiks? _____

Ticība pārbaudījumos

Kā mēs redzējam, Pēteris rakstīja ticīgajiem, kas cieta savas ticības dēļ. Un, kā kristīgā vēsture apliecina, viss kļuva tikai sliktāk, vismaz uz kādu laiku. Turpmākajos gados daudzi kristieši noteikti atrada mierinājumu Pētera rakstītajā. Nav šaubu, arī mūsdienās.

Kāpēc ciešanas? Tas, protams, ir mūžsena jautājums. Ījaba grāmatā, kas ir viena no pirmajām sarakstītajām Bībeles grāmatām, ciešanas ir galvenā tēma. Patiešām, ja ir kāds (bez Jēzus), kam ir nācies ciest ne "kā slepkavam vai zaglim, vai ļaundarim, vai tādām, kas jaucas svešās lietās" (1. Pēt. 4:15), tad tas ir Ījabs. Galu galā pat Dievs teica par Ījabu: "Vai ievēroji Ījabu, manu kalpu, – tam nav līdzīga virs zemes! – krietnu un taisnu vīru, kas bīstas Dieva un vairās ļauna?" (Īj. 1:8) Un tomēr nabaga Ījabs cieta ne tāpēc, ka bija ļauns, bet gan labs.

Kā šie panti palīdz atbildēt uz jautājumu par ciešanu izcelsmi? 1. Pēt. 5:8, Atkl. 12:9, Atkl. 2:10. _____

Īsā atbilde ir, ka mēs ciešam tāpēc, ka atrodamies lielās cīņās starp Kristu un sātanu vidū. Tā nav tikai metafora, simbols labajam un ļaunajam mūsu raksturā. Par ikvienu cilvēku cīnās reāls velns ar reālu Jēzu reālā cīņā.

Izlasi 1. Pēt. 4:19. Kā tas, ko Pēteris šeit rakstīja, palīdz mums mūsu katra cīņās? _____

Kad mēs ciešam – īpaši ja šīs ciešanas nav mūsu ļaunās rīcības tiešs rezultāts –, mēs uzdodam to pašu jautājumu, ko uzdeva Ījabs: Kāpēc? Un, kā tas bieži ir, mums nav atbildes. Kā saka Pēteris, viss, ko mēs varam darīt pat savās ciešanās, ir nodot savas dvēseles Dievam, uzticoties Viņam, mūsu "uzticīgajam Radītājam", un turpināt "darīt labu" (1. Pēt. 4:19).

Kāpēc Dieva rakstura pazīšana, Viņa labestības atziņa un Viņa mīlestība uz tevi personīgi ir tik svarīga kristiešiem, īpaši tiem, kas cieš? Kā mēs visi varam mācīties labāk iepazīt Dievu un Viņa mīlestības realitāti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Swētdienas tēmā mēs runājām par vajāšanām, ko piedzīvo kristieši. Šeit ir garāks izvilkums no vēstules, kas tika rakstīta imperatoram par to, ko kristieši piedzīvoja pirmajos gadsimtos: “[..] metode, ko es esmu ievērojis pret tiem, par ko man ir bijušas sūdzības, ka viņi ir kristieši, ir šāda: es uzdevu viņiem jautājumu, vai viņi ir kristieši. Ja viņi to apstiprināja, es atkārtāju jautājumu vēl divas reizes, pievienojot draudus par nāves sodu. Ja viņi turējās pie sava, es pavēlēju viņus nogalināt. Lai arī kāds bija viņu ticības apliecības raksturs, vismaz es neizjutu šaubas, ka ietiepība un nepadevīga stūrgalvība ir pelnījusi miesas sodu.

Tie, kas noliedza, ka viņi būtu kristieši vai jebkad tādi bijuši, kas atkārtoja aiz manis lūgšanu dieviem un pielūdza ar vīnu un vīraku tavu tēlu, ko es biju pavēlējis atnest šim nolūkam kopā ar dievu statujām, kā arī tie, kas beigās nolādēja Kristu, – kā runā, nevienu, kas patiesi ir kristietis, nevar piespiest izdarīt nevienu no šīm darbībām – tos es atbrīvoju.” (“Pliny Letters” (London: William Heinemann, 1915), book 10:96 (vol. 2, pp. 401–403))

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir galvenais jautājums, ar ko saskārās kristieši, kā tas ir atklāts Plīnija vēstulē? Kādas paralēles mēs šeit varam saskatīt ar to, kas notiks pēdējās dienās, kā to atklāj trešā eņģeļa vēsts Atkl. 14:9-12? Ko tas mums stāsta par dažiem lielās cīņas pamatjautājumiem?

2. “Tos, kas godā Dieva bauslību, apsūdzēs mocību izraisīšanā virs zemes, viņus uzskatīs par cēloni briesmīgajām dabas katastrofām, kariem un asinsizliešanām cilvēku starpā, kas piepildīs pasauli ar ciešanām. Ļaunos būs saniknojies pēdējo brīdinājumu pavadošais spēks, viņi iedegsies dūsmās pret visiem, kas pieņēma vēsti, un sātans naida un vajāšanu garu vēl vairāk pastiprinās.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 614., 615. lpp.) Lai gan mēs nezinām, kad tas viss notiks, kā mēs varam vienmēr būt gatavi pretestībai mūsu ticības dēļ, lai arī kādā formā šī pretestība nāk? Kas ir galvenais, lai būtu gatavi?

VADĪTĀJS KĀ KALPS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 5:1-10, Ap.d. 6:1-6, Jer. 10:21, Mat. 20:24-28, Sak. 3:34, Atkl. 12:7-9.

ATMIŅAS PANTS:

“Visas savas rūpes uzveliet viņam, jo viņš gādā par jums.” (1. Pēt. 5:7)

Qugošas draudzes pētījumi gandrīz vienmēr atklāj, cik svarīgs ir efektīvs vadītājs. Tāds vadītājs gūst vīziju no Dieva un Viņa Vārda un nodrošina iespēju ikvienam draudzē realizēt savas garīgās dāvanas evaņģēlija uzdevuma īstenošanā.

Tajā pašā laikā draudzes vadīšana ir ļoti izaicinošs pienākums. Draudzes darbu lielā mērā nodrošina brīvprātīgie, kas bieži ziedo savu laiku, lai gan jau tā ir aizņemti. Locekļi var “nobalsot ar kājām”, pārtraucot apmeklēt to, ja notiek kaut kas tāds, ko viņi nevar atbalstīt. Turklāt efektīvam kristīgam vadītājam jābūt arī dziļi garīgam. Un mums nevajadzētu aizmirst, ka Pēteris raksta draudzēm, kas piedzīvo vajāšanas. Draudzes vadība tādos laikos ir īpaši ievainojama. Kurš tad ir piemērots šim uzdevumam?

1. Pēt. 5:1-10 Pēteris runā par kristīgu vadītāju vietējās draudzes līmenī. Šajos pantos viņš piemin dažas svarīgas rakstura īpašības, kas vajadzīgas ne tikai vietējiem vadītājiem, bet arī locekļiem. Pētera vārdi mums šodien ir tikpat aktuāli kā viņiem toreiz.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. maijā.

Draudzes vecākie pirmkristiešu draudzē

Izlasi šos pantus: Ap.d. 6:1-6, 14:23, 15:6, 1. Tim. 5:17, 1. Pēt. 5:2. Kādu ieskatu šie panti mums dod tajā, kādus izaicinājumus piedzīvoja agrīnā draudze un kāda bija tās vadītāju loma? _____

Liela ļaužu grupa, kas kļūst ticīga un pievienojas draudzei, ir liela svētība no Dieva. Tomēr, kā pirmo kristiešu piedzīvojums ilustrē, strauja augšana var radīt problēmas.

Piemēram, Ap.d. 1.-5. nodaļa satur informāciju par Svētā Gara vadību un daudzu cilvēku pievēršanos kristietībai. Ap.d. 6:1-6 parāda rezultātu: grupa kļūva pārāk liela tās vadītājiem, un tai vajadzēja ieviest struktūras, lai vadītu tās ikdienas darbību.

Jautājums, kas atklāja šo vājumu organizācijas struktūrā, bija sūdzības par diskrimināciju. Grieķiski runājošā grupa sūdzējās, ka viņu atraitnes ikdienas pārtikas izdalē ir atstātas novārtā. Atbildot uz šo sūdzību, tika izraudzīti diakoni, kas palīdzēja 12 apustuļiem pārvaldīt draudzes resursus.

Tā ir patiesība, ka agrīno draudzi īpašā veidā vadīja Svētais Gars. Bet pat tad bija vajadzība izveidot draudzes struktūras. Viena draudzes vadītāju grupa, kas bija vajadzīga ļoti drīz, bija draudzes vecākie, kas tika iecelti katrai vietējai draudzei. Vecāko iecelšana, kas vadītu šīs jaunizveidotās kristiešu grupas, bija tas, ko Pāvils un Barnaba darīja, dodoties uz dažādām vietām, kam vēl bija jādzird par Jēzu (Ap.d. 14:23).

Vecākajiem agrīnajā kristietībā bija daudz dažādu lomu. Kā savas vietējās draudzes vadītāji viņi darbojās kā instruktori, mācot jaunatgrieztos. Viņi sludināja un nodrošināja, lai tiktu izdarīts viss, kas nepieciešams draudzes labklājībai (Ap.d. 15:6, 1. Tim. 5:17, 1. Pēt. 5:2).

Kā tu vari iemācīties strādāt labāk ar savas draudzes vadītājiem, pat ja tu ne vienmēr visam piekrīti? _____

Draudzes vecākie

Izlasi 1. Pēt. 5:1-4. Kādai attieksmei vecākajiem vajadzētu būt pret savu lomu draudzē? Kā šie principi var attiekties uz katru no mums, lai arī kāda būtu mūsu loma?

Pēteris iesāk savas pamācības draudzes vecākajiem, norādot, ka viņš ir tāds pats vadītājs. Tad viņš atzīmē divas lietas par sevi: viņš ir Kristus ciešanu liecinieks un gaidāmās godības līdzdalībnieks. To sakot, Pēteris izgaismo pirmo rakstura īpašību, kurai vajadzētu piemist draudzes vecākajam: viņam vajadzētu saprast, cik svarīgs ir tas, ko Kristus ir izcietis mūsu labā un cik lielu cerību Viņš mums piedāvā.

Pēteris pielīdzina vecākā lomu ganam, kas rūpējas par Dieva ganāmpulku. Viņa apzīmējums, ka draudze ir avis, ierosina, ka draudzes locekļi līdzīgi aitām var reizēm nokļīst. Tāpēc viņiem ir vajadzīgs gans, kas vada viņus atpakaļ pie grupas un palīdz viņiem strādāt saskaņā ar to. Vecākajam vajadzētu arī būt pazemīgam kristīgas uzvedības paraugam.

Kāds brīdinājums šeit ir izteikts ganiem? Jer. 10:21, Ec. 34:8-10, Zah. 11:17.

Svarīga kristīgo vadītāju loma ir strādāt ar draudzes cilvēkiem tik pacietīgi, kā ganiem ir jāstrādā ar savām avīm. Vecākajiem ir maigi jāvada viņi kopā un jādalās Jēzus vēstī ar tiem, kam vēl ir jāiepazīst Viņš un glābšana, kas atrodama Viņā.

Pēteris arī piebilst, ka vecākajiem ir jāpārtrauga draudze labprātīgi, ne piespiedu kārtā. Ne vienmēr ir viegli atrast cilvēkus, kas labprātīgi uzņemtos izaicinājumu vadīt draudzi. Tas ir īpaši redzams draudzes vēlēšanu laikā. Lai draudze darbotos labi, ir daudzas noteiktas lomas, kas ir jāizpilda. Ir arī iemesli, kāpēc daudzi cilvēki negrib uzņemties vadošas lomas. Dažas no šīm lomām prasa ziedot daudz laika, un cilvēkiem, kas būtu piemēroti šīm lomām, bieži vien jau ir daudz pienākumu. Citi var justies kā nepietiekami labi sagatavoti tik atbildīgai lomai. Bet Pēteris saka, ja mēs tiekam aicināti, mums ir labprātīgi jāuzņemas vadīšana, ja tas vispār ir iespējams.

Vadītājs kā kalps

Izlasi 1. Pēt. 5:3 un Mat. 20:24-28. Kādi svarīgi kristīgās vadīšanas principi ir atrodami šajos pantos? _____

Grieķu valodā 1. Pēt. 5:3 atslēgvārds ir "katakurieuontes". Šis pats vārds atrodams arī Mat. 20:25 un nozīmē "īstenot varu" vai "uzkundzēties" pār kādu. Tādējādi 1. Pēt. 5:3 dotās pamācības var tulkot šādi: "Neuzkundzējieties pār tiem, kas ir jūsu pakļautībā." Tas saskan ar Jēzus vārdiem Mat. 20:25.

Mat. 20:20-23 ir dots konteksts Jēzus teiktajam nākamajos pantos. Jāņa un Jēkaba māte bija nākusi pie Jēzus ar lūgumu, ka tad, kad Jēzus nonāks Savā valstībā, viens dēls lai sēž Viņam labajā pusē, bet otrs – kreisajā.

"Jēzus pret tiem izturējās saudzīgi un nepārmeta viņu savtību, cenšoties pēc pārākuma starp saviem brāļiem. Viņš labi pazina šo cilvēku sirdis. Pestītājs zināja, cik dziļa ir viņu pieķeršanās, jo tās nebija tikai cilvēciskas jūtas. Lai gan sajaukta ar cilvēciskumu, tā bija straume no Viņa paša glābjošās mīlestības avota. Viņš negribēja pārmet, bet padziļināt un šķīstīt šo avotu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 548. lpp.)

Jēzus paskaidro, ka paaugstinātais stāvoklis Viņam ir Tēva piešķirts, nevis Viņa paša. Bet tad Viņš paskaidro, ka galvenā atšķirība starp Viņa valstību un pagānu tautu valstīm ir vadītāju tips, kas būs Viņa valstībā. Tiem, kas vēlas vadīt valstību, kur Jēzus ir ķēniņš, ir jāklūst par kalpiem, jo vadītāji Jēzus valstībā būs līdzīgi Jēzum. "Jo tāpat arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem." (Mat. 20:28)

Tādējādi Pēteris aicina draudzes vadītājus uz to pašu ideālu; pakļāvībai un sevis aizliegšanai, kas redzama Jēzū, ir jāatklājas arī viņos.

Izlasi Fil. 2:4-8. Kā tas, ko Pāvils šeit saka, sakrīt ar to, ko raksta Pēteris? Vēl svarīgāk – kā mēs varam izdarīt to, uz ko esam acināti šajos pantos?

Tērpušies pazemībā

Sabiedrība senajā pasaulē, kurā dzīvoja Pēteris, bija ļoti saslāņojusies. Valdošā elite bija dominējošā. Ap viņiem pulcējās zemāka ranga ļaudis, bet pats zemākais rangs bija vergi. Pazemība bija pareiza zemākās šķiras attieksme pret augstāko. Grieķu vārds, kas apzīmē pazemību, satur nozīmi "zems", "nenozīmīgs", "vājš" un "nabadzīgs". Tas apraksta cilvēkus bez stāvokļa un varas sabiedrībā. Pasaulē, kas bija ārpus jūdaisma un kristietības, vārds "pazemīgs" saistījās ar tiem, kas ir zemāka stāvokļa, un rīkoties pazemīgi nešķīta piemērota uzvedība brīviem cilvēkiem.

Izlasī 1. Pēt. 5:5-7. Ņemot vērā kontekstu un laiku, kurā viņi dzīvoja, kas tik nozīmīgs ir tajā, ko Pēteris šeit raksta? _____

Bībelē pazemība tiek uzlūkota citādā gaismā nekā tajos laikos un kultūrā, kurā dzīvoja Pēteris. Viņš citē Sak. 3:34 no Septuagintas (Vecā Derība sen grieķu valodā), pantu, kas ir citēts arī Jēk. 4:6. Vecajā Derībā daļa no Dieva darba vēsturē ir pazemināt augstos un varenos (Jes. 13:11, 23:9, Īj. 40:11).

Cilvēka pareizā attieksme pret Dievu ir pazemība. "Pazemojieties zem Dieva varenās rokas, lai Dievs jūs paaugstinātu, kad būs pienācis laiks." (1. Pēt. 5:6) Pazemībai drīzāk nekā lepnumam vajadzētu raksturot kristiešu attiecības, ne tikai attiecības ar Dievu, bet arī attiecības savā starpā (1. Pēt. 5:5).

Kristieši, pat kristīgi vadītāji, apzinās, ka viņi ir grēcinieki, kas glābti Dieva žēlastībā. Šajā vissvarīgākajā ziņā mēs visi esam vienlīdzīgi un krusta priekšā mums visiem ir jāzemojas. Šai pazemībai ir jāatklājas mūsu attiecībās ar citiem, īpaši ar tiem, kas ir mūsu pakļautībā. Pavisam noteikti ikviens var būt pazemīgs Dieva, Debesu un zemes Radītāja, priekšā. Ir arī samērā viegli būt pazemīgam to priekšā, kas ir virs mums, kam ir vara pār mums un kas ir "augstākā" statusā nekā mēs. Patiesā pārbaude nāk, kad mēs atklājam pazemību pret tiem, kas ir "zem" mums, kam nav varas pār mums. Tā ir pazemība, par ko Pēteris šeit runā.

Kas ir krusts, un kāpēc tam vajadzētu palīdzēt turēt mūs pazemīgus? _____

Kā rēcošs lauva

Kā mēs jau redzējām, Pēteris rakstīja vajāšanu laikos. Lielās cīņas tēma viņa lasītājiem nebija tikai abstrakta teoloģija. Viņi to piedzīvoja tādā veidā, kā daudzi no mums to nav piedzīvojuši.

Izlasi 1. Pēt. 5:8-10 un Atkl. 12:7-9. Ko šie panti mums māca par ļaunuma izcelsmi un sātana darbu mūsu pasaulē? _____

Atklāsmes grāmata atklāj, ka kristiešiem ir sava loma kosmiskajā cīņā starp labajiem un ļaunajiem spēkiem. Atklāsmes grāmatā labos spēkus vada Jēzus, kas ir Dieva Vārds, ķēniņu ķēniņš un kungu Kungs (Atkl. 19:13-16). Ļaunos spēkus vada velns, ko sauc arī par sātanu un kas ir attēlots kā pūķis (Atkl. 12:7-9; 20:7, 8). Lai gan populārie mediji un pat daži kristieši noliedz sātana realitāti, fakts ir tāds, ka velns ir spēcīga būtne, kam pret mums ir tikai ļauni nodomi. Tomēr labā vēsts ir, ka velns tiks pēcgālā pilnīgi iznīcināts (Atkl. 20:9, 10).

Pēteris nemazina briesmas, ko nes sātans. Velns ir kā rēcošs lauva, kas grib aprīt visus, ko vien viņš var (1. Pēt. 5:8). Pēteris arī norāda, ka viņa lasītāji var redzēt velna varu savās pašreizējās ciešanās. Tomēr šīs ciešanas beigsies ar mūžīgu godību (1. Pēt. 5:10).

Izlasi 1. Pēt. 5:10. Ko Pēteris mums šeit pasaka? _____

Lai gan mēs nezinām, kādi tieši bija viņu pārbaudījumi, šeit mēs varam redzēt cerību, ko izsaka Pēteris. Jā, velns ir reāls. Kauja ir reāla, un mūsu ciešanas ir reālas. Bet "žēlastības Dievs" ir sakāvis velnu. Lai arī ko mēs ciešam, ja mēs paliekam uzticīgi – pat līdz nāvei (sk. Ebr. 11:13-16) –, uzvara ir nodrošināta, pateicoties Jēzum.

Kā mēs varam mācīties turēties pie ticības, izturot līdz galam, neskatoties uz to, kas nāk mūsu ceļā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izcils Jēzus kā kalpojoša vadītāja paraugs ir atrodams Viņa uzvedībā pēdējās vakariņās. Tajā laikā Jēzus pilnībā apzinājās, kas Viņš ir (Dieva Dēls) un ka Viņam ir jāatgriežas pie Sava Tēva (Jāņa 13:1). Pēc maltītes Viņš mazgāja mācekļu kājas. Tad Viņš teica: "Ja nu es, Kungs un Skolotājs, esmu jums mazgājis kājas, tad pienākas, ka arī jūs cits citam kājas mazgājat. Jo es jums esmu devis priekšzīmi, lai jūs darāt, kā es esmu darījis." (Jāņa 13:14, 15) Katru reizi, kad Jēzus sekotāji mazgā cits citam kājas, viņi tikai vēlreiz attēlo šo ainu. Viņi atgādina cits citam, ka, lai būtu vadītājs Jēzus valstībā, ir jāklūst par kalpu. Nav šaubu, ka atlikušo dzīvi, īpaši pēc tam, kad viņi bija labāk sapratuši, kas Jēzus patiesībā bija, mācekļi atcerējās šo pazemīgo rīcību no viņu Meistara puses. Nav arī šaubu, ka tas bija Pētera prātā, kad viņš aicināja draudzes vecākos neuzkundzēties pār citiem, bet "tērpties pazemībā".

"Piekritot kļūt par cilvēku, Kristus parādīja pazemību, kas Debesu saprātīgajām būtnēm bija brīnums. Piekrišana kļūt pa cilvēku nebūtu pazemojums, ja nebūtu fakta par Kristus paaugstināto stāvokli pirms tam. Mums ir jāatver sava saprašana, lai aptvertu, ka Kristus nolika malā Savas karaliskās drēbes, Savu ķēniņa kroni, Savu augsto stāvokli un ietēpa Savu dievišķumu pazemībā, lai varētu satikties ar cilvēkiem tur, kur viņi bija, un dotu cilvēces ģimenei morālu spēku kļūt par Dieva dēliem un meitām.

Pazemība un lēnprātība, kas raksturoja Kristus dzīvi, atklāsies to dzīvē un raksturā, kas 'staigās tā, kā Viņš staigāja.'" (E. Vaita "Dieva dēli un meitas" 81. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus iesāka Savu kalpošanu, stājoties pretī velnam. Novājināts pēc 40 gavēšanas dienām, Viņš bija spējīgs stāties pretī velna kārdināšanām, citējot Rakstus (Mat. 4:1-11, Marka 1:12, 13; Lūk. 4:1-13). Ko tas mums stāsta par to, kā arī mēs varam pretoties velnam savā personīgajā dzīvē?

2. Vai esat piedzīvojuši citu cilvēku patiesu pazemību? Ko jūs varat mācīties no šiem gadījumiem?

3. Grupā atbildiet uz jautājumu: Kādas vēl ir laba kristīga vadītāja rakstura īpašības bez tām, ko Pēteris jau mācīja šīs nedēļas pantos? Kā šīs īpašības var daļēji sakrist ar laicīgu vadītāju labajām īpašībām? Kā viņi var atšķirties?

4. Kā jūs atbildētu uz apgalvojumiem, ka sātans nav reāls, bet ir tikai jaunā simbols, kas slēpjas cilvēka dabā?

JĒZUS PĒTERA VĒSTULĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:18, 19; Kol. 1:13, 14; Jes. 53:1-12; Jāņa 11:25; Ps. 18:50;
2. Pēt. 1:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš mūsu grēkus savā miesā labprātīgi uznesa pie krusta, lai mēs, miruši grēkiem, sāktu dzīvot taisnu dzīvi; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.”
(1. Pēt. 2:24)

Sā kā esam pētījuši 1. Pētera vēstuli, tagad mums vajadzētu būt skaidram, ka, neskatoties uz kontekstu un to, kādus specifiskus jautājumus viņš aizskar, Pēteris vērsa uzmanību uz Jēzu. Jēzus ir visā, ko viņš raksta. Tas ir zelta pavediens, kas ir izausts cauri vēstulei.

No pirmās rindas, kur Pēteris raksta, ka viņš ir Jēzus Kristus (sūtīts) “apustulis”, līdz pat pēdējai, kur viņš raksta: “Miers jums visiem, kas esat Kristū” (1. Pēt. 5:14), Jēzus ir galvenā tēma. Un šajā vēstulē viņš runā par Jēzu, kas mirst kā mūsu upuris. Viņš runā par lielām ciešanām, kurām Jēzus gāja cauri, un izmanto Jēzus priekšzīmi šajās ciešanās par paraugu mums. Viņš runā par Jēzus augšāmcelšanos un ko tā nozīmē mums. Turklāt viņš runā par Jēzu ne tikai kā par Mesiju, Kristu, Svaidīto, bet par Jēzu kā par dievišķo Mesiju. Tas ir, mēs redzam 1. Pētera vēstulē vairākus pierādījumus Jēzus dievišķajai dabi. Viņš bija pats Dievs, kas nāca cilvēka miesā, dzīvoja un nomira, lai mums varētu būt cerība un mūžīgās dzīvības apsolījums.

Šajā nedēļā iziesim vēlreiz cauri 1. Pētera vēstulei un dziļāk aplūkosim, ko tā mums atklāj par Jēzu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. maijā.

Jēzus – mūsu upuris

Viena no Bībeles centrālajām tēmām, varbūt pat vienīgā centrālā tēma, ir Dieva darbs kritušās cilvēces glābšanā. No Ādama un Ievas krišanas 1. Mozus grāmatā līdz pat Bābeles krišanai Atklāsmes grāmatā, Raksti dažādos veidos atklāj Dieva darbu, cenšoties "glābt pazudušo" (Lūk. 19:10). Šī tēma ir atklāta arī Pētera vēstulēs.

Izlasi 1. Pēt. 1:18, 19 un Kol. 1:13, 14. Ko nozīmē būt pestītam, un kas asinīm kopīgs ar glābšanu? _____

1. Pētera 1:18, 19 apraksta Jēzus nāves nozīmi šādi: "Ne jau ar iznīcīgo – ar zeltu vai sudrabu – jūs esat izpirkti no savas nīcīgās dzīves, ko esat mantojuši no tēviem, bet ar dārgajām asinīm, ko izlēja Kristus – nevainīgais un neaptraipītais Jērs." Ir divi galvenie jēdzieni šajos vārdos: glābšana un dzīvnieku upuri.

"Glābšana" Bībelē ir jēdziens, kas izmantots vairākos veidos. Piemēram, pirmdzimtais ēzelis (kas nevarēja tikt upurēts) un pirmdzimtais dēls (2. Moz. 34:19, 20) tika glābti ar aizvietojoša jēra upurēšanu. Naudu nevarēja izmantot, lai izpirktu (glābtu) to, kas bija pārdots nabadzības dēļ (3. Moz. 25:25, 26). Vēl svarīgāk, vergu varēja atpirkt (3. Moz. 25:47-49). Pirmā Pētera vēstule informē lasītāju, ka viņu atpirkšanas (glābšanas) cena no viņu "iznīcīgās dzīves, ko esat mantojuši no tēviem" (1. Pēt. 1:18) nav nekas mazāks kā "dārgās asinis, ko izlēja Kristus – nevainīgais un neaptraipītais Jērs" (1. Pēt. 1:19). Jēra tēls, protams, saistās ar dzīvnieku upurēšanu.

Tādējādi Pēteris pielīdzina Kristus nāvi upurējamajam dzīvniekam ebreju Bībelē. Grēcinieks atnesa aitu bez vainas uz svētnīcu. Grēcinieks tad uzlika savas rokas uz dzīvnieka (3. Moz. 4:32, 33). Dzīvnieks tika nokauts, un daļa no viņa asinīm tika izsmērēta uz altāra, bet pārējo izlēja uz altāra pamata (3. Moz. 4:34). Upurējamā dzīvnieka nāve nodrošināja "salīdzināšanu" tam, kas pienesa upuri (3. Moz. 4:35). Pēteris raksta, ka Jēzus nomira mūsu vietā un ka Viņa nāve ir atpirkusi mūs no mūsu agrākās dzīves. Citādi jāmirst būtu mums.

Ko fakts, ka mūsu glābšanas cerība pastāv vienīgi tad, ja kāds mirst mūsu vietā, māca mums par mūsu galējo atkarību no Dieva? _____

Kristus ciešanas

Kristieši bieži runā par “Kristus ciešanām”. Vārds “ciešanas” nāk no grieķu darbības vārda, kas nozīmē “ciest”, un frāze “Kristus ciešanas” parasti attiecas uz to, ko Jēzus izcietā Savas dzīves pēdējā posmā, sākot ar uzvarošo iejāšanu Jeruzālemē. Pēteris arī kavējas pie Kristus ciešanu tēmas pēdējās dienās.

Izlasi 1. Pēt. 2:21-25 un Jes. 53:1-12. Ko šie panti mums stāsta par to, ko Jēzus cieta mūsu labā? _____

Jēzus ciešanām ir noteikta nozīme. “Viņš mūsu grēkus savā miesā labprātīgi uznesa pie krusta, lai mēs, miruši grēkiem, sāktu dzīvot taisnu dzīvi.” (1. Pēt. 2:24) Grēks nes nāvi (Rom. 5:12). Kā grēcinieki mēs esam pelnījuši mirt. Tomēr pilnīgais Jēzus – kam nebija viltus uz lūpām (1. Pēt. 2:22) – nomira mūsu vietā. Pateicoties šai maiņai, mums ir glābšanas plāns.

Izlasi vēlreiz Jes. 53:1-12. Ko šie panti pasaka par Jēzus ciešanām, īstenojot glābšanas plānu mūsu labā? Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu? _____

“Sātans ar savām nežēlīgajām kārdināšanām mocīja Jēzus sirdi. Pestītājs nespēja redzēt cauri kapa vārtiem. Cerība Viņam neatklāja uzvarošo iznākšanu no kapa un nestāstīja, ka Tēvs ir pieņēmis upuri. Viņš baidījās, ka Dievam tik pretīgais grēks starp Viņiem var radīt mūžīgu atšķirtību. Kristus pārcieta mokas un izbailes, ko pārdzīvos katrs grēcinieks, kad žēlastība vairs neaizlūgs par noziedzīgo cilvēci. Apziņa par grēku, kas Tēva dusmām liek nākt pār Viņu kā cilvēka vietnieku, bija tā, kas Jēzum dzeramo kausu padarīja tik ļoti rūgtu un salauza Dieva Dēla sirdi.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 753. lpp.)

Kādai vajadzētu būt mūsu atbildes reakcijai uz to, ko Kristus ir izcietis mūsu dēļ? Kā mums vajadzētu sekot Viņa paraugam, kā teikts 1. Pēt. 2:21? _____

Jēzus augšāmcelšanās

Izlasi 1. Pēt. 1:3, 4, 21; 3:21, Jāņa 11:25, Fil. 3:10, 11; Atkl. 20:6. Uz kādu lielu cerību šie panti norāda, un ko tas nozīmē mums? _____

Kā mēs jau redzējām, 1. Pētera vēstule ir rakstīta tiem, kas cieta savas ticības dēļ. Tāpēc ir īpaši piemēroti, ka pašā vēstules sākumā Pēteris pievērš lasītāju uzmanību cerībai, kas viņus sagaida, jo tā ir cerība, kas balstās uz Jēzus augšāmcelšanos (1. Pēt. 1:3). Pateicoties augšāmcelšanās notikumam, kristieši var gaidīt mantojumu Debesīs, kas ir neiznīkstošs un nevīstošs (1. Pēt. 1:4). Citiem vārdiem, nav svarīgi, cik slikti viss kļūst, padomā, kas mūs sagaida, kad tas viss būs pagājis.

Patiesām, Jēzus augšāmcelšanās no mirušajiem ir garantija, ka arī mēs varam tikt uzmodināti (1. Kor. 15:20, 21). Kā Pāvils saka: "Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir jūsu ticība un jūs vēl esat savos grēkos." (1. Kor. 15:17) Bet, tā kā Jēzus ir uzcelts no mirušajiem, Viņš ir parādījis, ka Viņam ir spēks uzvarēt pašu nāvi. Tādējādi kristiešu cerības pamats ir atrodams vēsturiskajā Kristus augšāmcelšanās notikumā. Viņa augšāmcelšanās ir mūsu augšāmcelšanās pamats laiku beigās.

Kur mēs būtu bez šīs cerības un apsolījuma? Viss, ko Kristus izdarīja mūsu labā, sasniedz kulmināciju augšāmcelšanās apsolījumā. Kāda būtu mūsu cerība bez tā – īpaši zinot, ka pretēji populāram kristiešu uzskatam, mirušie guļ kapā bez apziņas?

"Kristietim nāve ir tikai miegs, mirklis klusuma un tumsas. Dzīvība līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā, un, kad 'atpīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atpīdēsīt līdz ar Viņu' (Jāņa 8:51; Kol. 3:4). [...] Viņa otrās atnākšanas laikā visi dārgie mirušie dzirdēs Viņa balsi un iznāks ārā uz godības pilnu nemirstīgu dzīvi." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 787. lpp.)

Padomā par acīmredzamajām beigām, ko nes nāve. Tā ir tik skarba, tik nepiedodoša un tik reāla. Kāpēc augšāmcelšanās apsolījums ir tik svarīgs mūsu ticībai un visam, kam mēs ticam un uz ko ceram? _____

Jēzus kā Mesija

Kā mēs iepriekš redzējām, viens no svarīgākajiem pagrieziena punktiem Jēzus kalpošanā zemes virsū bija tad, kad, atbildot uz jautājumu, kas Viņš ir, Pēteris teica: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls" (Mat. 16:16). Vārds "Kristus" ("Hristos" grieķu valodā) nozīmē "Svaidītais", "Mesija". Ebreju valodā tas ir "Mašijah". Tas cēlies no vārda saknes, kas nozīmē "svaidīt" un kas ir lietots dažādos kontekstos Vecajā Derībā. (Tas pat ir izmantots kādā vietā, lai norādītu uz pagānu ķēniņu Kīru [sk. Jes. 45:1].) Tādējādi, nosaucot Jēzu par Kristu, Pēteris apraksta ideālu no ebreju Rakstiem.

Izlasi šos pantus no Vecās Derības, kas izmanto vārdu "Mesija" vai "Svaidītais". Ko konteksts mums māca par šī vārda nozīmi? Kā Pēteris bija sapratis, ko nozīmē nosaukt Jēzu par Mesiju?

Ps. 2:2 _____

Ps. 18:50 _____

Dan. 9:25 _____

1. Sam. 24:6 _____

Jes. 45:1 _____

Lai gan Pēteris bija Kunga inspirēts pasludināt Jēzu par Mesiju (Mat. 16:16, 17), nav šaubu, ka viņš pilnībā nesaprata, ko tas nozīmēja. Viņš precīzi nesaprata, kas tieši bija Mesija, kas Viņam būs jādara un – varbūt vissvarīgākais – kā Viņš to izdarīs.

Šajā izpratnes trūkumā Pēteris nebija viens. Israēlā bija daudz dažādu ideju par Mesiju. Vārda "Mesija" un "Svaidītais" izmantošana augstākminētajos pantos pati par sevi nesniedz pilnīgu priekšstatu, kas būs un ko darīs Mesija, lai arī cik daudz tie atklāj.

Jāņa 7:42 atklāj, kas tika sagaidīts no Mesijas: Viņš celsies no Dāvida, no Betlēmes pilsētas (Jes. 11:1-16, Miħ. 5:2). Šo daļu viņi bija sapratuši pareizi. Populārāajā uzskatā Mesija no Dāvida cilts darīs to, ko darīja Dāvids: sakaus jūdu ienaidniekus. Neviens negaidīja Mesiju, ko romieši sitīs krustā.

Protams, vēstules rakstīšanas laikā Pēteris daudz skaidrāk izprata Jēzu kā Mesiju (viņš Jēzu par Kristu abās vēstulēs nosauc 15 reizi) un visu, ko Viņš darīs cilvēces labā.

Jēzus, dievišķais Mesija

Pēteris zināja ne tikai to, ka Jēzus ir Mesija, bet arī ka Viņš ir Kungs. Tas ir, šo vēstulju rakstīšanas laikā Pēteris zināja, ka Mesija ir pats Dievs. Lai gan tituls "Kungs" var būt ar laicīgu nozīmi, šis jēdziens var būt arī skaidra norāde uz dievišķumu. 1. Pēt. 1:3 un 2. Pēt. 1:8, 14, 16 Pēteris atsaucas uz Jēzu, Mesiju, Kristu kā Kungu un kā uz pašu Dievu. Līdzīgi citiem rakstniekiem Jaunajā Derībā Pēteris apraksta attiecības starp Jēzu un Dievu ar vārdiem Tēvs un Dēls. Piemēram, "slavēts lai ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs" (1. Pēt. 1:3; salīdzini ar 2. Pēt. 1:17). Jēzus ir aprakstīts kā mīļotais Dēls (2. Pēt. 1:17) un Jēzus kā Kunga autoritāte un Viņa Debesu stāvoklis zināmā mērā nāk no Viņa īpašajām attiecībām, kas Viņam bija ar Dievu Tēvu.

Izlasi 2. Pēt. 1:1, Jāņa 1:1 un Jāņa 20:28. Ko šie panti mums stāsta par Jēzus dievišķumu?

2. Pēt. 1:1 saka: "Mūsu Dievs un Glābējs Jēzus Kristus." Grieķu valodā abi vārdi – gan Dievs, gan Glābējs – ir ar vienādu noteikto artikulu. Gramatiski tas nozīmē, ka gan Dievs, gan Glābējs attiecas uz Jēzu. 2. Pēt. 1:1 ir viena no skaidrām norādēm Jaunajā Derībā uz Jēzus pilnīgo dievišķumu.

Pirmkristiešiem cenšoties saprast Jēzu, viņi pakāpeniski lika kopā pierādījumus no Jaunās Derības. Pētera rakstos Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir katrs atsevišķi (piemēram, Tēvs/Dēls: 1. Pēt. 1:3, 2. Pēt. 1:17; Svētais Gars: 1. Pēt. 1:12, 2. Pēt. 1:21), kā tas ir arī pārējā Jaunajā Derībā. Tomēr vienlaikus Jēzus ir attēlots kā pilnīgi dievišķs, kā tas ir arī ar Svēto Garu. Laika gaitā un pēc daudzām diskusijām draudze attīstīja trīsvienības doktrīnu, lai pēc iespējas labāk izskaidrotu Dievības dievišķo noslēpumu. Septītās dienas adventisti trīsvienības doktrīnu iekļauj kā vienu no savām 28 pamatmācībām. Pētera vēstulēs Jēzus skaidri ir atklāts ne tikai kā Mesija, bet arī kā pats Dievs.

Domājot par Jēzus dzīvi un nāvi un aptverot, ka Viņš bija Dievs, ko tas tev stāsta par to, kādam Dievam mēs kalpojam un kāpēc mums vajadzētu Viņu mīlēt un Viņam uzticēties? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā!_

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Šķiet loģiski iesākt ar ‘Mesiju’, tā kā kristīgā draudze savu vārdu ir guvusi no grieķu ekvivalenta ‘Hristos’, kas nozīmē ‘Svaidītais’. Ebreju vārds saistās ar atbrīvotāja tēlu, ko gaidīja jūdi un kas būs Dieva pārstāvis, lai uzsāktu jaunu laikmetu Dieva ļaudīm. Gan ebreju, gan grieķu vārds cēlies no saknes, kas nozīmē ‘svaidīt’. Acīmredzams, ka, nosaucot Viņu par ‘Kristu’, Jaunās Derības rakstnieks uzskatīja Jēzu kā īpaši nošķirtu īpašam uzdevumam.

Apzīmējums ‘Hristos’ Jaunajā Derībā lietots vairāk nekā 500 reizi. Lai gan Jēzus laikabiedru vidū valdīja vairāk nekā tikai viena izpratne par Mesiju, tiek vispārēji atzīts, ka ap 1. gadsimtu jūdi uzlūkoja Mesiju kā kādu, kas ir īpašās attiecībās ar Dievu. Viņš paziņos par laikmeta beigām un nodibinās Dieva valstību. Viņš bija tas, caur kuru Dievs ienāks vēsturē, lai atbrīvotu Savus ļaudis. Jēzus pieņēma titulu ‘Mesija’, bet neaicināja to lietot, jo vārdam bija politiska pieskaņa, kas apgrūtināja tā lietošanu. Lai gan Jēzus to negribēja izmantot publiski, lai aprakstītu Savu misiju, Viņš nenorāja ne Pēteri (Mat. 16:16, 17), ne samarieti (Jāņa 4:25, 26) par tā lietošanu. Viņš zināja, ka ir Mesija, kā tas ir redzams Marka ziņojumā par Jēzus vārdiem, ko Viņš teica par ūdens glāzes pasniegšanu vienam no Viņa mācekļiem, ‘tādēļ ka jūs piederat Kristum’ (Marka 9:41).” (“The SDA Bible Commentary” vol. 12, p. 165.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Jes. 53:1-12. Ko saskaņā ar šiem pantiem Jēzus ir izdarījis mūsu dēļ? Uzraksti precīzi, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā. Kā mēs varam skaidri redzēt šajos pantos ideju par Jēzu kā mūsu aizvietotāju? Kāpēc mums Viņš ir vajadzīgs kā mūsu Aizvietotājs?

2. Viscaur vēsturē cilvēki ir izmantojuši Bībeles apsolījumus par dzīvi pēc nāves, lai mierinātu apspiestos. “Tava dzīve šeit ir smaga, jā, bet domā par to, ko Dievs ir apsolījis, kad Jēzus atgriezīsies.” Tāpēc, ka šī Dieva Vārda patiesība ir ļaunprātīgi izmantota, daudzi atmet kristietības ideju par pēc nāves dzīvi, bet uzskata to tikai kā dažu cilvēku viltību, lai apspiestu citus. Kā tu atbildētu uz šādu apsūdzību?

3. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz ceturtdienas jautājumu par Kristus dievišķumu un ko tas mums stāsta par Dieva raksturu. Kāpēc Viņa dievišķums un tas, ko tas atklāj par Dievu, ir tik laba vēsts?

ESI, KAS TU ESI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 1:1-15, Ef. 2:8, Rom. 5:3-5, Ebr. 10:38, Rom. 6:11, 1. Kor. 15:12-57.

ATMIŅAS PANTS:

“Tādēļ pūlieties, lai jūs ticību vienotu ar tikumu, tikumu ar atziņu, atziņu ar savaldību, savaldību ar izturību, izturību ar dievbijību, dievbijību ar brāļu mīlestību, brāļu mīlestību ar dievišķo mīlestību.” (2. Pēt. 1:5-7)

Biena no pārsteidzošajām īpašībām, kas atrodama Jaunajā Derībā, ir tas, cik daudz patiesības var “iespiest” Joti ierobežotā vietā. Piemēram, šīs nedēļas tēma par 2. Pēt. 1:1-14. Šajos 14 pantos Pēteris māca par taisnošanu ticībā. Tad viņš nonāk pie tā, ko Dieva spēks var darīt to cilvēku dzīvē, kas sevi atdod Jēzum. Viņš runā par pārsteidzošo patiesību, ka mēs varam kļūt “dievišķās dabas līdzdalībnieki” (2. Pēt. 1:4) un ka mēs var būt brīvi no samaitātības un pasaulīgām iekārēm.

Mēs šeit iegūstam ne tikai kristīgu tikumu katalogu, bet Pēteris tos atklāj noteiktā secībā. Viens seko nākamajam, kas atkal seko nākamajam, līdz tie sasniedz kulmināciju ar vissvarīgāko tikumu.

Viņš arī raksta par realitāti, ko nozīmē būt Kristū un būt “šķīstītam” (2. Pēt. 1:9) no mūsu vecajiem grēkiem, un tad izskaidro pārlicību par glābšanu, mūžīgās dzīvības apsolījumu Kunga “mūžības Valstībā” (2. Pēt. 1:11).

Un, visbeidzot, mēs pat nonākam nelielā sarunā par tādu svarīgu jautājumu kā mirušo stāvoklis. Cik daudz bagātīgu un dziļu patiesību tikai 14 pantos!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. maijā.

Vērtīga ticība

Izlasi 2. Pēt. 1:1-4. Ko Pēteris saka, kas mums ir dots Jēzū Kristū? Tas ir, kā šeit ir redzama žēlastības realitāte? _____

Pēteris sāk vēstuli ar vārdiem, ka tā adresēta tiem, kas "ir ieguvuši tikpat vērtīgu ticību kā mēs" (2. Pēt. 1:1) jeb "ticību, kas ir līdzvērtīga mūsējai" (RSV). Vārds, kas tulkots kā "vērtīgs", nozīmē "ar tādu pašu vērtību" vai "līdzīga priekšrocība". Viņš norāda, ka viņi ir "ieguvuši" šo vērtīgo ticību – nevis nopelnījuši, bet saņēmuši kā dāvanu no Dieva. Pāvils rakstīja: "Jo žēlastībā jūs esat izglābti caur ticību, tas nenāk no jums, tā ir Dieva dāvana." (Ef. 2:8) Tā ir vērtīga, jo "bez ticības nav iespējams Dievam patikt" (Ebr. 11:6). Tā ir vērtīga, jo ar šo ticību mēs satveram daudzus brīnišķīgus apsolījumus.

Pēteris uzsver, ka Jēzus "dievišķais spēks" mums ir devis visu, kas nepieciešams dzīvei un dievbijībai (2. Pēt. 1:3). Tikai Dieva spēkā mēs eksistējam un tikai caur Viņa spēku mēs varam iegūt svētumu. Šis dievišķais spēks mums ir dots "caur to, ka esam iepazinuši viņu, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un labestību" (2. Pēt. 1:3; sk. arī Jāņa 17:3).

Mēs esam arī aicināti mīlēt Dievu, bet kā mēs varam mīlēt Dievu, ja to nepazīstam? Mēs iepazīstam Dievu caur Jēzu, caur rakstīto Vārdu, caur radīto pasauli un caur ticībā un paklausībā pavadītu dzīvi. Mēs iepazīstam Dievu un Dieva realitāti, piedzīvojot Viņa darbus savā dzīvē, mēs iegūstam zināšanas, kas mūs izmaina. Un mēs nonākam pie Viņa atziņas caur žēlastības realitāti, ar ko Viņš mūs apveltī.

Tad Pēteris pasaka kaut ko vēl neticamāku: mums ir doti arī "dārgi un diženi apsolījumi", kas ietver kļūšanu par "dievišķās dabas līdzdalībniekiem" (2. Pēt. 1:4). Cilvēce sākotnēji tika radīta pēc Dieva līdzības. Šī līdzība lielā mērā ir sabojāta un mazināta. Piedzimstot no jauna, mums ir jauna dzīve Jēzū, kas atjauno dievišķo tēlu mūsos. Tikmēr, ja mēs patiesi gribam, lai šī izmaiņa notiek, mums ir jābēg no šīs pasaules samaitātības un kārībām.

Kāda būtu tava dzīve bez ticības? Kā šī atbilde palīdz mums saprast, kāpēc ticības dāvana patiešām ir vērtīga? _____

Mīlestība, kristīgo tikumu mērķis

Izlasi 2. Pēt. 1:5-7; Rom. 5:3-5; Jēk. 1:3, 4 un Gal. 5:22, 23. Kāda līdzīga tēma ir šajos pantos? _____

Senajā pasaulē filosofi mēdza veidot tikumu sarakstus. Šādus sarakstus bieži sauca par "tikumu katalogiem", un Jaunajā Derībā ir vairāki piemēri (Rom. 5:3-5; Jēk. 1:3, 4; Gal. 5:22, 23). Pētera lasītāji visdrīzāk bija jau pazīstami ar šādiem sarakstiem, lai gan pastāv interesantas atšķirības starp to, ko rakstītu filosofis un ko raksta Pēteris. Ievēro, ka Pēteris šos tikumus ir sakārtojis noteiktā secībā, tā ka katrs tikums balstās uz iepriekšējo, kamēr sasniedz kulmināciju mīlestībā!

Katram no tikumiem, ko izmanto Pēteris, ir svarīga nozīme:

Ticība. Šajā kontekstā ticība nav nekas mazāks kā glābjoša ticība Jēzum (sk. Gal. 3:11, Ebr. 10:38).

Tikums. Tikums (grieķu val. 'arete'), jebkura laba īpašība, tika sludināts pat starp pagānu filosofiem. Jā, ticība ir svarīga, bet tai ir jāvada pie izmainītas dzīves, kurā atklājas tikumi.

Atziņa. Pēteris noteikti nerunā par atziņu vispārīgi, bet drīzāk par atziņu, kas nāk no glābjošām attiecībām ar Jēzu Kristu.

Savaldība jeb paškontrolē. Nobrieduši kristieši spēj kontrolēt savas tieksmes, īpaši tās, kas vada pie pārmērībām.

Pacietība jeb nelokāmība. Nelokāmība ir izturība, īpaši piedzīvojot pārbaužu dājumus un vajāšanas.

Dievbijība. Pagānu pasaulē vārds, kas šeit tulkots kā "dievbijīgs", nozīmē ētisku uzvedību, kas nāk no ticības kādam dievam. Jaunajā Derībā tas arī norāda uz ētisku uzvedību, kas nāk no ticības vienam patiesam Dievam (1. Tim. 2:2).

Brāļu mīlestība. Kristieši ir kā ģimene, un dievbijība palīdzēs izveidot tādu kopienu, kurā cilvēki ir laipni cits pret citu.

Mīlestība. Pēteris noslēdz savu sarakstu ar mīlestību. Viņa teiktais izklausās līdzīgs Pāvila teiktajam: "Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība." (1. Kor. 13:13)

Pirms Pēteris sāk tikumu sarakstu, viņš piekrodina, ka mums vajadzētu "pūlēties" iegūt šos tikumus (2. Pēt. 1:5). Ko viņš ar to domā? Kāda loma ir cilvēciskām pūlēm, ilgojoties pēc dievbijīgas, ticības pilnas dzīves?

Esi, kas tu esi

Iedevis tikumu sarakstu, pēc kā mums, kristiešiem vajadzētu čakli tiekties, Pēteris paziņo, kāds būs rezultāts.

Izlasi 2. Pēt. 1:8-11. Kāda ir saikne starp to, kas kristieša labā jau ir izdarīts, un to, kā kristietim vajadzētu dzīvot? _____

Pēteris aicina savus lasītājus dzīvot saskaņā ar jauno realitāti, kas viņiem ir Jēzū. Ticība, tikums, atziņa, savaldība, izturība, dievbijība, brāļu mīlestība "jums ir un vēl pieaug" (2. Pēt. 1:8).

Problēma ir tā, ka ne visi kristieši dzīvo saskaņā ar šo jauno realitāti. Daži ir neefektīvi un neauglīgi Kunga Jēzus Kristus atziņā (2. Pēt. 1:8). Šādi cilvēki ir aizmirsuši, ka viņi ir šķīstīti no "veciem grēkiem" (2. Pēt. 1:9). Pēteris raksta, ka kristiešiem vajadzētu izdzīvot jaunu realitāti, kas viņiem ir Jēzū. Kristū viņi ir ieguvuši piedošanu, šķīstīšanu un tiesības būt "dievišķās dabas līdzdalībnieki". Tāpēc viņiem ir jācensas "nostiprināt savu aicinājumu un izredzētību" (2. Pēt. 1:10). Nav nekāda attaisnojuma dzīvot tā, kā viņi dzīvoja iepriekš, nav attaisnojuma būt "tukšiem" un "neauglīgiem" kristiešiem.

"Mēs dzirdam daudz par ticību, bet mums daudz vairāk ir jādzird par darbiem. Daudzi piekrāpj paši savas dvēseles, dzīvojot bezrūpīgā, piekāpīgā ticībā bez krusta." (E. Vaita "Ticība un darbi" 50. lpp.)

Izlasi Rom. 6:11. Ko Pāvils šeit pasaka tādu, kas atspoguļojas šodien pētitajos Pētera vēstules pantos? _____

Vienā ziņā gan Pēteris, gan Pāvils pasaka: "Esi, kas jūs esat." Un mēs esam jauni radījumi Kristū, šķīstīti no grēka, un dievišķās dabas līdzdalībnieki. Tāpēc mēs varam dzīvot tādu dzīvi, uz ko esam aicināti. No mums sagaida, ka mēs būtu "līdzīgi Kristum", ko arī nozīmē "būt kristietim".

Cik līdzīgs Kristum tu esi? Kādās jomās ir vajadzīgi uzlabojumi? _____

Noliekot mājokli

“Kamēr vien esmu šajā miesas mājoklī, es uzskatu, ka ir taisnīgi ar atgādinājumiem jūs turēt nomodā; jo es zinu, ka drīz man šis mājoklis ir jānoliek, kā arī mūsu Kungs Jēzus Kristus man to ir atklājis.” (2. Pēt. 1:13, 14)

1956. gadā Oskars Kulmans (Cullmann) uzrakstīja īsu pētījumu ar nosaukumu “Dvēseles nemirstība vai mirušo augšāmcelšanās: Jaunās Derības liecība” (“Immortality of the Soul or Resurrection of the Dead?: The Witness of the New Testament”). Viņš apgalvoja, ka augšāmcelšanās ideja ir visai nesavienojama ar nemirstīgās dvēseles izpratni. Viņš rakstīja arī to, ka Jaunā Derība lielā mērā atbalsta augšāmcelšanos no mirušajiem.

Vēlāk viņš rakstīja: “Neviena cita mana publikācija neizraisīja tādu interesi un tik niknu pretestību.”

Izlasi 1. Kor. 15:12-57. Kā Pāvils skaidro, kas notiek nāvē? _____

Šis pētījums par to, ko Jaunā Derība māca par nāvi un augšāmcelšanos, ir pārliecinājies lielāko daļu Jaunās Derības pētnieku, ka Kulmanam ir taisnība. Jaunā Derība patiešām apstiprina augšāmcelšanās ideju, nevis izpratni par nemirstīgu dvēseli, kas izdzīvo pēc miesas bojāejas. Piemēram, 1. Tes. 4:16-18 Pāvils aicina tos, kas ir zaudējuši savus mīļos nāvē, gūt mierinājumu atziņā, ka tad, kad Jēzus atgriezīsies, Viņš celsies no mirušajiem. 1. Kor. 15:12-57 Pāvils apraksta augšāmcelšanos plašāk. Viņš sāk ar norādi, ka kristīgā ticība ir balstīta uz Jēzus augšāmcelšanos. Ja Jēzus nebūtu modies no mirušajiem, jebkāda ticība Viņam ir veltīga. Pāvils raksta, ka Kristus patiešām ir augšāmcelies – kā pirmais no tiem, kas ir aizmiguši. Un Kristus augšāmcelšanās no mirušajiem padara iespējamu visiem, kas ir Viņā, arī uzmosties no mirušajiem.

Pāvils runā par miesas augšāmcelšanos 1. Kor. 15:35-50. Viņš salīdzina jaunās miesas, ko mēs saņemsim pie augšāmcelšanās, ar mūsu pašreizējām miesām. Tas, kas mums ir tagad, ies bojā. Tas, ko mēs iegūsim pie augšāmcelšanās, nekad nemirs.

Īsāk sakot, kad Jaunā Derība runā par nāvi, tā runā augšāmcelšanās, nevis dvēseles nemirstības kontekstā. Lasot 2. Pēt. 1:12-14, ir svarīgi zināt šo kontekstu.

Ticība, piedzīvojot nāvi

Izlasi 2. Pēt. 1:12-15. Ko Pēteris domā, sakot, ka viņš drīz pametīs šo mājokli (miesu)? _____

2. Pēt. 1:12-14 atklāj vēstules iemeslu. Pēteris domā, ka viņš drīz mirs, un vēstule satur viņa pēdējo vēsti jeb testamentu.

Tas, ka Pēteris gaida drīzu nāvi, tiek atklāts 2. Pēt. 1:13, 14: "Kamēr vien esmu šajā miesas mājoklī [..], es zinu, ka drīz man šis mājoklis ir jānoliek." Viņš pielīdzina miesu mājoklim (teltij), kuru viņš mirstot pametīs. Ir pilnīgi skaidrs, ka Pēteris domā savu miesu, tādēļ mūsdienu tulkotāji šos teikumus nereti tulko šādi: "Kamēr es esmu šajā miesā [..], tā kā es zinu, ka mana nāves stunda tuvojas." Nekas Pētera valodā nenorāda, ka tad, kad apustulis "noliks" savu mājokli jeb miesu, viņa dvēsele izdzīvotu kā atsevišķa vienība.

Izlasi vēlreiz 2. Pēt. 1:12-15. Kā Pēteris tiek galā ar realitāti, ka viņa nāve tuvojas, un ko šī attieksme mums māca par ticību? _____

2. Pēt. 1:12-15 piešķir Pētera vārdiem īpašu svinīgumu. Viņš to raksta, zinot, ka viņa dzīve drīz beigsies. Viņš to zina, jo, kā viņš saka, "Kungs Jēzus man parādīja". Tomēr šķiet, ka viņam nav ne bailu, ne uztraukuma, ne ļaunu priekšnojautu. Tā vietā viņš liek uzsvaru uz to cilvēku labklājību, kurus viņš atstāj aiz sevis. Viņš grib tos redzēt stiprus "tagadējā patiesībā" un, kamēr viņš vēl ir dzīvs, pamāca viņus būt uzticīgiem.

Šeit mēs varam redzēt, cik dziļa un reāla ir Pētera pieredze ar Kungu. Jā, viņš drīz mirs, un tā nebūs patīkama nāve (sk. Jāņa 21:18; E. Vaita "Apustuļu darbi" 537., 538. lpp.), bet viņš nesavtīgi rūpējas par citu labklājību. Patiesām, Pēteris bija cilvēks, kas izdzīvoja ticību, ko viņš mācīja.

Kā ticība palīdz mums tikt galā ar šausmīgo nāves realitāti? Kā mēs varam mācīties pieķerties brīnīšķīgajai cerībai, kas mums ir, pateicoties tam, ko Jēzus mūsu labā ir darījis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā mēs redzējām, Pēteris zināja, ka viņam drīz jāmirst. Un viņš zināja (jau sen), kā viņš mirs. Jo Jēzus pats viņam to bija pateicis. "Patiesi, patiesi es tev saku: kad tu biji jauns, tu apjozies un gāji, kur gribēji; bet, kad tu kļūsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs, kur tu negribi." (Jāņa 21:18)

Kādā nāvē viņš mira?

"Pēteri kā jūdu un nepilsoni notiesāja un piesita krustā, iepriekš vēl pavēlot to šaut. Gaidot šo briesmīgo nāvi, apustulis atcerējās savu lielo grēku, aizliedzot Jēzu Viņa pārbaudījumu stundā. Kādreiz tik negribīgs atzīt krustu, viņš tagad priecājās, ka var savu dzīvību nodot par evaņģēliju, tikai domāja, ka viņam, kas reiz atteicies no sava Kunga, ir pārāk liels gods mirt tādā pašā nāvē un veidā, kā mira viņa Meistars. Pēteris savu grēku bija patiesi nožēlojis, un Kristus to bija piedēvis, par ko liecina viņam uzticētais augstais uzdevums ganīt Kristus ganāmpulka avis un jērus. Bet pats sev viņš to nekad nevarēja piedot. Pat domas par pēdējo brīžu drausmīgajām nāves mokām nevarēja mazināt viņa bēdu un nožēlas rūgtumu. Kā pēdējo labvēlību no saviem bendēm viņš lūdza, lai pie krusta to pienaglo ar galvu uz leju. Šo lūgumu ievēroja, un tādā veidā arī mira lielais apustulis Pēteris." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 537., 538. lpp.) Pat zinot, kas viņu sagaida, Pētera bažas bija ganāmpulka garīgā labklājība.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Ņemot vērā visu, ko Pēteris (un arī pārējie Bībeles rakstnieki) vēstīja par kristiešu vajadzību dzīvot svētu dzīvi, kāpēc tik daudziem no mums neizdodas būt "tiem, kas viņi ir" Jēzū?

2. Grupā izejiet cauri sarakstam 2. Pēt. 1:5-7. Pārrunājiet katru īpašību un tad jautājiet sev: Kā mēs varam labāk atklāt šīs īpašības savā dzīvē un kā mēs varam palīdzēt citiem īstenot to pašu?

3. Pārdomājot visu, ko mēs zinām par Pēteri no evaņģēlijiem, tas, ko viņš raksta, spēcīgā veidā parāda lielo darbu, ko Kristus viņā paveica, pat neskatoties uz iepriekšējām kļūmēm. Kādu cerību un mierinājumu mēs varam gūt sev no viņa piemēra?

4. 2. Pēt. 1:12 apustulis rakstīja par tā laika patiesību. Kas bija šī patiesība Pētera laikā, un kas ir šī patiesība mūsdienās?

5. "Cik droši, ka mirušos nāve neskar," kāds rakstīja. "Nāve ir kaut kas tāds, ko dzīvie nes sev līdzi." Kā mums kā kristiešiem vajadzētu "nest" nāvi, kad mums ir jātiek galā ar skumjām, kādu zaudējot?

SVĒTIE RAKSTI UN PRAVIETOJUMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:1-12; Dan. 7:13, 14; 2. Pēt. 1:16-20; Mat. 17:1-6; 2. Tim. 3:15-17.

ATMIŅAS PANTS:

“Turklāt mums ir praviešu vārds, kas ir vēl stiprāks, un jūs darāt labi, tam pievērsoties kā degošai lāpai krēslainā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs.” (2. Pēt. 1:19)

Surpinot pētīt Pētera vēstules, ir jāievēro viens: cik pārliecināts un noteikts Pēteris ir par to, ko viņš raksta. To pašu mēs varam redzēt ar Pāvilu: skaidra un stipra pārliecība par to, ko viņš sludina par Jēzu Kristu un krustu.

Šīs nedēļas pantos mēs ieraudzīsim šo Pētera pārliecību vēl skaidrāk. Un viņš mums pat pasaka, kāpēc viņš ir tik drošs. Mēs neticam, kā viņš saka, “sagudrotiem stāstiem” (2. Pēt. 1:16) – tādiem, kas veido tā laika pagānu reliģijas. Tā vietā Pēteris divu iemeslu dēļ bija pārliecināts par to, kam viņš tic.

Pirmkārt, viņš bija “mūsu Kunga Jēzus Kristus” aculiecinieks (2. Pēt. 1:16). Bet otrs ir “drošais praviešu vārds” (2. Pēt. 1:19, RV), un tas varbūt ir vēl svarīgāk, jo jebkurš nevar būt aculiecinieks. Pēteris atkal atgriežas pie Bībeles, norādot uz Rakstiem kā uz drošu liecību par Jēzu, īpaši uz pravietiskajām daļām, kas runā par Viņu. Nav šaubu, tās ir tās pašas sadaļas, uz kurām atsaucās Jēzus, norādot uz Sevi (Mat. 26:54, Lūk. 24:27). Ja Jēzus un Pēteris ņēma Bībeli tik nopietni, vai gan mēs varam uzdrošināties darīt citādi?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. jūnijā.

Jēzus Vecajā Derībā

Pēteris raksta savas vēstules ar pārliecību. Viņš zina, ko viņš runā, jo viņš zina, par ko viņš runā. Un viens iemesls ir tas, ka viņš zina – Jēzus ir tas, uz ko norādīja Vecās Derības pravieši. Pētera uzticība rakstītajam Vārdam bija tas, kas palīdzēja viņam iepazīt Vārdu, kas "tapa miesa" (Jāņa 1:14).

1. Pēt. 1:10-12 Pēteris norāda saviem lasītājiem uz ebreju Bībeli, uz senatnes praviešiem un ko viņi mācīja par Jēzu. Kā raksta Pēteris, Svētais Gars Vecajā Derībā atklāja divas izšķiroši svarīgas patiesības par Jēzu: Kristus ciešanas un tām sekojošo godību (1. Pēt. 1:11). Šīs divas līnijas vijas cauri visai ebreju Bībelei.

Ko šie panti kopā māca par to, ko Vecā Derība paredzēja attiecībā uz Jēzu?
Ps. 22; Jes. 53:1-12; Zah. 12:10, 13:7; Jer. 33:14, 15; Dan. 7:13, 14. _____

1. Pēt. 1:10-12 Pēteris pārliecina savus lasītājus, ka viņi ieņem ļoti īpašu vietu glābšanas vēsturē. Viņiem ir atklāts daudz vairāk nekā senatnes praviešiem. Pravieši patiešām runāja savam laikam, bet viņu vēsts svarīgas daļas netika piepildītas līdz pat Kristus nākšanai.

Kaut kas no tā, ko pravieši paredzēja, piepildījās tikai laikā, kad dzīvoja Pētera lasītāji. Viņa laikabiedri varēja dzirdēt no tiem, kas sludināja evaņģēliju "Svētajā Garā, kas no debesīm sūtīts" (1. Pēt. 1:12). Dzirdējuši viņiem sludināto evaņģēliju, ļaudis daudz detalizētāk par senatnes praviešiem ieraudzīja Pestītāja ciešanu un pazemojumu realitāti un raksturu. Protams, viņiem tāpat kā mums būs jāgaida uz "godību pēc tam" (1. Pēt. 1:11). Tā kā šo pravietojumu pirmā daļa ir piepildījies, mēs varam būt droši, ka arī pēdējā daļa piepildīsies.

Kādus Bībeles apsolījumus jūs esat redzējuši piepildāmius savā dzīvē?
Uz kuriem jūs vēl joprojām gaidāt, ko tie jums nozīmē, un kā jūs varat mācīties turēties pie tiem, lai arī kas notiktu? _____

Godības aculiecinieki

Izlasi 2. Pēt. 1:16-18. Kādi citi pierādījumi Pēterim ir ticībai Jēzum? _____

Paralēli pravietiskajam vārdam Pēteris bija arī aculiecinieks tam, ko viņš sludināja. Kristietība, viņš teica, nebalstās uz "sagudrotiem stāstiem" (2. Pēt. 1:16), bet uz reāliem notikumiem vēsturē – notikumiem, ko viņš pats bija redzējis.

Evaņģēlijos mēs lasām, ka Pēteris bijis klāt daudzos svarīgos Jēzus dzīves un kalpošanas notikumos. Viņš piedzīvoja sludināšanu, mācīšanu un brīnumus. Sākot ar vienu no pirmajiem brīnumiem ar zivi (Lūk. 5:4-6) līdz pat Jēzus satikšanai Galilejā pēc Viņa augšāmcelšanās (Jāņa 21:15), Pēteris visam bija aculiecinieks.

Izlasi 2. Pēt. 1:17, 18. Kuru notikumu Pēteris īpaši izcēla kā personīgi piedzīvotu? Kāda bija šī notikuma īpašā nozīme? _____

Pēteris izgaismo specifisku notikumu: Jēzus apskaidrošanu. Jēzus bija pagriezies Pēterim, Jēkabam un Jānim līdzīgi uz kalna virsotni, lai lūgtu (Lūk. 9:28). Esot tur kopā ar viņiem, Jēzus tika pārvērstš viņu acu priekšā. Viņa seja spīdēja un Viņa drēbes kļuva žilbinoši baltas (Mat. 17:2, Lūk. 9:29). Viņam pievienojās Mozus un Elija, un balss no Debesīm teica: "Šis ir mans mīļotais Dēls, uz ko Man labs prāts." (Mat. 17:5)

Pēteris bija pieredzējis daudz, ceļojot kopā ar Jēzu, tomēr šis gadījums bija īpašs. Tas atklāj Jēzu kā Dieva Dēlu; tas atklāj, ka Viņa laiks virs zemes tika pavadīts saskaņā ar Dieva plānu un ka Viņam bija īpašas attiecības ar Tēvu. Pat ar visu to, ko Pēteris bija redzējis vai redzēs, šis notikums – kas ietvēra "šo balsi .. no debesīm" (2. Pēt. 1:18) – bija tas, kam viņš pievērsās šajā vēstulē.

Padomā, kāds notikums vai notikumi ir atstājuši dziļu un ilgstošu ietekmi uz tavu garīgo dzīvi un ticību. Kas tas bija, kā tas tevi ietekmēja, un ko tas tev nozīmē vēl šodien? Kā tu domā, kāpēc tam bija tāda ietekme? Līdzdali savas atbildes Bībeles izpētes grupā! _____

Rīta zvaigzne mūsu sirdīs

"Turklāt mums ir praviešu vārds, kas ir vēl stiprāks, un jūs darāt labi, tam pievēršoties kā degošai lāpai krēslainā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs." (2. Pēt. 1:19) Izlasi rūpīgi šo pantu. Ko Pēteris pasaka tādu, kas ir svarīgs pat mūsdienās? _____

Šeit tāpat kā daudzās vietās Bībelē (1. Moz. 1:4, Jāņa 1:5, Jes. 5:20, Ef. 5:8) ir runāts par gaismas nodalīšanu no tumsas. Pēterim Dieva Vārds spīdēja kā gaisma "krēslainā" vietā (citi tulko šo vārdu kā "tumšs", arī kā "netīrs", "nolaists"). Tāpēc viņš ir tik drošs, ka mums ir jāpievēršas šai gaismai, lai tai sekotu, līdz "uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs". Mēs esam kritušas būtnes, dzīvojam kritušā, tumšā pasaulē. Mums ir vajadzīgs pārdabisks Dieva spēks, lai izklūtu ārā no šīs tumsas uz gaismu, un šī gaisma ir Jēzus.

Pēteris norāda saviem lasītājiem uz mērķi. Daži domā, ka izteiciens "līdz uzausīs diena" attiecas uz Jēzus otro nākšanu. Lai gan tā noteikti ir mūsu lielākā cerība, ideja par "rīta zvaigzni", kas uzlec mūsu sirdīs, izklausās tuvāka un personīgāka. "Rīta zvaigzne" attiecas uz Jēzu (Atkl. 2:28, 22:16). Viņa uzlēkšana sirdī, šķiet, ir Jēzus iepazīšana, pilnīga pieķeršanās Viņam un dzīvā Kristus realitātes piedzīvošana personīgajā dzīvē. Jēzum nevajadzētu būt tikai doktrinārai patiesībai. Viņam vajadzētu būt mūsu pastāvēšanas centrā un mūsu cerības un ticības avotam. Tā Pēteris nodibina skaidru saikni starp Dieva Vārda pētišanu un glābjošām attiecībām ar Jēzu, "rīta zvaigzni".

Un, protams, ja gaisma apspīdēs mūs, mēs to atstāsim tālāk. "Visai zemei ir jātiek apgaismotai ar Dieva patiesības godību. Gaismai ir jāspīd visās zemēs un uz visiem ļaudīm. Un tai ir jāatspīd no tiem, kas šo gaismu ir saņēmuši. Rīta zvaigzne ir uzlēkusi pār mums, un mums ir jāizstāro šī gaisma uz to ceļu, kas atrodas tumsā." (Ellen G. White "Christian Experience and Teachings of Ellen G. White" p. 220)

Kā Vārda personīga pētišana palīdz tev labāk iepazīt Jēzu? _____

Praviešu vārds, kas ir vēl stiprāks

Izlasi 2. Pēt. 1:19-21. Par kādiem pravietojumiem Pēteris runā? Ko viņš domā, sakot, ka neviens Rakstu pravietojums nav patvaļīgi skaidrojams? _____

Uzsverot, ka kristietība nav balstīta uz "sagudrotiem stāstiem" (2. Pēt. 1:16), Pēteris piedāvā divu veidu pierādījumus: 1) aculiecinieku liecība (2. Pēt. 1:16-18), 2) Rakstu pravietojumi (2. Pēt. 1:19-21), arguments, ko viņš izmantoja jau iepriekš (1. Pēt. 1:10-12).

Pēteris arī apliecina, ka "neviens Rakstu pravietojums nav patvaļīgi skaidrojams" (2. Pēt. 1:20). To sakot, Pēteris mums neaizliedz Rakstu pētīšanu kā tādu. Tas nesaskanētu ar domu, kas izteikta 1. Pēt. 1:13: "apjozuši savus prāta gurnus" jeb "sagatavojuši savus prātus darboties". To arī neteiktu cilvēks, kurš iepriekš uzteica senatnes praviešus par neatlaidīgu pravietojumu pētīšanu (1. Pēt. 1:10).

Ko tad Pēteris domāja? Jaunās Derības draudze virzījās uz priekšu un pētīja kopā. Kristieši bija daļa no lielākas miesas (1. Kor. 12:12-14). Un Pēteris šeit brīdina pret tāda veida studijām, kurās kāds atmet ticīgo kopienas kopīgo uzskatu. Mijiedarbojoties ar citiem, mēs varam augt kā kopiena. Gars strādā ar kopienu un tajā esošajiem cilvēkiem. Uzskatus var līdzdalīt, noslīpēt un padziļināt. Bet tas, kurš strādā viens, atsakoties no citu līdzdalības, visdrīzāk nonāks pie nepareiziem skaidrojumiem, īpaši ja runa ir par pravietojumiem.

Nākamajos pantos mēs varam atrast labu iemeslu Pēterim izdarīt šo novērojumu. Viņš raksta kristiešiem, kuru vidū ir viltus pravieši un viltus skolotāji (2. Pēt. 2:1). Pēteris aicina viņus pakļaut savus Rakstu skaidrojumus draudzes kā kopveseluma spriedumam. Cik daudz cilvēku ir ieslīguši fanātismā un maldos, jo ir atteikušies ņemt vērā Gara vadītas ticīgo kopienas padomu! Tās bija briesmas toreiz un ir arī tagad.

Kāpēc ir tik svarīgi būt atvērtam pret draudzes kopējiem padomiem?

Vienlaikus kur ir robeža, cik tālu mums vajadzētu pakļauties citu spriedumiem?

Vārds mūsu dzīvē

Kā mēs redzējām, Pēteris lika lielu uzsvāru uz Svētajiem Rakstiem. 2. Pēt. 1:19-21 ir spēcīgs apstiprinājums Rakstu dievišķajai inspirācijai un Bībeles svarīgumam mūsu kristīgajā pieredzē. Viņa doma ir skaidri izteikta 2. Pēt. 1:21. Bībele nav cilvēka gribas produkts, cilvēka izgudrojums, kā tas ir ar citām grāmatām. Tā ir grāmata, kas ir radusies Svētā Gara spēkā ar "svētu Dieva vīru" starpniecību.

Izlasi 2. Tim. 3:15-17. Kā šie panti palīdz mums saprast Rakstu lomu mūsu dzīvē? Kā tie padara iedarbīgu patiesību 2. Pēt. 1:19-21? _____

Pēc tam, kad Pāvils bija brīdinājis Timoteju par briesmām, kas draud viņam un draudzei, viņš dod īsu skaidrojumu Rakstu svarīgumam. "Visi Dieva iedvesotie Raksti ir noderīgi mācībai, grēka atmaskošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā." (2. Tim. 3:16)

Aplūkosim šos trīs punktus.

Mācība: tas, ko draudze māca. Tā izsaka kopienas ticību attiecībā uz dažādām Bībeles tēmām, kas tiek uzskatītas par īpaši svarīgām Dieva Vārdā. Ideālajā variantā katrai doktrīnai vajadzētu būt vērstai uz Kristu un mācīt dzīvot saskaņā ar "pilnīgo Dieva gribu" (Rom. 12:2, ASV).

Vadišana. Pāvils saka Timotejam, ka Raksti ir noderīgi "grēka atmaskošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā" (2. Tim. 3:16). Pēteris izsaka līdzīgu domu, sakot, ka pravietojumi Rakstos ir kā lāpa, kas spīd tumšā vietā (2. Pēt. 1:19). Citiem vārdiem, Raksti ir vadonis jautājumos, kā mums vajadzētu dzīvot savu dzīvi un kāda ir pareiza un nepareiza uzvedība. Svētā Gara iedvesmotie Raksti nav nekas cits kā Dieva atklātā griba.

Gudrība, lai nonāktu pie pestīšanas. Sakot, ka Raksti dod mums gudrību, lai mēs nonāktu pie pestīšanas (2. Tim 3:15), Pāvils norāda, ka Raksti norāda uz Jēzu. Glābšana ir balstīta uz ticību, ka Jēzus ir nomiris par mūsu grēkiem.

Mācība, morāla vadība, glābšanas atziņa: nav brīnums, ka Dieva Vārds ir kā degoša lāpa "krēslainā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs" (2. Pēt. 1:19).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Katrai saprātīgai būtnei par pirmo un augstāko pienākumu jāuzskata iepazīšanās ar Rakstiem, lai uzzinātu, kas ir patiesība, lai pēc tam varētu staigāt šinī gaismā un iedrošināt arī citus sekot savam piemēram. Mums ik dienas vajadzētu čakli pētīt Bībeli, atmetot katru svešu domu, bet salīdzinot vienu Rakstu vietu ar otru. Ar Kunga palīdzību mums pašiem jāveido savi uzskati, jo mums pašiem par sevi būs jāatbild Dieva priekšā.

Izglītoti vīri visskaidrākās Bībeles patiesības ir ietinuši šaubās un tumsā. Pretendēdami uz lielu gudrību, tie māca, ka Rakstiem ir mistiska, noslēpumaina un garīga nozīme, kas lietotajā valodā nav saskatāma. Tādi vīri ir viltus mācītāji. Jēzus par tādiem sacīja, ka tie "neprot Rakstus, nedz Dieva spēku". (Marka 12:24) Bībeles valodu vajadzētu izskaidrot atbilstoši tās acīm redzamajai nozīmei, ja vien dotajā gadījumā nav lietoti simboli vai ilustrācijas. Kristus ir apsolījis: "Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas saprātis." (Jāņa 7:17) Ja tikai cilvēki lasītu tā, kā Bībelē uzrakstīts, ja viltus mācītāji nemaldinātu un nemulsinātu viņu prātu, tad tiktu paveikts darbs, kas iepriecinātu eņģeļus un Kristus ganāmpulkā ienāktu tūkstoši un atkal tūkstoši, kas tagad klīst maldu ceļos." (E. Vaita "Lielā cīņa" 598., 599. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi vēl svarīgi principi ir iesaistīti skaidras Rakstu nozīmes meklēšanā?
2. Mārtiņš Luters rakstīja, ka "Raksti ir gaisma paši sev". Ar to viņš domāja, ka Bībelē ir vienotība un ka vienu daļu var izmantot, lai palīdzētu izprast citas. Kādus dažus piemērus šim principam jūs varat atrast?
3. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz pirmdienas jautājumu par notikumu vai notikumiem, kas ir ietekmējuši jūsu kristīgo pieredzi. Kas šiem notikumiem ir kopīgs (ja ir)? Ko jūs varat mācīties cits no cita pieredzes?
4. Ja kāds jums jautātu, kā Bībeles pētīšana var padziļināt jūsu staigāšanu ar Kungu, ko jūs atbildētu? Kādus principus jūs esat mācījušies no savas Kunga Jēzus meklēšanas pieredzes, pētot Viņa rakstīto Vārdu?

VILTUS SKOLOTĀJI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 2:1-22, Jāņa 8:34-36, Mat. 12:43-45, Jūdās 4-19, 1. Moz. 18:16-33.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņi sola tiem brīvību, bet paši ir iznīcības vergi, un tas, kas kādam zaudējis, kļūst tam par vergu.” (2. Pēt. 2:19)

Pirmajā vēstulē Pēteris ar lielām gana rūpēm centās iedrošināt lasītājus attiecībā uz vajāšanu radītājām briesmām. Lai gan mēs precīzi nezīnām, par kāda veida vajāšanām viņš īpaši runāja, mēs zinām, ka draudze piedzīvoja šausmu pilnus pārbaudījumus, kad pagāniskā Romas impērija mēģināja iznīcināt augošo tautas kustību, ko sauca par “kristiešiem”.

Bet sātans uzsāka divējādus uzbrukumus. Pavisam noteikti vajāšanas no ārpuses – brutāla vardarbība – bija spēcīgs instruments. Bet draudze piedzīvoja vēl vienus draudus, kas varbūt pat bija bīstamāki nekā ārējas vajāšanas. Tie bija draudi no iekšpuses. Tieši tāpat kā jūdu tautai pagātnē bija darīšana ar viltus praviešiem, Jēzus sekotājiem Pētera dienās bija jātiek galā ar viltus skolotājiem, kas aizsāka “nemanāmi .. postošus novirzienus” (2. Pēt. 2:1) pašā draudzē. Pat vēl ļaunāk, Pēteris brīdināja, ka daudzi sekos šiem “iznīcinošajiem ceļiem” (2. Pēt. 2:2).

Kas bija dažas no šīm mācībām, no kā brīdināja Pēteris? Kā Pēteris reaģēja uz tām, un kādas mācības mēs varam paņemt sev no viņa brīdinājumiem šodien, kad mēs arī piedzīvojam draudus no iekšpuses?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. jūnijā.

Viltus pravieši un skolotāji

Dažreiz ir viegli idealizēt agrīno draudzi, domāt, ka tas bija liela miera un harmonijas laiks starp ticīgajiem.

Tā ir kļūda. Pat Jēzus dienās draudze piedzīvoja cīņas, bieži vien no iekšpuses (padomā par Jūdu). Kā parāda Jaunās Derības vēstules, daudzas problēmas nāca no viltus mācībām viņu vidū. Agrīnā draudze necīnījās tikai ar vajāšanām no ārpuses, bet arī ar iekšējām problēmām. Šajā vēstulē Pēteris risina dažus no šiem iekšējiem izaicinājumiem. Kas tie ir? "Arī viltus pravieši ir bijuši Dieva tautā, un tāpat arī starp jums būs viltus skolotāji, kas nemanāmi aizsāks postošus novirzienus, kas ved pazušānā, un noliegs Valdnieku, kas viņus ir izpircis. Tā viņi tuvinās sev drīzu pazušānu. Daudzi sekos viņu izlaidībai, un viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots; alkatības dzīti, ar viltīgām runām viņi jūs izmantos savā labā; sods viņus kopš senlaikiem jau gaida, un viņu pazušāna nesauž." (2. Pēt. 2:1-3) Tas nepavisam neizklausās pēc liela miera un iekšējas saskaņas laikiem starp brāļiem un māsām, vai ne?

Izlasi 2. Pēt. 2:1-3, 10-22. No kā Pēteris šeit brīdina? Kādas viltus mācības draudzēs tika sludinātas? _____

2. Pēt. 2:1 visdrīzāk atklāj iemeslu, kāpēc Kungs iedvesmoja Pēteri rakstīt vēstuli. Viņš viņus brīdina, ka arī nākotnē būs viltus skolotāji, tieši tāpat kā bijuši viltus pravieši pagātnē. Pēteris raksta apsūdzību pret šiem skolotājiem, sākot ar "postošām ķecerībām" (2. Pēt. 2:1, NKJV), līdz pat cilvēku novešanai verdzībā (2. Pēt. 2:19) un arī daudziem citiem maldiem. No tā, ko viņš raksta, mēs varam redzēt, ka tās patiešām bija bīstamas mācības, kas izskaidro to, kāpēc viņš tik asi uz tām reaģēja. Pēteris neko nezināja par tādu ideju, ka mācība nav svarīga.

Pievērs uzmanību tam, cik asi Pēteris reaģē uz šīm viltus mācībām. Ko tas mums stāsta, cik svarīga ir patiesība? Kā mēs varam pasargāt sevi no jebkādiem mēģinājumiem ienest draudzē viltus mācību? _____

Brīvība Kristū?

"Tukši lielīdamies, viņi aizvilina miesas iekāres izlaidībā arī tos, kuri tik tikko izbēguši no tiem, kas dzīvo maldos." (2. Pēt. 2:18) *No kā Pēteris brīdina šajā pantā? Ko viņš pasaka 2. Pēt. 2:19, kas palīdz izskaidrot viņa bažas? Cik svarīgs ir vārds "brīvība" 19. pantā?* _____

Cik vien stingri iespējams, Pēteris savus lasītājus brīdina no viltus skolotājiem. 2. Pēt. 2:18-21 viņš brīdina, ka šie viltus skolotāji, apsolut brīvību, patiesībā iaved cilvēkus verdzībā.

Cik pamatīga evaņģēlija sagrozīšana! Brīvībai Kristū vajadzētu nozīmēt brīvību no grēka verdzības (Rom. 6:4-6). Jebkurš uzskats par brīvību Kristū, kas atstāj cilvēku grēka važās, ir maldi, no kuriem Pēteris brīdina. Lai gan Bībeles pētnieki ir diskutējuši, par kādu ķecerību viņš šeit runā, tā skaidri ir saistīta ar grēka jautājumu un to, ka cilvēks tam vergo.

Izlasi Jāņa 8:34-36. Kā Kristus vārdi šeit palīdz mums saprast, ko Pēteris saka?

Lai arī ko šie viltus skolotāji runāja, viņi vadīja savus upurus – cilvēkus, kas nesen bija atraduši Kungu Jēzu, – atpakaļ pie viņu grēcīgā dzīvesveida. Ir viegli iedomāties lētu žēlastības evaņģēliju, kas mazina ticīgo tiekšanos pēc šķīstuma un svētuma, ieslīgstot atpakaļ pasaules "iznīcībā" (2. Pēt. 2:19), no kuras tikko bija izbēguši. Nav brīnums, ka Pēteris tik asi un stingri uzstājās pret šīm mācībām un brīdināja, kādas būs sekas, ja tām sekos.

Kā tu saproti, kas ir brīvība Kristū? No kā Kristus ir atbrīvojis tevi? _____

Suns skrien atpakaļ pie saviem vēmekļiem

Izlasi 2. Pēt. 2:17-22 un Mat. 12:43-45. Kādas ir briesmas ticīgajiem atgriezties pie kādreizējā dzīvesveida? _____

Pēteris bija īpaši nobažījies par to ļaužu likteni, kurus viltus skolotāji ievilināja atpakaļ kādreizējos grēkos (2. Pēt. 2:18). Viltus skolotāji apsola brīvību, bet, kā norāda Pēteris, brīvība, ko viņi apsola, ir radikāli atšķirīga no tās brīvības, ko Jēzus apsolīja Saviem sekotājiem.

Ievēro, kādu spēcīgu brīdinājumu Pēteris izteica. Būtu bijis labāk "neiepazīt taisnības ceļu" (2. Pēt. 2:21), nekā zināt to un tad atgriezties atpakaļ pie vecās dzīves ceļiem.

Protams, tas nenozīmē, ka viņu gadījums bija bezcerīgs. Mēs visi zinām stāstus par tiem, kas ir novērsušies no Kunga un vēlāk ir atgriezušies. Un mēs zinām, ka Kungs ir ļoti priecīgs, kad cilvēki atkal atrod ceļu pie Viņa (sk. Lūk. 15:11-32). Tas nozīmē tikai to, ka novēršanās ir ļoti bīstams ceļš, un tas arī nav patīkams. "Suns skrien atpakaļ pie saviem vēmekļiem" ir ļoti skarbs un rupjš izteiksmes veids, bet tieši tā Pēteris ilustrē savu domu.

Varbūt Jēzus vārdu atbalsojums 2. Pēt. 2:20 ir ar nolūku (sk. Mat. 12:45, Lūk. 11:26). Jēzus stāsta līdzību par cilvēku, kas ir atbrīvots no nešķīsta gara. Gars ceļo bez savas vietas un tad atgriežas, lai redzētu "savu mājokli, no kura izgāju" (Mat. 12:44). Viņš atgriežas un atrod to tukšu un sakārtotu. Tad viņš atkal tajā sāk dzīvot, bet sev līdzī atnes dažādus citus garus, kas ir vēl ļaunāki par viņu pašu. Kā Jēzus saka, "pēc tam ar tādu cilvēku top sliktāk, nekā papriekšu bija" (Mat. 12:45, RV). Briesmas, ko Jēzus ilustrē un apraksta arī Pēteris, ir reālas. Jaunajam ticīgajam ir jāpārlicinās, ka Gars aizvieto to, kas kādreiz ir pārvaldījis viņa dzīvi. Ja iesaistīšanās draudzes dzīvē un jaunās ticības līdzdalīšana neaizstāj agrākās laicīgās aktivitātes, tad ir ļoti viegli atgriezties vecajos ceļos.

Kā mēs kā draudzes ģimene varam labāk "pabarot" un apmācīt visus savus locekļus, īpaši jaunus? _____

Pēteris un Jūda

Daudzi ir ievērojuši, ka Jūdas vēstules 4.–19. pants lielā mērā atbalso 2. Pēt. 2:1–3:7 vēsti. Kad vien Raksti atkārto kādu vēsti, mums vajadzētu apzināties, ka Dievs grib mums pateikt kaut ko svarīgu. Šajos līdzīgajos pantos Pēteris un Jūda vēlas pievērst mūsu uzmanību svarīgai patiesībai: Dievs kontrolē Jauno cilvēku likteni. Gan Pēteris, gan Jūda atstāj mūs ar pārliecību, ka Dievs cieši kontrolē Jauno. Vai tā būtu netaisnīga cilvēce vai kritušie eņģeļi, Dievs ir īpaši atzīmējis viņu Jaunumu un ir ielānojis sodu tiesas dienā (2. Pēt. 2:9, 17; Jūdas 6).

Izlasi 2. Pēt. 2:1–3:7 un Jūdas 4-19. Kādus piemērus Dieva atriebībai pagātnē Pēteris un Jūda piemin, lai norādītu uz faktu, ka Dievs risinās grēka jautājumu?

Pēteris un Jūda min trīs piemērus Dieva atriebībai pagātnē. Tie ir senās pasaules iznīcināšana plūdos, Sodomas un Gomoras sadedzināšana un tumsas eņģeļu ieslēgšana važās līdz iznīcības dienai (2. Pēt. 2:4-6; 3:7; Jūdas 6, 7). Visām šīm epizodēm kopīga ir ieilgusi beigu sajūta. Lai gan Raksti daudz runā par Dieva žēlastību, Dieva taisnībai arī ir svarīga loma grēka pilnīgā iznīcināšanā.

Kādi grēki izraisīja tik smagu sodu? Starp tiem ir iepazīstināšana ar iznīcinošiem ceļiem, autoritāšu nicināšana, novešana verdzībā, Dieva žēlastības nomaiņa pret izlaidību, Jēzus Kristus kā Valdnieka un Kunga noliegšana, savas miesas sagānīšana, tukšu, lielīgu vārdu runāšana un neslavas celšana (2. Pēt. 2:1, 10, 19, Jūdas 4, Jūdas 8, 2. Pēt. 2:18, Jūdas 10).

Interesanti, ka šie apraksti neiekļauj vardarbīgu rīcību un citas Jaunas negēlības, kas bieži mūs aizvairo. Tā vietā ir aprakstīti viltīgāki grēki, kam ir viena kopīga īpašība. Tie ir grēki, kas reizēm tiek attaisnoti draudzes iekšienē. Šim faktam vajadzētu likt mums saprast, cik liela ir vajadzība pēc nopietnas nožēlas un reformācijas draudzē.

Izlasi 2. Pēt. 2:12 un Jūdas 10. Šeit Pēteris un Jūda apraksta tos, kas piedzīvo iznīcību, kā tādus, kas degradējušies līdz "bezprātīgu" (2. Pēt. 2:12), mēmu, instinktu vadītu dzīvnieku līmenim (Jūdas 10). Kā šo aprakstu var salīdzināt ar cilvēci, ko Dievs radīja iesākumā, un ko tu vari darīt, lai tas nenotiktu tavā dzīvē?

Citas mācības no Vecās Derības

Izlasi 2. Pēt. 2:6-16. Kādus piemērus Pēteris vēl izmanto, lai izteiktu brīdinājumu par to, pie kā novedīs Jaunums? _____

Pirmā atsaucē uz Sodomu Bībelē ir 1. Moz. 13:12, 13. Lats un Ābrahāms nolēma iet katrs uz savu pusi "finansālu" apsvērumu dēļ. Lats izvēlējās Jardānas ieleju un "slēja savas teltis līdz Sodomai" (1. Moz. 13:12). Tad Bībele ziņo: "Sodomas vīri bija jauni un ļoti grēkoja pret Kungu." (1. Moz. 13:13) Vēlāk, kad Dievs brīdināja Ābrahāmu, ka Viņš plāno iznīcināt Sodomu, Ābrahāms vienojās ar Dievu, ka Viņš to neiznīcinās, ja tajā atradīs 10 taisnu cilvēku (1. Moz. 18:16-33). Neiespējamība atrast pat tik daudz taisnu cilvēku Sodomā pietiekami nodemonstrēta ar to, kas notika ar vēstnešiem, kurus sūtīja pie Lata. Pilsēta tika iznīcināta, izglābās tikai Lats un viņa divas meitas (1. Moz. 19:12-25).

Pēteris no šī stāsta smeļas divas mācības. Pirmā – abas pilsētas ir paraugs tam, kāds sods nāks pār bezdievīgajiem (2. Pēt. 2:6). Otrkārt, tas parāda, ka Kungs zina, kā izglābt taisnos no pārbaudījuma (2. Pēt. 2:7-9). Tad Pēteris atzīmē dažas Sodomā un Gomorā bojāgājušo rakstura īpašības: viņi izdabāja savas miesas samaitātājām kārbām, nicināja autoritātes, bija pārdroši un nepaklausīgi un nevilcinājās apsūdzēt eņģeļus (2. Pēt. 2:10, 11). Šis raksturojums ir līdzīgs tam, kā Pēteris aprakstījis viltus skolotājus un viņu sekotājus.

Stāsts par Bileāmu atrodams 4. Moz. 22:1-24:25. Viņu bija nolīdzis Balaks, Moāba ķēniņš, lai nolādētu israēliešus. Sākumā viņš to negribēja, bet beigās, kad viņam piedāvāja lielāku naudas summu, viņš piekrita (4. Moz. 22:7-21). Ceļā viņu apstādināja "Kunga eņģelis", un viņš tika izglābts no nāves tikai tāpēc, ka ēzelis nogriezās no ceļa. Par to Bileāms sīta savu ēzeli un saprata kļūdu tikai tad, kad viņa acis tika atvērtas un arī viņš ieraudzīja "Kunga eņģeli" (4. Moz. 23:3-24:24).

Pēteris izmanto Bileāmu kā uzskates līdzekli cilvēkiem, kurus vilina laulības pārkāpšana un mantkāriba (2. Pēt. 2:14, 15). Tādi cilvēki ir kā Bileāms – viņi ir atstājuši ceļu, pa kuru viņiem bija jāiet.

Padomā par visu, kas mums ir dots gan Bībelē, gan E. Vaitas rakstos. Kāpēc mēs kā septītās dienas adventisti nekad nevaram teikt, ka neesam brīdināti?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs tik bieži dzirdam kristiešus runājam par "brīvību Kristū". Un, protams, šis ir pārdomu vērts jautājums. Būt brīviem no likuma nosodījuma un drošiem par glābšanu, pateicoties tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā un nevis mūsu pašu darbu dēļ, patiešām nozīmē būt brīviem. Mārtiņa Lutera stāsts un verdzība, ko viņš pārcieta, pirms izprata žēlastību, ir izcils piemērs tam, ko šī brīvība nozīmē. Tomēr, kā mēs redzam Pētera vēstulē, šī brīnišķīgā patiesība var tikt sagrozīta. "Lielā patiesība par mūsu pilnīgo atkarību glābšanas jautājumā no Kristus ir tuva pašpaļāvības maldiem. Daudzi uzskata, ka brīvība Kristū ir dzīve bez likuma. Un tāpēc, ka Kristus nāca, lai atbrīvotu mūs no likuma nosodījuma, daudzi paziņo, ka pats likums ir atcelts un ka tie, kas to ievēro, ir atkrituši no žēlastības. Tāpēc, ka patiesība un maldi šķiet tik līdzīgi, prāti, kas nav Svētā Gara vadīti, tiks mudināti pieņemt maldus un tādējādi iekritīs sātana maldus varā. Vadot ļaudis pieņemt maldus kā patiesību, sātans panāk sev cieņu protestantu vidū." (E. Vaita "Christ Triumphant" 324. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā 2. Pēt. 2:19, ko Pēteris saka par viltus mācību sekām. Kāpēc mums ir jābūt pārliecinātiem, ka esam apguvuši svarīgās patiesības, kam mēs ticam? Cik svarīgi ir tas, ka mēs visi vienojamies par to, kam mēs ticam? Kad kļūst "bīstami" turēties pie idejām, kuras neatbalsta mūsu ticības biedri?

2. Kādu spēcīgu valodu Pēteris izmanto jautājumā par sodu un tiesu? "[..] tuvinās sev drīzu pazušanu" (2. Pēt. 2:1); "[..] iznīcinādami viņi arī paši sevi iznīcina" (2. Pēt. 2:12); "[..] pataupīt līdz tiesas dienai, lai sodītu" (2. Pēt. 2:9); "[..] viņu pazušana nesnauž" (2. Pēt. 2:3). Ko šie panti mums stāsta ne tikai par tiesas realitāti, bet arī par to, cik stingri Dievs nosoda tos, kas ievēd Viņa ļaudis maldos?

3. Ko tavuprāt nozīmē fakts, ka tie, kas runā par "brīvību Kristū", to īsteno nevis likuma kontekstā vispārīgi (lai gan daži to dara), bet ceturtā baušļa sabata ievērošanas sakarā? Kā šis arguments var mums palīdzēt ieraudzīt vēl vienu veidu, kā var tikt sagrozīta "brīvība Kristū"?

KUNGA DIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 3:1, 2; Jāņa 21:15-17; 2. Pēt. 3:13; Ps. 90:4; Mat. 24:43-51;
2. Pēt. 3:14-18.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja reiz viss tā ies bojā, kādiem gan jums vajadzētu būt svētā dzīvošanā un dievbijībā.” (2. Pēt. 3:11)

Pagājušajos laikmetos cilvēki, kas neticēja Dievam, tika uzskatīti par neuzticamiem, pat bīstamiem. Kāpēc? Skaidrojums bija vienkāršs: ja viņi netic Dievam, tad viņi netic nevienai nākotnes tiesai, kurā tiem būs jāatbild par saviem darbiem. Toreiz uzskatīja, ka bez šādas motivācijas cilvēkiem ir lielāka tieksme darīt jaunu.

Lai gan mūsdienās šāda domāšana ir drīzāk novecojusi (un “politiski nekorekta”), neviens nevar noliegt aiz tās esošo loģiku. Protams, daudziem cilvēkiem, lai dzīvotu pareizi, nav vajadzīgas bailes no nākotnes tiesas. Tomēr fakts, ka mums būs jāatbild Dieva priekšā, noteikti stimulē labāku uzvedību.

Kā mēs redzējām, Pēteris nebaidījās brīdināt par tiesu, ko Jauna darītāji reiz piedzīvos, jo Bībele skaidri pasaka, ka šāda tiesa būs. Šajā kontekstā Pēteris nepārprotami runā par pēdējām dienām, par tiesu, par Jēzus otro nākšanu un laiku, kad “elementi sadegdami izjuks” (2. Pēt. 3:10). Pēteris zināja, ka mēs visi esam grēcinieki un kādas ir mūsu nākotnes izredzes. Viņš saka: “Ja reiz viss tā ies bojā, kādiem gan jums vajadzētu būt svētā dzīvošanā un dievbijībā.” (2. Pēt. 3:11)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. jūnijā.

Autoritātes līnija

Pēteris brīdināja savus lasītājus par bīstamām mācībām, ko draudze piedzīvos. Viņš brīdināja no tiem, kas, apsolut brīvību, vadīs cilvēkus atpakaļ grēka verdzībā, kas ir pretēja mums apsoltajai brīvībai Kristū.

Diemžēl šī nebija vienīgā viltus mācība, kas izaicinās draudzi. Būs vēl kādas briesmas. Tomēr, pirms Pēteris nonāk pie šī specifiskā brīdinājuma, viņš vispirms pasaka kaut ko citu.

"Mīļotie, es rakstu jums jau otro vēstuli, abās ar atgādinājumiem turēt nomodā jūsu skaidro prātu, lai jūs atceraties sen sacītos svēto praviešu vārdus un Kunga un Glābēja bausli, ko jums nodeva jūsu apustuļi." (2. Pēt. 3:1, 2) Kādu domu Pēteris šeit pasaka, kāpēc viņa lasītājiem vajadzētu ieklausīties tajā, ko viņš raksta? Sk. arī Jāņa 21:15-17. _____

2. Pēt. 3:1, 2 Pēteris atgādina iedvesmotos vārdus, kas nākuši no "svētajiem praviešiem". Tādējādi viņš atkal norāda saviem lasītājiem uz Bībeli, Veco Derību, atgādinot, ka viņiem ir bijis "praviešu vārds, kas ir vēl stiprāks" (2. Pēt. 1:19). Viņš gribēja būt drošs, ka viņu ticības apliecība ir balstīta Dieva Vārdā. Nekas Jaunajā Derībā neattaisno domu, ka Vecā Derība vairs nav spēkā vai ka tai būtu maza nozīme. Tieši pretēji, Vecā Derība ir tā, kas palīdz nostiprināt Jaunās Derības spēkā esamību un ir pamatā apgalvojumiem, ko Pēteris izsaka par Jēzu.

Bet tur ir kas vairāk. Pēteris parāda skaidru līniju no Vecās Derības "svētajiem praviešiem" līdz viņa paša kā Kunga un Glābēja apustuļa autoritātei. Viņam bija skaidrs aicinājums no Kunga darīt to, ko viņš dara. Nav brīnums, ka viņš runāja ar tādu pārliecību un noteiktību. Viņš zināja savas vēsts avotu.

Kāpēc augstākajai autoritātei mūsu dzīvē ir jābūt Dieva Vārdam, nevis kultūrai vai mūsu pašu spriedumam? (Galu galā kāpēc gan mums vajadzētu ievērot septītās dienas sabatu, ja ne tāpēc, ka to saka Dieva Vārds?) _____

Zobgaļi

Pēc tam, kad Pēteris ir mudinājis savus lasītājus atcerēties "sen sacītos svēto praviešu vārdus un Kunga un Glābēja bausli, ko jums nodeva jūsu apustuļi" (2. Pēt. 3:2), Pēteris izsaka savu īpašo brīdinājumu. Varbūt apzinoties, cik bīstama var būt šī mācība, viņš mēģina teiktajam piešķirt to autoritāti, ar kādu viņš raksta.

Izlasi 2. Pēt. 3:3, 4. Kādus argumentus izteiks tie, kas ir skeptiski pret Kristus atgriešanos? _____

Ir svarīga līdzība starp tiem, kas sludina viltus brīvību, un tiem, kas neticīgi izsakās par Jēzus otro nākšanu. Pirmā grupa staigā "pēc nešķīstām miesas kārībām" (2. Pēt. 2:10), bet tie, kas noliedz Kristus atgriešanos, bija tie, kas "dzīvo savās iekārēs" (2. Pēt. 3:3). (Tā taču nav tikai sakritība, ka grēcīgas kaislības var novest pie viltus mācībām, vai ne?)

Zobgaļi, viņš brīdina, uzdos noteiktu jautājumu: "Kur paliek apsolījums par viņa atnākšanu?" (2. Pēt. 3:4) To darot, viņi izaicina ilgi pastāvošo kristiešu ticību, ka Jēzus atgriezīsies uz šo zemi – un pie tam drīz. Galu galā īpaši tāpēc, ka viņš runā par pēdējām dienām, šie zobgaļi norādīs uz nenoliedzamo realitāti, ka daudzi kristieši ir miruši, bet viss turpinās tā, kā tas vienmēr ir bijis.

Virspusēji skatoties, tas nav nesaprātīgs jautājums. Pat svētais Ēnohs, kā rakstīja E. Vaita, redzēja, ka taisnie un ļaunie "kopā kļūst par pīšļiem un ka tas ir viņu gals" ("Sentēvi un pravieši" 85. lpp.), un viņu tas satrauca. Ja pat Ēnohs, kas dzīvoja pirms plūdiem, cīnījās ar šo jautājumu, cik daudz vairāk tie, kas dzīvo tūkstošiem gadu vēlāk, līdz pat "pēdējām dienām"?

Un kā ir ar mums, septītās dienas adventistiem? Mūsu nosaukums jau runā par Kristus otro nākšanu. Un tomēr Viņš vēl joprojām nav atnācis. Un, jā, mēs piedzīvojam zobgaļus – tieši tā, kā Pēteris to bija paredzējis.

Kā tu savā ticības pieredzē tiec galā ar faktu, ka Kristus vēl nav atgriezies? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā sabatā. _____

Tūkstoš gadu kā viena diena

Kā Pēteris 2. Pēt. 3:8-10 atbild uz argumentu, ko izsaka zobgaļi? Ko viņš pasaka tādu, kas mums arī mūsdienās palīdz saprast, kāpēc Kristus vēl nav atgriezies? _____

Pēteris atbild uz jautājumu par pasaules nemainīgo dabu. Viņš atgādina saviem lasītājiem, ka tā nav patiesība, ka pasaule ir nemainīgi turpinājusies kopš radišanas. (Ievēro, kā Pēteris tiešā veidā iet pie Dieva Vārda kā pie savu atbilstu avota un autoritātes.) Valdīja liela ļaunuma laiks, pēc kā Dievs iznīcināja pasauli plūdus (2. Pēt. 3:6). Un plūdi patiešām ienesa pasaulē lielas izmaiņas, kas palikušas līdz pat mūsdienām. Tad Pēteris saka, ka nākamā iznīcība būs ugunī, nevis ūdenī (2. Pēt. 3:10).

Pēteris arī rakstīja: "Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadu un tūkstoš gadu kā viena diena." (2. Pēt. 3:8) To sakot, Pēteris varbūt atcerējās vārdus Ps. 90:4: "Jo tūkstoš gadi tavās acīs kā vakardiena, kas prom, kā sardzes laiks, kas naktī." Citiem vārdiem, mūsu laika izpratne nav tāda, kāda tā ir Dievam. Tāpēc, spriežot par laiku, mums ir jābūt uzmanīgiem.

No cilvēka perspektīvas šķiet, ka Kristus nākšana kavējas. Bet mēs raugāties uz visu tikai no sava cilvēciskā viedokļa. No Dieva redzespunkta nekādas kavēšanās nav. Patiesībā Pēteris pasaka, ka Dievs savas lielās pacietības dēļ piešķir papildlaiku. Viņš negrib, ka kāds iet bojā (2. Pēt. 3:9). Laiks papildus tiek dots, lai nodrošinātu vēl daudziem iespēju atgriezties.

Tomēr Pēteris brīdina, ka Dieva pacietību nevajadzētu uzskatīt kā iespēju atlikt lēmumu pieņemt Jēzu. Kunga diena nāks negaidīti kā zaglis naktī. Zaglis nakts aizsegā cer, ka varēs aizlavīties. Bet, lai gan Kunga diena nāks kā zaglis, to nevarēs nepamanīt. Kā Pēteris raksta: "Debesis ar lielu troksni izgaīs, pasaules elementi sadegdami izjuks." (2. Pēt. 3:10) Būtībā Pētera vēsts ir tāda pati kā Pāvilam: "Redzi, tagad ir Dieva labvēlības laiks, redzi, tagad ir glābšanas diena." (2. Kor. 6:2)

Nu, un?

Kāds jauns vīrietis centās liecināt savai mammai. Viņš tai stāstīja par Jēzus nāvi un Viņa nākšanas apsollījumu. Viņš bija lepns par sevi, domādams, ka ir izdarījis diezgan daiļrunīgu darbu. Kad viņš bija pabeidzis savu īso svētrunu par Jēzu un otro nākšanu, mamma paskatījās uz viņu un teica: "Nu, un kāds tam sakars ar mani tagad?"

Izlasī 2. Pēt. 3:11-13. Kā Pēteris atbild uz jautājumu: "Kāds tam sakars ar mani tagad"? Sk. Mat. 24:43-51.

Kā jau minējām, jau mūsu nosaukums – septītās dienas adventisti – atklāj mūsu ticību Kristus atgriešanās realitātei. Tā ir mūsu pamatmācība. Visa mūsu kristīgā ticība kļūst bezjēdzīga bez Kristus atgriešanās un bez tā, ko tā apsola.

Bet vai mēs neesam briesmās kļūt līdzīgi jaunajam kalpam Mat. 24:43-51 līdzībā? Mēs varbūt nedarām tieši tādus jaunumus, kādi atainoti līdzībā, bet ne par to ir runa (tā galu galā ir līdzība). Šī līdzība brīdina no tā, ka var būt vieglāk pazemināt mūsu standartus, īpaši attiecībā uz to, kā mēs izturamies pret citiem, un kļūt līdzīgāki pasaulei un mazāk dedzīgi savā ticībā Kunga nākšanai.

Protams, toreiz un tagad mēs sastopamies ar tādiem cilvēkiem, kas ar savām tabulām un pravietiskajiem aprēķiniem apgalvo, ka viņi zina Kristus atgriešanās datumu. Bet septītās dienas adventistu briesmas nav tajā, ka viņi noliek datumus Kristus drīzajai nākšanai. Drīzāk briesmas ir tajā, ka gadiem ejot, otrās nākšanas apsollījums sāk ieņemt daudz mazāku lomu mūsu domāšanā.

Jā, jo ilgāk mēs šeit esam, jo tuvāka ir otrā nākšana. No otras puses, jo ilgāk mēs šeit esam, jo vieglāk mums ir iedomāties, ka Viņa atgriešanās ir tik tālā nākotnē, ka tā nemaz neietekmē mūsu ikdienas dzīvi. Raksti brīdina no tādās pašapmierinātības. Kā Pēteris teica, ja Jēzus atgriezīsies un mums būs jāstājas tiesas priekšā, tad kristiešiem vajadzētu dzīvot svētu un dievbijīgu dzīvi (2. Pēt. 3:11). Otrās nākšanas realitātei, lai arī kad tā notiek, vajadzētu ietekmēt to, kā mēs dzīvojam tagad.

Cik lielā mērā otrās nākšanas realitātei vajadzētu ietekmēt mūsu ikdienas dzīvi un domāšanu? Ko tava atbilde liecina par tevi, par tavu dzīvi un ticību?

Pēdējais aicinājums

Pēteris noslēdz savu vēstuli ar to pašu tēmu, kas caurvij vēstuli jau no paša sākuma: svētas dzīves dzīvošana un "lai nekrietnie ar maldināšanu neaizvilina sev līdzī" (2. Pēt. 3:17).

Izlasi 2. Pēt. 3:14-18. Ko Pēteris uzrunā un no kā viņš brīdina? _____

Cik interesanti, ka Pēteris noslēdz savu vēstuli ar aicinājumu lasīt "mūsu mīļotā brāļa Pāvila" rakstus (2. Pēt. 3:15). Pāvils rakstīja arī par vajadzību dzīvot mierā, gaidot Jēzus otro nākšanu, un izmantot laiku, lai vadītu svētu dzīvi (sk. Rom. 2:4, Rom. 12:18, Fil. 2:12).

Ievēro arī to, kā Pētera atsaucē uz Pāvila rakstiem parāda, ka Pāvila raksti tika augsti vērtēti kristīgās vēstures sākumā. Tas, vai Pēteris atsaucas uz visiem Pāvila rakstiem, kas mūsdienās ir atrodami Jaunajā Derībā vai tikai uz daļu no tiem, nav pateikts. Tomēr Pētera komentārs liecina, ka Pāvila vēstules tika augsti vērtētas.

Visbeidzot Pēteris komentē, ka Pāvila raksti var tikt nepareizi izskaidroti – tieši tāpat kā citas Svēto Rakstu daļas. Grieķu vārds "grafa" burtiski nozīmē "raksti", bet šajā kontekstā tas skaidri nozīmē "svētie raksti", tādi kā Mozus grāmatas un pravieši. Šeit ir ļoti agrīns pierādījums tam, ka Pāvila rakstiem piemita autoritāte gluži tāpat kā ebreju Bībelei.

Ņemot vērā to, ka mēs iepriekš lasījām par viltus skolotājiem, kas apsola brīvību, nav grūti iedomāties, ka Pāvila rakstus par brīvību un žēlastību cilvēki mēdza izmantot kā attaisnojumu grēcīgai uzvedībai. Pāvils spēcīgi uzsver taisnošanu tikai ticībā (Rom. 3:21, 22), bet nekas viņa rakstos nedod cilvēkiem tiesības grēkot (sk. Rom. 6:1-14). Pāvilam pašam nācās tikt galā ar šiem maldiem attiecībā uz to, ko viņš sludināja un mācīja par taisnošanu ticībā. Tomēr Pēteris brīdina, ka tie, kas sagroza viņa rakstus, dara to "sev par pazušanu" (2. Pēt. 3:16).

Kādus lēmumus tu vari izdarīt tieši tagad, lai vadītu tādu dzīvi, uz kādu mēs esam aicināti Kristū Jēzū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

No mūsu perspektīvas var likties, ka Kristus otrā nākšana lielā mērā kavējas. Jēzus acīmredzot zināja, ka mēs tā jutīsimies. Dažās līdzībās Viņš brīdina, kas var notikt, ja mēs neesam piesardzīgi un modri šajā laikā. Piemēram, līdzība par diviem kalpiem Mat. 24:45-51 (minēta trešdienas tēmā). Abi gaidīja sava kunga atgriešanos. Bet abi bija nonākuši pie atšķirīgiem secinājumiem par viņa atgriešanos. Viens bija nolēmis, ka viņam ir jābūt gatavam uz kunga atgriešanos jebkurā laikā. Otrs teica, ka kungs kavējas, un uzskatīja to par iespēju rīkoties ļauni. "Tā kā mēs nezinām precīzu Viņa nākšanas laiku, mums ir pavēlēts būt modriem. 'Laimīgi tie kalpi, kurus kungs pārnācis atradīs nomodā.' (Lūk. 12:37) Tie, kas gaida Kunga atgriešanos, to nedara kūtrā bezdarbībā. Kristus atnākšanas gaidīšana liek cilvēkam būties Viņu un Viņa sodu par grēkiem. Tai jāliek mums skaidri saprast, cik liels grēks ir atraidīt Viņa žēlastības piedāvājumu. Tie, kas gaida Kungu, šķīsta savas dvēseles, paklausot patiesībai." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 634. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz pirmdienas jautājumu par Kristus otro nākšanu. Kā mēs tiekam galā ar faktu, ka Kristus vēl nav atnācis? Ko mēs varam mācīties cits no cita atbildēm?

2. Kādas mācības un uzskati ir mums, septītās dienas adventistiem, kuru izcelsme nav kultūra, loģika vai tradīcijas, bet tikai Dieva Vārds?

3. Kā mēs redzējām šajā nedēļā, Pēteris grēcīgas tieksmes un kaislības saistīja ar viltus mācību. Tēmā bija teikts: "Tā taču nav tikai sakritība, ka grēcīgas kaislības var novest pie viltus mācībām, vai ne?" Kāpēc tā nav tikai sakritība? Kādos dažādos veidos tie varētu viens otru ietekmēt?

4. Alberts Einšteins atklāja pasaulei pārsteidzošo domu, ka laiks nav absolūts. Tas ir, atkarībā no tā, kur tu atrodi un cik ātri kusties, tavā atskaites sistēmā tas būs atšķirīgs no kāda cita cilvēka citā atskaites sistēmā. Doma ir tāda, ka laiks ir kaut kas ļoti noslēpumains un tas darbojas tādos veidos, ko mēs pilnībā neizprotam. Kā šī doma var palīdzēt mums saprast, ka laiks Dievam nav tāds pats kā mums, īpaši tādā kontekstā, ka Kristus vēl nav atgriezies?

GALVENĀS TĒMAS PĒTERA VĒSTULĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:5, 6, 9; 3. Moz. 16:16-19; 3. Moz. 11:44; Rom. 13:1-7; 1. Kor. 14:40; 2. Tim. 3:16.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī Kristus ir vienreiz par visām reizēm grēku dēļ cietis – taisnais par ne-taisnajiem –, lai jūs pievestu pie Dieva; nonāvēts miesā, bet dzīvs darīts Garā.”
(1. Pēt. 3:18)

Pētera vēstules tika sarakstīta praktiskiem nolūkiem. 1. Pētera vēstulē apustuļa galvenais jautājums ir vajāšanas, ko piedzīvo kristieši. 2. Pētera vēstulē galvenā tēma ir viltus skolotāji. Pēteris rakstīja spēcīgi un autoritatīvi, cenšoties iedrošināt savus lasītājus, kā arī brīdināt viņus attiecībā uz izaicinājumiem, kas viņus sagaida.

Zīmīgi ir tas, ka Pēteris atbild uz abiem jautājumiem teoloģiski. Ciešanas, ko rada vajāšanas, vadīja Pēteri pie pārdomām par Jēzus ciešanām un nāvi, kas mums ir sagādājusi glābšanu. Viltus skolotāji piedzīvos tiesu. Šī tiesa notiks pēc Jēzus atgriešanās uz šīs zemes kopā ar izglābtajiem pēc tam, kad būs beigušies tūkstoš gadi Debesīs. Šīs ir dažas no tēmām, par ko Pēteris runā abās vēstulēs.

Šajā pēdējā nedēļā sīkāk aplūkosim piecas tēmas, par ko Pēteris rakstīja: Jēzus ciešanas, kas vadīja pie mūsu glābšanas; mūsu praktisko atsaukšanos uz zināšanām, ka Dievs izskatīs mūsu darbus pēdējā tiesā; mūsu cerību uz Jēzus drīzo atgriešanos; kārtību sabiedrībā un draudzē; Rakstu lomu mūsu dzīves vadīšanā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. jūnijā.

Ciešanas, Jēzus un glābšana

Izlasi šos pantus un pieraksti, ko katrs no tiem atklāj par glābšanu:

1. Pēt. 1:2 _____

1. Pēt. 1:8, 9 _____

1. Pēt. 1:18, 19 _____

1. Pēt. 2:22-25 _____

1. Pēt. 3:18 _____

Kad Pēteris piemin glābšanu, tas parasti ir Jēzus kā grēcinieku Vietnieka ciešanu kontekstā. Piemēram, rakstot par Jēzus ciešanām (1. Pēt. 2:22-24), viņš izmanto valodu, kas atspoguļo Jes. 53:5, 6, 9. “[Jēzus] mūsu grēkus savā miesā labprātīgi uznesa pie krusta” un “ar viņa brūcēm jūs esat dziedināti” (1. Pēt. 2:24) – šie panti atklāj aizvietošanas un upura tēmu.

Daudzos upurēšanas gadījumos, kas aprakstīti ebreju Bībelē, grēcinieki nesa savus upurus uz templi un uzlika rokas uz tiem. Šī rīcība simboliski pārnesa grēku no grēcinieka uz dzīvnieku, kas pēc tam nomira grēcinieka vietā (3. Moz. 4:29, 30, 33, 34; 14:10-13). Grēka nešķīstība, kas krājās uz altāra, tika šķīstīta un noņemta Salīdzināšanas dienā (3. Moz. 16:16-19).

Upura asinīm bija svarīga loma grēka izpirkšanā. Kristieši ir izpirkti ar dārgajām Jēzus asinīm (1. Pēt. 1:18, 19). Arī Pāvils izteica tādu pašu domu par aizvietošanu: Jēzus, kas nepazīna grēku, kļuva par grēku mūsu vietā (2. Kor. 5:21). Kā teikts 1. Pēt. 3:18, Kristus cieta par grēkiem, taisnais (Jēzus) par netaisnajiem (mums).

Pēteris līdzīgi Pāvilam (Rom. 3:21, 22) uzsver ticības nepieciešamību. Kā viņš saka saviem lasītājiem: “Jūs viņu mīlat, lai gan neesat redzējuši, par viņu [...] sasniedzot ticības piepildījumu – dvēseles pestīšanu.” (1. Pēt. 1:8, 9) Glābšanu nevar nopelnīt ar dievišķu uzvedību, bet tā tiek piešķirta, ja mēs ticam tam, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā, un pieņemam Viņu kā mūsu personīgo Glābēju. Mūsu drošība ir Viņā, nevis mūsos. Ja tā būtu mūsos, vai mums būtu kāda patiesa drošība?

Kāpēc Jēzus ir tavš Aizvietotājs, lielā glābšanas cerība? Kādu mierinājumu tu vari gūt no šīs brīnišķīgās patiesības? _____

Kā mums vajadzētu dzīvot?

Tēma, pie kuras Pēteris atgriežas biežāk nekā pie citām, ir izteikta jautājumā 2. Pēt. 3:11: "Ja reiz viss tā ies bojā, kādiem gan jums vajadzētu būt svētā dzīvošanā un dievbijībā?"

Izlasi šos pantus. Ko Pēteris saka par kristīgu uzvedību? 1. Pēt. 1:15-17, 22; 1. Pēt. 2:1; 1. Pēt. 3:8, 9; 1. Pēt. 4:7-11; 2. Pēt. 3:11. _____

Pēteris runā par kristīgu uzvedību daudzās vietās abās savās vēstulēs, un daudzas no tēmām atkārtojas. Vispirms Pēteris divas reizes uzsver saikni starp Dieva tiesu un kristīgu uzvedību (1. Pēt. 1:17 un 2. Pēt. 3:11). Dievs tiesās katra cilvēka rīcību. Tāpēc kristiešiem ir jādzīvo svēta dzīve.

Tad vairākas reizes Pēteris min, ka kristiešiem vajadzētu būt svētiem. Ebreju Bībelē tas, kas ir svēts, ir nošķirts lietošanai templī (2. Moz. 26:34, 28:36, 29:6, 37) vai Dieva nodomiem (piemēram, sabats 1. Moz. 2:3). Dieva plāns bija tāds, ka Viņa ļaudīm ir jābūt svētiem – tieši tāpat kā Viņš ir svēts; arī šī ir tēma, par ko Pēteris runā (3. Moz. 11:44; 19:2; 1. Pēt. 1:15, 16). Process, kurā kaut kas tiek nošķirts kā svēts, saucas "svēttapšana", un Pētera ilgas ir, lai Gars darītu viņa lasītājus svētus un viņi kļūtu paklausīgi Jēzum (1. Pēt. 1:2).

Treškārt, Pēteris min dažus konkrētus piemērus, kāda veida uzvedība ir atbilstoša tiem, kas ir tapuši svēti. Viņiem vajadzētu atbrīvoties no ļaunprātības, viltus, liekulības, skaudības un neslavas celšanas (1. Pēt. 2:1). Viņiem ir vajadzīga vienotība garā, mīlestība citam uz citu un pazemīgs prāts (1. Pēt. 3:8, 9). Viņiem jābūt labestīgiem, dievbijīgiem un mīlošiem (2. Pēt. 1:5-7). Patiešām, viņiem ir jā saglabā pastāvīga mīlestība (1. Pēt. 4:7-11). Visbeidzot Pēteris aicina savus lasītājus mest savas rūpes uz Jēzu (1. Pēt. 5:7).

Kā mēs varam mācīties iedrošināt cits citu dzīvot tādu dzīvi, uz kādu Pēteris aicina savās vēstulēs, un to darīt tā, lai tas nebūtu tiesājoši? _____

Cerība uz otro nākšanu

Izlasi šos pantus un pieraksti, kas ir teikts par nākotnes notikumiem:

1. Pēt. 1:4 _____

1. Pēt. 1:17 _____

1. Pēt. 4:5, 6 _____

1. Pēt. 4:17 _____

2. Pēt. 3:1-10 _____

Viena no galvenajām problēmām, ko piedzīvoja tie, kas pirmo reizi lasīja un klausījās 1. Pētera vēstuli, bija vajāšanas. Pēteris mierina savus lasītājus ar domu, ka pat tad, ja viņiem traucē vajāšanas, Debesīs viņus gaida nākotnes atalgojums – atalgojums, ko neviens nevar atņemt. Jau 1. Pētera vēstules sākumā viņš min, ka kristiešiem ir nezūdošs mantojums, kas Debesīs viņiem tiek uzglabāts (1. Pēt. 1:4). Pēteris izgaismo divus nākotnē gaidāmos notikumus: pēdējo tiesu un ļaunā iznīcināšanu ugunī. Citiem vārdiem, viņš parāda, ka, lai gan tagad ir vajāšanas, nāks taisnība un tiesa, un ticīgie saņems savu mūžīgo atalgojumu.

Pēteris min tiesu trīs dažādos gadījumos (1. Pēt. 1:17, 4:5, 6, 17). Viņš raksta, ka Dievs Tēvs tiesās visus cilvēkus taisnīgi saskaņā ar viņu darbiem (1. Pēt. 1:17). Viņš atzīmē, ka Jēzus pats ir gatavs tiesāt dzīvos un mirušos (1. Pēt. 4:5). Viņš arī izsaka intriģējošu domu, ka tiesa sākas ar Dieva namu (1. Pēt. 4:17).

Pēteris arī uzsver, ka "bezdievīgie" tiks iznīcināti pasaulplašā ugunī (2. Pēt. 3:7).

Viņš velta nedaudz laika, lai risinātu problēmas, kas rodas par jautājumu, vai Jēzus patiešām atgriezīsies (2. Pēt. 3:1-10). Viņš norāda, ka Jēzus otrās nākšanas "kavēšanās" ir tāpēc, lai ļautu vairākiem cilvēkiem nožēlot un tikt glābtiem. Viņš arī norāda, ka atmaksai nākotnē vajadzētu pārliecināt ikvienu dzīvot svētu un nevainīgu dzīvi.

Tādējādi, lai gan Pēteris šeit un tagad pievēršas praktiskajai kristietībai, viņš joprojām savu lasītāju priekšā tur nākotnes cerību, kas viņus sagaida. Īsāk sakot, lai arī kādi ir pašreizējie apstākļi, viņiem ir jādodas uz priekšu ticībā un paklausībā.

Kāpēc arī tev ir jādodas uz priekšu ticībā un paklausībā, par spīti taviem apstākļiem? Kāda vēl ir izvēles iespēja? _____

Kārtība sabiedrībā un draudzē

Izlasi šos pantus. Ko Pēteris saka šajos pantos par valdību un draudzes vadību un to, kā kristiešiem vajadzētu izturēties pret abiem? Kā viņa vārdus vajadzētu attiecināt uz mūsu situācijām, lai arī kur mēs dzīvotu?

1. Pēt. 2:11-21 _____

1. Pēt. 5:1-5 _____

Pēteris dzīvoja laikā, kad kristiešus laiku pa laikam vajāja valdība un citas reliģiskās autoritātes. Tas padara vēl svarīgāku to, ko viņš un Pāvils saka par valdības autoritātēm atbilstošo lomu (1. Pēt. 2:13-17, Rom. 13:1-7). Gan Pēterim, gan Pāvilam valdības autoritātes ir paša Dieva ieceltas, lai cīnītos pret tiem, kas dara ļaunu. Protams, reizēm arī valdošās varas var būt problēma. Kristieši to piedzīvoja Pētera laikos, un situācija vēlāk tikai pasliktinājās.

Bet, vispārīgi runājot, doma ir tāda, ka laba valdība nodrošinās likumu, kārtību un drošību. Pat mūsdienās ir gadījumi, kad likums un kārtība sabrūk un kad ir ārkārtīgi liela vajadzība pēc saprātīgas valdības. Tā patiešām ir – laba valdība ir viena no Dieva svētībām, ko Viņš dod cilvēcei.

Pēteris nepārprotami līdzdala Pāvila pārliecību, ka arī laba draudzes pārvalde ir svarīga. Pāvils raksta, ka draudzes dievkalpojumos "tomēr viss lai notiek piedienīgi un kārtīgi" (1. Kor. 14:40). Pēteris līdzīgi aicina draudzes vadītājus: "Pārraugiet un ganiet jums Dieva piešķirto ganāmpulku." (1. Pēt. 5:2) Viņiem tas jādara pazemīgi un ar lielām rūpēm. Vietējās draudzes ir jāvada labi. Labs vadītājs nodrošina vīziju un saskaņotību un dara citus spējīgus lietot savas garīgās dāvanas Dieva godam.

1. Pēt. 5:5 teikts, ka mums jātērpjas pazemībā citam pret citu. Kā mēs varam to iemācīties? Ko tu vari darīt, lai to ieviestu savās attiecībās un sadarbībā ar citiem? _____

Rakstu prioritāte

Izlasi šos pantus. Ko tie pasaka par Bibli, kas var palīdzēt mums saprast, kādu vietu tai vajadzētu ieņemt mūsu dzīvē un ticībā?

1. Pēt. 1:10-12 _____

2. Pēt. 1:16-20 _____

2. Pēt. 3:2 _____

2. Pēt. 3:16 _____

Savā otrajā vēstulē Pēteris stājas pretī viltus skolotājiem. Viņš norāda saviem lasītājiem uz diviem autoritātes avotiem, sakot: "Lai jūs atceraties sen sacītos svēto praviešu vārdus un Kunga un Glābēja bausli, ko jums nodeva jūsu apustuļi." (2. Pēt. 3:2) Šodien mēs varam rast patvērumu tajos pašos "svēto praviešu vārdos" – Vecajā Derībā. Mēs vairs nevaram satikt šos apustuļus dzīvus, bet vienā ziņā mums ir kaut kas labāks: viņu iedvesmotā liecība, kāda tā atklāta Jaunajā Derībā. Matejs, Marks, Lūka un Jānis ir uzrakstījuši mums stāstu par Jēzus dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos. Apustuļu darbos mums ir atstāti ziņojumi par apustuļu aktivitātēm. Un, patiešām, mēs varam paši lasīt inspirētos apustuļu vārdus. Pāvils spēcīgi raksta par Dieva Vārda autoritāti (2. Tim. 3:16). Pēteris savukārt pievērš savu lasītāju uzmanību Rakstiem kā doktrinārai un morālai autoritātei.

2. Pēt. 3:16 Pēteris brīdina savus lasītājus un klausītājus: kaut arī Raksti ir patiesības avots, bez piesardzīgas uzmanības pret vēsti, ko Svētais Gars grib mums darīt zināmu, šis patiesības avots var tikt pārprasts, un tas var novest pie briesmīgām sekām.

Viņa vārdiem vajadzētu mums atgādināt Bībeles pētišanas pamatprincipus. Mums vajadzētu lasīt Rakstus ar lūgšanām. Katru iedvesmoto vārdu mums vajadzētu lasīt katras Bībeles grāmatas un visas Bībeles kontekstā. Par ko konkrēti autors runāja, kad viņš to rakstīja? Mums vajadzētu Bibli lasīt vēsturisko apstākļu gaismā, kādos katra grāmata tika rakstīta (1. un 2. Pētera vēstules gadījumā tā ir Romas impērija 1. gadsimtā). Mums vajadzētu lasīt, meklējot garīgu redzējumu un ar atziņu, ka glābšana, ko mums ir sagādājis Kristus upura nāve, ir Bībeles vēsts centrā (1. Pēt. 1:10-12). Visbeidzot mums vajadzētu lasīt Rakstus mūsu pašu dzīves kontekstā. Kādas patiesības Dievs vēlas, lai mēs iegūtu? Kā mēs varam attiecināt rakstīto Vārdu uz savu dzīvi, lai tas dotu pozitīvu devumu Dieva valstībai?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pat risinot sarežģītu teoloģiju, Pētera vēstules liek spēcīgu uzsvāru uz kristīgu dzīvi un to, kā mums vajadzētu izturēties citam pret citu. Citiem vārdiem, mums ir jāzina patiesība, kāda tā ir Jēzū. Bet vēl svarīgāk ir tas, ka mums patiesība ir arī jāizdzīvo. Sākumā mēs lasījām šos ievērojamos vārdus: "Būdami paklausīgi patiesībai un šķīstījuši savas dvēseles neviltotu brāļu mīlestībā, mīliet cits citu no sirds pastāvīgi." (1. Pēt. 1:22) Ievēro, kā viņš saista dvēseles šķīstīšanu ar paklausību patiesībai. Patiesība izmaina mūs, padarot mūs par cilvēkiem, kas mīl cits citu dedzīgi un ar šķīstu sirdi. Paklausība, sirds šķīstība un mīlestība – visas šīs trīs ir saistītas kopā cita ar citu. Šīs ir ideāls, pēc kā mums vajadzētu dzīties. Vai vari iedomāties, cik atšķirīgas būtu mūsu katra dzīve un draudzes, ja mēs sekotu šim priekšrakstam? Padomā, kādu ietekmi tas atstātu kaut vai tikai uz draudzes vienotību. "Brāļi, vai ņemsiet līdzī Kristus garu, atgriezoties savās mājās un draudzēs? Vai noliksiet malā neticību un kritikas garu? Mēs tuvojamies laikam, kad vairāk nekā jebkad iepriekš mums ir jāspiežas kopā un jāstrādā vienoti. Vienotībā ir spēks. Nesaskaņas un šķelšanās ir tikai vājums." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 373., 374. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. 2. Pēt. 3:12 apustulis raksta, ka mums vajadzētu gaidīt un steidzināt "Dieva dienas atnākšanu, kad debesis ugunīs izjuks un pasaules elementi uguns kvēlē izkusīs". Ko viņš domā, sakot, ka mums vajadzētu "steidzināt" Dieva dienu? Kā mēs varam paātrināt Dieva dienas atnākšanu, tas ir, Kristus atgriešanos?

2. Mēs sakām, ka daba ir Dieva "otrā grāmata". Diemžēl tāpat kā ar pirmo Dieva grāmatu (Bībeli), arī otro grāmatu var izskaidrot nepareizi. Piemēram, daudziem cilvēkiem no dabas ir izdzēsts Dieva mērķtiecīgais plāns un nolūks, pieņemot darvinisma mācību par nejaušu mutāciju un dabisko izlasi. Tā saka, ka pasaule patiesībā nav plānota, mums tikai tā liekas. Kā tad lai mēs saprotam šo otro grāmatu pareizi? Kādas ir robežas tam, ko šī otrā grāmata mums var iemācīt par Dievu? Kādu palīdzību mēs varam gūt no pirmās grāmatas, kas var palīdzēt mums saprast pareizi otro grāmatu? Kas notiek, kad mūsu skaidrojums par dabu, otro grāmatu, ir pretrunā tam, kā mēs skaidrojam pirmo, Bībeli? Kur ir problēma?

SATURS

lpp.

Pētera personība _____	5
Neiznīcīgs mantojums _____	12
Ķēnišķīga priesteru saime _____	19
Sociālās attiecības _____	26
Dzīvot Dievam _____	33
Ciešanas Kristus dēļ _____	40
Vadītājs kā kalps _____	47
Jēzus Pētera vēstulēs _____	54
Esi, kas tu esi _____	61
Svētie Raksti un pravietojumi _____	68
Viltus skolotāji _____	75
Kunga diena _____	82
Galvenās tēmas Pētera vēstulēs _____	89